

LOIS McMASTER BUJOLD

HRANICE NEKONEČNA

Lois McMaster Bujold

HRANICE NEKONEČNA

JEDNA

“Poručíku Vorkosigane, máte návštěvu.” Obvykle nevzrušená tvář pomocného zdravotníka se náhle zkřivila panikou. Ustoupil stranou, aby muž, kterého přivedl, mohl vstoupit do Milesova nemocničního pokoje. Miles koutkem oka zahlédl, že zdravotník zmizel dřív, než se dveře pokoje se sykotem znovu zavřely.

Příchozí měl tupý nos, jasné oči a upřímný, mírný pohled. Vypadal mladě, i když hnědé vlasy na spáncích mu už šedivěly. Byl drobné postavy, oblečený do civilních šatů - a bez ohledu na zdravotníkovu reakci z něho nevyzařovala žádná aura hrozby. Vlastně kolem sebe nešířil vůbec žádnou auru. Simon Illyan, nejvlivnější muž Císařské bezpečnosti Barraryaru, totiž v mládí pracoval jako tajný agent a od té doby byl zvyklý chovat se nenápadně vždy a všude.

“Nazdar, šéfe,” řekl Miles.

“Vypadáš jako Lucifer,” poznamenal Illyan milým hlasem. “Se salutováním se nezatěžuj.”

Miles se zasmál a okamžitě ucítil bolest. Zdálo se, že ho bolí celé tělo kromě rukou, které měl obvázané a znehybněné od lopatek až po konečky prstů a ještě na ně působilo umrtvení z operace. Ve snaze cítit se pohodlněji se ve svém nemocničním hábitu marně snažil zavrtat hlouběji pod příkrývku.

„Jak proběhla transplantace kostí?“ zeptal se Illyan.

“Podobně jako předtím operace nohou. Nejhorší bylo, když mi rozřízli pravou paži a pokoušeli se vytáhnout všechny ty úlomky. To moc velká zábava nebyla. S levou to už šlo rychleji, kousky byly větší. Teď se tady budu muset chvíli povalovat, dokud se neukáže, že se kostní transplantáty v syntetickém prostředí ujaly. To znamená, že nějakou dobu budu trochu anemický.”

“Doufám, že nemáš v úmyslu vracet se z každé mise na nosítkách?”

“Určitě ne. Ostatně, stalo se to teprve podruhé. Kromě toho, nakonec mi odejdou zbylé kosti - a do třiceti možná budu celý z plastu.” Miles se nad tou variantou zachmuřeně zamyslel. Co když se víc než z poloviny promění v náhradní součástky, nebudou ho z právního hlediska považovat za mrtvého? Nehrozí mu, že vstoupí do továrny na výrobu protetiky a zavolá: “Mami!”? Nestraší mu tak trochu ve věži ze všech těch sedativ...?

“Jo, tvoje mise,” řekl Illyan odměřeně.

Aha. To znamená, že tahle návštěva nebude osobní - pokud Illyan vůbec někdy byl osobní. Občas to bylo těžké rozpoznat. “Máš přece moje hlášení,” odpověděl Miles opatrně.

“Tvá hlášení jsou jako obvykle mistrovskými kousky zdrženlivého vyjadřování a mlčení,” prohlásil Illyan. Zdálo se, že je o tom skálopevně přesvědčený.

“A co kdyby si je přečetl někdo nepovolaný? To se přece nedá vyloučit.”

“O tom bych si dovolil vážně pochybovat,” odpověděl Illyan. “To ale není podstatné.”

“Tak o co tady jde?”

“O peníze. Přesněji řečeno o zodpovědnost za ně.”

Možná za to mohly drogy, které do Milese nacpali, ale nedávalo mu to smysl. “Nejsi s mou prací spokojený?” zeptal se trochu posmutněle.

“Pokud nepočítám tvá zranění, tak sis při poslední operaci počínal velmi uspokojivě,” odpověděl Illyan.

“To rád slyším,” zabručel Miles zasmušile.

“... a pokud jde o tvá, hm, poslední dobrodružství na Zemi, aspoň ta důležitější, tak ta jsou ještě pořád přísně tajná. O nich si promluvíme později.”

“Ne ale dřív, než o nich podám hlášení na nejvyšší místa,” skočil mu Miles do řeči.

Illyan to odbyl mávnutím ruky. “Pochopitelně. Já mluvím o obviněních v případě Daguly a těch předchozích.”

“Obviněných?” zamumlal Miles užasle.

Illyan si ho zamyšleně prohlížel. “Myslím, že císař považuje tvoje propojení s Dendarijskými žoldněři za užitečné z hlediska vnitřní bezpečnosti státu. Kdybys - dejme tomu - pracoval tady v hlavním městě na jeho štábu, jako magnet bys přitahoval intrikány. Nemyslím ty, kterým jde o nějakou laskavost nebo o služební místo, ale ty, kteří by přes tebe chtěli ublížit tvému otci. Přesně jako teď.”

Miles přimhouřil oči, jako by doufal, že se mu zaostří nejen pohled, ale i myšlenky. “Cože?”

“Stručně řečeno, jisté složky císařského účetního dvora podrobně probírají tvoje zprávy o tajných operacích vaší žoldácké skupiny. Detailně zkoumají, kam se přesunuly jisté velké částky placené v hotovosti. Některé položky jsou přímo do nebe volající. Dokonce i mně to tak připadá. Pravděpodobně by ti velice rádi dokázali zpronevěru. Kdyby tě obvinili před vojenským soudem, že sis nacpal kapsy císařovými penězi, byla by to strašlivá rána pro tvého otce i jeho Centristickou koalici.”

“To už to zašlo až tak daleko?” vyděsil se Miles.

“Zatím ne. Jsem rozhodnutý zarazit to dřív, než se to rozjede. Jenže k tomu potřebuju znát víc detailů. Abych zas nenarazil, jak se občas stávalo v případech tvých spleťtějších afér. Nevím jak ty, ale já si moc dobře pamatuju, jak jsi strávil měsíc v mém vlastním vězení kvůli své...” Illyan se při té vzpomínce zamračil.

“To ale bylo kvůli spiknutí proti otci,” protestoval Miles.

“A tohle je stejná záležitost, pokud správně chápu prvotní signály. Hrabě Vorvolk z účetního dvora je jen nastrčenou figurkou, na druhé straně je prý naprosto loajální a těší se císařově osobní podpoře. Je nedotknutelný. Obávám se ale, že je manipulovatelný. Popíchli ho. Má pocit, že je hlídacím pes. Čím víc výmluv slyší, tím je urputnější. Musí se s ním jednat mimořádně opatrně, ať už se mýlí nebo ne.”

“Nebo ne...?” vydechl Miles. Najednou pochopil, proč se tady Illyan objevil právě teď. Nebyla to starost o zraněného podřízeného. Chtěl Milesovi klást otázky hned po operaci, dokud ho všechno bolelo, byl zesláblý, omámený sedativy a možná i zmatený... “Proč mi rovnou nepíchneš fastpentu a neskonceješ to?” zavrčel Miles.

“Protože se v tvých materiálech píše, že jsi na sérum pravdy alergický,” odpověděl Illyan klidně. “Bohužel.”

“Můžeš mi zkroutit paži.” Miles cítil hořkost v ústech.

Illyan se tvářil suše a zachmuřeně. “Přemýšlel jsem o tom. Pak jsem se rozhodl, že tuhle práci přenechám chirurgům.”

“Simone, víš, že se někdy chováš jako pěkná mizera?”

“Ano.” Illyan nehybně seděl a nedával nijak najevo, že by na tom chtěl něco změnit. Čekal. Pozoroval. “Tvůj otec si tenhle měsíc nemůže dovolit žádný skandál ve vládě. Rozhodně ne během boje o úřad. To spiknutí se musí zarazit bez ohledu na to, jestli je to pravda nebo ne. Všechno, co bude vysloveno v téhle místnosti, zůstane - musí zůstat - jen mezi námi dvěma. Ale já to musím vědět.”

“A amnestii mi nabídneš?” Milesův hlas zněl tiše, nebezpečně. Cítil, jak mu začíná bušit srdce.

“Pokud to bude nutné.” Illyanův hlas byl dokonale vyrovnaný.

Miles nemohl zatnout ruce v pěst, dokonce je ani necítil, ale prsty na nohou se mu zkroutily. Přistihl se, jak mezi pulzujícími návaly vzteku lapá po dechu; pokoj jako by se s ním točil. “Ty... hnusnej... parchante. Jak se o mně odvažuješ tvrdit, že jsem zloděj...” Miles se převálil v posteli, pokoušel se odkopnout prostěradlo, do kterého se zamotal a které ho škrtilo. Jeho monitor začal pípat, ohlašoval poplach. Paže mu jako bezcenné závaží visely z ramen a chabě sebou plácaly. Jak bych mohl okrást Barrayar! Copak bych mohl okrást svého vlastního mrtvého...” Miles švihem vysunul nohy ven a napjal břišní svaly, aby se dokázal přitáhnout do sedu. Hlava se mu točila závratí, napůl byl mimo sebe; začal se prudce naklánět dopředu, ale nefungovaly mu paže, kterými by dokázal pohyb zbrzdit.

Illyan k němu přiskočil a zachytil ho dřív, než stačil obličejem přistát na rohoži. “Co si myslíš, že děláš?”

Miles na to sám nedokázal odpovědět.

“Co to vyvádíte s mým pacientem?” vykřikl vojenský lékař, který celý pobledlý vrazil do dveří. “Ten muž má za sebou těžkou operaci!”

Doktor byl vystrašený i rozzuřený, zatímco zdravotník, který mu běžel v patách, byl jen vystrašený. Pokoušel se ho uklidnit, tahal ho za rukáv. “Pane, to je Illyan, šéf bezpečnosti,” sykl na něj.

“Já vím, kdo to je. Pro mě za mě to může být třeba duch císaře Dorky. Tady si ale nebude dělat, co se mu zamane.” Doktor neohroženě zabodl pohled do Illyana. “Výslechy, nebo jak vy tomu tam říkáte, si laskavě dělejte na své vlastní půdě. Do mé nemocnice mi ale žádné podobné praktiky nebudete tahat. Těmhle pacient ještě nebyl propuštěn a každý se bude podle toho chovat!”

Illyan se nejdřív zatvářil zmateně, pak pobouřeně. „Já jsem ne...”

Miles se na okamžik zamyslel, snažil se ovládnout některé nervové spoje, ale momentálně tu nebylo nic, čeho by se mohl zachytit. “Zdání může klamat,” zapředel Illyanovi do ucha a pak se mu svezl do náruče. Měl zaťaté zuby a děsivě se šklebil. Tělo se mu v šoku třásl a studený pot na jeho čele byl opravdový

Illyan se na něho mračil a velmi opatrně ho položil zpět do postele.

“To je v pořádku,” sípavě ujišťoval Miles doktora. “To je v pořádku. Já jsem byl jen... jen...” Slovo rozrušený jako by plně nevystihovalo situaci; na okamžik měl pocit, že se mu rozletí hlava. “Na tom vlastně nesejde.” Připadal si naprosto vykořeněný. Illyana znal celý život a předpokládal, že mu věří, proč by ho jinak posílal na tak vzdálené, nezávislé mise? Byl hrdý na to, že důvěřují tak mladému důstojníkovi a nechávají mu při jeho tajných operacích volnou ruku... Stojí za jeho kariérou důvod, že císařství potřebuje jeho služby, nebo jde jen o taktický manévr, jak se zbavit jednoho neohrabaného štěněte, aby se ostatním Vorům nepletl pod nohy? Vojácci na hraní... Ne, to nedávalo smysl. Defraudant. Ohavné slovo. Uráží to jeho čest a inteligenci; jako kdyby nevěděl, odkud a za jakou cenu plynou peníze do císařských fondů.

Bezvýchodný vztek se proměnil v černou depresi. Bolelo ho srdce. Cítil se pošpiněný. Jak si mohl Illyan - Illyan! - třeba jen na zlomek okamžiku myslet... Ano, Illyan mohl. Kdyby si Illyan nedělal starosti, že se podobné obvinění ukáže jako pravdivé, neseděl by na svém místě. Miles s hrůzou zjistil, že tiše brečí. Ztracená sedativa.

Illyan ho znepokojeně pozoroval. “Zítřka, Milesi, bude na mně, abych obhájil tvoje výdaje, protože spadají pod mé oddělení.”

“To se raději nechám postavit před vojenský soud.”

Illyan pevně stiskl rty. “Vrátím se později, až se prospíš. Snad začneš uvažovat logicky.”

Doktor se točil kolem Milese, píchł mu nějakou další ztracenou drogu a pak odešel. Miles se namáhavě obrátil obličejem ke zdi, měl pocit, že je těžký jako olovo. Ale namísto spaní měl v úmyslu vzpomínat.

SMUTEČNÍ HORY

Miles se vracel od Dlouhého jezera a už cestou do kopce slyšel naříkat nějakou ženu. Už ráno to vypadalo, že bude pořádné vedro, tak se po plavání neutřel a studené pramínky vody mu z vlasů stékaly na nahý hrudník a záda a z obnošených šortek na nohy; to bylo mnohem méně příjemné. Protézy ho dřely v místech, kde se dotýkaly zvlhlé kůže, zatímco jeho nohy se zdvihaly jako píсты, jak rychlým pochodovým tempem stoupal sotva rozeznatelnou stezkou mezi křovinami. Staré boty měl také mokré a nohy mu v nich čvachtaly. Když k němu dolehly hlasy, zvědavě zpomalil.

V ženě hlase bylo slyšet zármutek a vyčerpání. “Prosím, pane, pomozte mi. Nežádám o víc, než mi spravedlivě náleží...”

Hlas strážného u hlavní brány byl podrážděný a rozpačitý. “Já nejsem žádný pán. No tak, vstaň, ženo. Vrať se do vesnice a obrať se na vašeho soudce.”

“Vždyť vám povídám, že jdu právě odtamtud! “Žena ještě klečela, když se Miles vynořil z křoví. Zastavil se, aby se zorientoval ve scéně odehrávající se na protější straně dlážděné cesty. “Soudce bude pryč týdny, celé týdny. Cesta pěšky sem mi trvala čtyři dny. Zbyly mi ještě nějaké peníze...” V hlase jí

zazněla zoufalá naděje a záda se jí ohýbala a narovnávala, jak lovila rukou v kapse na sukni. Nakonec vztáhla ruku sevřenou v pěst ke strážnému. Jedna marka a dvacet pencí, to je všechno, co mám, ale...”

Mužův popuzený pohled padl na Milese. Okamžitě se napřímil, jako kdyby se bál, že by ho Miles snad mohl podezírat z přijetí takového ubohého úplatku. “Ztrať se odsud, ženo!” vyštkl na ni.

Miles srahl obočí a kulhavě zamířil přes cestu k hlavní bráně. “Co se děje, desátníku?” zeptal se klidně.

Desátník, který tady vypomáhal, patřil k Císařské bezpečnosti, proto měl na sobě její zelenou uniformu s vysokým límecem. Potil se v ní, trpěl na jasném dopoledním slunci jižní oblasti Barrayaru, přesto Miles nepochyboval, že by se raději uvařil, než by si během strážní služby rozepnul límec. Nemluvil místním přízvukem, žil v hlavním městě a tam si více či méně výkonná byrokracie s podobnými problémy jako ten, který před ním zrovna klečel, dokázala poradit.

Žena pocházela odsud a na první pohled bylo znát, že žije ve velmi zapadlém místě. Byla mladší, než se původně zdálo podle jejího napjatého hlasu. Měla vysokou postavu, tváře zrudlé pláčem a do vyhublého obličej s vystouplými šedivými očima jí padaly provázky světlých vlasů. Kdyby byla umytá, naježená, odpočatá, šťastná a sebejistá, byla by možná krásná; teď k tomu měla daleko i navzdory hezké postavě. Byla štíhlá, ale měla pěkná a velká prsa. Jakmile Miles přešel přes cestu k bráně, pochopil. Ženin živůtek byl potřísněný zaschlým mlékem, i když nikde v dohledu nebyl žádný kojeneček. Takže jen dočasně zvětšené poprsí. Její jednoduché venkovské šaty byly sice z látky vyrobené v továrně, ale podomácku ušité. Byla bosá a kůži na chodidlech měla ztvrdlou, popraskanou a celou rozbolavělou.

“Nic,” ujišťoval strážný Milese. “Zmiz,” zasyčel na ženu.

Přehoupla se z kleku do sedu a znehybněla jako kámen.

“Zavolám seržanta a nechám ji odsud vyvést,” oznámil strážný, aniž by z ní spustil oči.

“Okamžik,” řekl Miles.

Zdvihla hlavu a upřeně se na Milese zadívala, zůstala při tom sedět se zkříženými nohama. Bylo na ní poznat, že neví, jestli od něho může čekat pomoc. Podle oblečení, přesněji řečeno podle toho jediného kusu, který měl na sobě, absolutně nemohla odhadnout, o koho se jedná. To ostatní viděla víc než zřetelně. Zvedl bradu a trochu se pousmál. Nadměrně velká hlava, příliš krátký krk, nahrbená záda, křivá páteř a křivé nohy s křehkými kostmi, uvězněné v protézách přitahujících svým leskem cizí pohledy. Kdyby ta horalka vstala, hlavou by jí sotva sahal k ramenům. Znuděně čekal, že rukou opíše hexagon, kterým se zaostalí venkované chránili před ďábelskými mutanty, ale ona ruku jen zvedla a sevřela v pěst.

“Musím mluvit s panem hrabětem,” řekla s pohledem upřeným kamsi do neurčita, do prostoru přibližně v polovině mezi Milesem a strážným. “Je to mé právo. Můj otec zemřel v Císařských službách.”

“Ministerský předseda hrabě Vorkosigan,” odpověděl strážný odměřeně, “ve svém venkovském sídle tráví dovolenou. Kdyby pracoval, byl by zpět ve Vorbarr Sultáně.” Strážný vypadal, že by se do Vorbarr Sultány nejraději vrátil sám.

Odmlčel se a žena toho využila. “Vy tomu jako městský člověk nemůžete rozumět. On pro mě znamená pána. A mé právo.”

“Proč chcete mluvit s hrabětem Vorkosiganem?” zeptal se jí Miles trpělivě.

“Kvůli vraždě,” zabručela.

Strážný sebou nepatrně trhnul.

“Chci ohlásit vraždu.”

“Neměla jste to náhodou nejdřív oznámit mluvčímu vaší vesnice?” zeptal se Miles a pohybem ruky směrem k zemi uklidnil nervózního strážného.

“Už se stalo. Neudělá vůbec nic.” Hlas se jí zlomil zlostí a pocitem křivdy. “Tvrdí, že to mám vzít tak, jak to je. Odmítá sepsat moje obvinění, protože je to nesmysl. Prý by to všem přineslo jen potíže.

Mně na tom ale nesejde, já chci jen spravedlnost!”

Miles se zamyšleně zamračil a přešel ženu pohledem. Detaily, kterých si všiml, jen potvrdily jeho první, spíš podvědomý dojem, že žena mluví pravdu. Strážci, stíženému profesionální paranoiou, však zřejmě unikly. “Ta žena má pravdu, desátníku,” řekl Miles. “Skutečně má právo se obrátit na oblastního soudce a předstoupit i před hraběte, přesně v daném pořadí. Oblastní soudce tu ovšem dva týdny nebude.”

V téhle části rodného kraje hraběte Vorkosigana působil jediný soudce, který se v místní vesnici u jezera zastavoval na jeden den v měsíci. Díky tomu, že se venkovské sídlo ministerského předsedy doslova hemžilo členy Císařské bezpečnosti a bylo bedlivě střežené i v době jeho nepřítomnosti rozumní lumpové se mu raději obloukem vyhnuli.

“Desátníku, proscannujte tu ženu a pusťte ji dovnitř,” řekl Miles. “Na mou zodpovědnost.”

Muž před ním patřil k těm nejlepším příslušníkům Císařské bezpečnosti, zvyklým hledat atentátníky i ve svém vlastním stínu. S pohoršeným výrazem se obrátil na Milese. “Pane, jestli mám pustit dovnitř každého vesnického blázna, tak...”

“Odvedu ji nahoru. Stejně tam mám cestu.”

Strážný bezmocně pokrčil rameny a v poslední chvíli zastavil ruku, jíž se chystal zsalutovat; Milesovo oblečení se těžko dalo považovat za uniformu. Pak vzal scanner připnutý k opasku a s přehnanou pečlivostí s ním ženu zkontroloval. Miles přemýšlel, jestli by ho nenapadlo potrápit ji prohlídkou do naha, kdyby tu byl sám. Jakmile strážný demonstroval svou bdělost, svědomitost a loajalitu, nasnímanou ženinu sítnici uložil do počítače a dotkl se dlaní zámku na bráně. Pak se postavil stranou v přehnaně zdůrazněném pohovu. Miles jeho výmluvné gesto přešel s úšklebkem a uchopil ženu se zplihlými vlasy za loket, provedl ji branou a pak s ní pokračoval dál po klikaté příjezdové cestě.

Vysmekla se mu, hned jak to šlo; přesto však neudělala žádné pověřivé gesto a vpíjela se do něho pohledem plným zvláštní, nedočkavé zvědavosti. Bývaly doby, kdy Milese takový okázalý údiv nad nepravidelnostmi jeho těla doháněl ke vzteku; dneska ho už uměl přijímat s nadhledem a jen občas býval znechucený. Však oni se to naučí. Všichni.

“Sloužíš hraběti Vorkosiganovi, mužíčku?” zeptala se ho opatrně.

Miles se na chvíli zamyslel. “Ano,” odpověděl nakonec. Byla to ostatně pravda, ovšem právě kromě té jediné varianty, kterou ona měla na mysli. Zvítězil nad pokušením tvrdit jí, že je dvorní šašek. Na první pohled bylo jasné, že má mnohem horší problémy než on.

Zřejmě nebyla tak úplně sebejistá, jak to vypadalo před bránou, kde se chovala jako tvrdohlavý mezek čím byli blíží k cíli, tím víc v ní rostla panika a její obličej byl ještě protáhlejší, bledší, skoro tak, jako by byla nemocná. “Jak se před ním mám chovat?” zeptala se zajímavě. “Mám udělat pukrle...?” Pohlédla na své šaty, jako kdyby si až teď uvědomila, že je špinavá, zpocená a celá zanedbaná.

Miles zavrhl obhroublý žert a místo rady, aby předtím, než začne mluvit, poklekla a třikrát udeřila čelem o podlahu, odpověděl prostě: “Jednoduše zůstaňte stát rovně a mluvte pravdu. Snažte se vyjadřovat jasně. On už to pochopí. Koneckonců,” Miles zkrivil pus, “má své zkušenosti.”

Polkla.

Před sto lety sloužila Vorkosiganům jako letní útočiště kasárenská budova, patřící k vnějšímu opevnění velkého hradu na strmém srázu nad Vorkosigan Surleau. Z hradu dnes už zbyly jen ohořelé ruiny a kasárna přestavěli na útulné a neustále vylepšované nízké kamenné sídlo. Jeho okolí přeměnili v park a zkrášlili květinami. Úzké průzory střílen nahradila široká zasklená okna s výhledem na jezero a na střeše se ježila komunikační anténa. Na úbočí stály ukryté mezi stromy nové ubikace pro strážné, ale i ty měly místo úzkých štěrbin normální okna.

Miles přivedl cizí ženu k hlavním dveřím rezidence. Z nich vyšel muž oblečený do hnědostříbrné livreje, jakou nosili všichni osobní sluhové hraběte. Tenhle tady byl nový. Jak se jen jmenoval? Aha, už si vzpomíná. Byl to Pym.

“Kde je pan hrabě?” zeptal se ho Miles.

“V horním pavilónu, právě snídá s manželkou.” Pym sklouzl pohledem k ženě a tázavě se na Milese podíval.

“Tato žena šla čtyři dny pěšky, aby mohla mluvit s oblastním soudcem, ale ten tady právě není. Proto žádá, aby ho mohla obejít a obrátit se přímo na hraběte jako na nejvyšší autoritu. Líbí se mi její kuráž, tak ji tam, prosím, zaveďte.”

“Ted”? Během snídaně?” zeptal se Pym.

Miles se otočil k ženě. „Jedla jste?”

Mlčky zavrtěla hlavou.

“Myslel jsem si to,” řekl Miles a pokynem ruky ji symbolicky předal sluhovi. “Tak to napravíme.”

“Můj otec zemřel v Císařských službách,” opakovala žena nezřetelně. “Mám na to právo.” Zdálo se, že o tom chce přesvědčit spíš sama sebe než kohokoli dalšího.

Pym pocházel odtud, i když se nenarodil přímo v horách. “To je pravda,” povzdechl si a pohybem ruky ji vyzval, aby šla za ním. S očima rozevřenýma dokořán ho následovala za dům. Cestou se nervózně ohlédla za Milesem. “Hej, mužičku...?”

“Zůstaňte jen rovně stát,” zavolal na ni. Díval se za ní, dokud nezmizela za rohem, pak se ze široka usmál a po dvou schodech vyběhl k hlavnímu vchodu do rezidence.

Miles se oholil, osprchoval studenou vodou a pak se ve svém pokoji s výhledem na Dlouhé jezero pustil do oblékání. Postupoval stejně pečlivě jako před dvěma dny, kdy se konalo slavnostní zakončení studia na Císařské vojenské akademii spojené s vojenskou přehlídkou. Vybral si čisté spodní prádlo, krémovou košili s dlouhými rukávy a tmavě zelené kalhoty s lampasy. K nim patřilo zelené sako s vysokým límecem zhotovené na míru speciálně pro něj. Na límci saka měl našitou přísně vyrovnanou řadu distinkcí ve tvaru světle modrých plastických čtyřúhelníků, které ho píchaly do brady. Sundal si podpěry nohou a natáhl si holínky, které mu sahaly až ke kolenům a leskly se jako zrcadlo. Znovu je přešel kalhotami od pyžama, které měl zrovna po ruce; nechal je ležet na podlaze, než si šel zaplavat.

Narovnal se a podíval se do zrcadla. Tmavé vlasy mu ještě nezačaly odrůstat po posledním ostříhání před absolventskými slavnostmi. Viděl před sebou bledý, ostře řezaný obličej, váčky pod jeho šedivýma očima nepůsobily moc prostopášným dojmem, stejně tak ani neměl oči příliš podlité krví. Jeho fyzické dispozice ho bohužel přinutily skončit s oslavováním dřív, než by si mohl ublížit.

Zvuky oslavy mu stále ještě tiše zněly v hlavě a sváděly jeho ústa k úsměvu. Začínal jít svou vlastní cestou a pevně držel nejnižší příčku nejvyššího možného pomyslného žebříčku na Barrayaru, který představovaly Císařské služby. V nich neexistovaly žádné úlevy, to platilo i pro syny z rodu Vorů. Člověk dostal jen to, co si zasloužil. Absolventi akademie to věděli stoprocentně; ale člověk mimo nich mohl mít jisté pochybnosti. Konečně byl v pozici, kdy to může všem pochybovačům ukázat. Musí stoupat jen nahoru, nikdy se nedívat dolů, nikdy se neohlížet.

Jen jedno poslední ohlédnutí. Stejně pečlivě, jako postupoval při oblékání, Miles shromáždil všechny potřebné věci. Nechyběly mezi nimi bílé látkové insignie, které nosil jako kadet akademie. Následovala kaligraficky vyvedená kopie jmenovací listiny důstojníka císařské armády Barrayaru. Dále kopie vysvědčení za tříleté studium na akademii, včetně všech pochval i důtek. Nic z toho už v budoucnu nebylo důležité, teď už záleželo jen na jeho poctivosti. Ze skříňky v přízemí vytáhl mosaznou misku s trojnožkou, zabalenou do látky. Dále tam objevil plastický sáček se suchou jalovcovou kůrou. A chemicky upravené kousky dříví.

Zadními dveřmi vyšel ven z domu a zamířil do kopce. Po chvíli se cestička rozdvjojovala, vpravo vedla k pavilónu s výhledem do krajiny; levá část směřovala k místu, které vypadalo jako zahrada a bylo ohraničené nízkou kamennou zídkou. Miles odemkl branku. “Dobré ráno, šílení předci,” zavolal, pak ale přestal žertovat. Ten pozdrav možná byl pravdivý, chyběla v něm ale úcta, jakou si daná příležitost vyžadovala.

Šel dál, míjel jednotlivé hroby, až narazil na ten, který hledal. Klekl si, postavil trojnožku na zem a

položil na ni misku. Celou dobu si pobrukoval. Náhrobní kámen byl velmi jednoduchý, stálo na něm jen generál hrabě Pjotr Pierre Vorkosigan a pod ním dvě data. Kdyby měli uvést všechny jeho pocty a úspěchy, museli by použít mikrotisk.

Miles navrhl na misku kůru, drahocenné papíry, kousky látky a svázaný pramen tmavých vlasů z posledního střihání. Všechno to zapálil, sedl si na bobek a pozoroval oheň. Během posledních let se mu v hlavě odehrálo na sto verzí tohoto okamžiku, počínaje slavnostním projevem s hrající hudbou v pozadí a konče představou, jak nahý tančí na hrobě starého pána. Nakonec se rozhodl pro tenhle soukromý a tradiční obřad, který se odehrával jen mezi nimi dvěma.

“Tak, dědečku,” zabručel nakonec. “Přece jsem to dokázal. Jsi teď spokojený?”

Celý zmatek absolventské slavnosti, hrozná dřina za poslední tři roky i všechna bolest, to všechno zmizelo a proměnilo se v daný okamžik. Hrob ale mlčel, Miles neuslyšel žádné To je skvělé, teď se můžeš zastavit. Popel mu nenabízel žádný vzkaz, žádnou zprávu nevyčetl ani ze stoupajícího kouře. Všechno shořelo příliš rychle. Možná toho nebylo dost.

Vstal a oprášil si kolena. Všude kolem bylo jen ticho a sluneční svit. Co vlastně čekal? Potlesk? K čemu bylo tohle bilancování? Tančil podle snů mrtvého muže - pro koho opravdu konal svou službu? Pro dědečka? Pro sebe samého? Pro bledého císaře Gregora? Komu na tom záleželo?

“Tak, starý pane,” zašeptal a pak se rozkřičel: “UŽ JSTE SPOKOJENÝ?” Ozvěna se odrážela od náhrobních kamenů.

Někdo za ním zakašlal. Miles se prudce otočil, jako kdyby ho opařili vroucí vodou, srdce mu zběsile tlouklo.

“Ehm..., pane?” řekl Pym opatrně. “Omlouvám se, nechtěl jsem rušit... Ale váš otec si přeje, abyste za ním přišel do horního pavilónu.”

Pym se tvářil naprosto nezúčastněně. Miles polkl a čekal, až se žár v jeho tváři ztlumí. “Dobře,” pokrčil rameny. “Už to skoro dohořelo. Uklidím to později. Ať... na to nikdo nesahá.”

Prošel kolem sluhy a bez jediného ohlédnutí pokračoval dál.

Pavilón byl ve skutečnosti jednoduchá stavba z omšelého stříbrného dřeva, otevřená do všech čtyř stran, takže do ní mohl proudit čerstvý vánek. Teď dopoledne slabě foukalo od západu. Odpoledne by se možná dalo plachtit na jezeře. Do konce vzácné dovolené doma Milesovi zbývalo už jen deset dní a on měl ještě spoustu plánů, včetně toho, že se chtěl s bratrancem Ivanem vypravit do Vorbarr Sultány, kde si měl vyzvednout své nové ultralehké letadlo. A pak ho čeká první úkol. Miles se modlil, aby ho poslali sloužit na loď. Dalo mu hodně práce nepožádat otce, zda by se za něj nepřimluvil. Ujmout se jakéhokoli úkolu, který mu osud přichystá, tak znělo první pravidlo hry. A postarat se o to, že zaručeně vyhraje.

V porovnání s jasnou venku působil vnitřek pavilónu stinným a chladivým dojmem. Byl zařízený pohodlnými starými židlemi a stoly; na jednom z nich byl položený zbytek bohaté snídaně. Miles si všiml dvou osamělých placek na tácu, ty patřily jemu. Jeho matka seděla nad šálkem kávy. Usmála se na něj.

Jeho otec, Aral Vorkosigan, neformálně oblečený do košile s rozhalenkou a šortek, byl usazený v prohnutém křesle. Byl to podsaditý šedovlasý muž s výraznými čelistmi, hustým obočím a jizvami na tvářích. Jeho obličej sváděl k neomaleným karikaturám. Miles některé sám viděl, buď v opozičním tisku nebo v historických knihách o nepřítelích Barrary. Pomocí jediné čáry bylo možné jeho bystré, pronikavé oči proměnit v tupé a vytvořit parodii vojenského diktátora.

Jak moc ho asi straší dědeček, přemítal Miles v duchu. Nevypadalo to, že by to bylo tak strašné. Jenže on by to stejně nesměl dát najevo. Admirál Aral Vorkosigan, vesmírný mistr strategie, dobyvatel Komarru, hrdina z Escobaru, šestnáct let císařský regent, představitel nejvyšší moci na Barrary. Ale to všechno bylo pro něho málo, on dokázal zamotat historii a všechny zmást, překonat všechnu čest a slávu svých předchozích skutků tím, že dobrovolně odstoupil a předal vládu císaři Gregorovi. I když se funkce ministerského předsedy určitě dala těžko označit za báječný odchod do důchodu a on navíc

rozhodně nevypadal na to, že by měl v úmyslu rezignovat.

Stručně řečeno, admirál Aral oslnivě přetrumfl generála Pjotra a co z toho plynulo pro praporčíka Milese? Měl v ruce dvě dvojky a jednoho žolíka. Byly jen dvě možnosti buď to vzdá, nebo začne blufovat jako zběsilý...

Horalka seděla na sedátku, v ruce svírala nedojedenou placku a s otevřenou pusou zírala na vyparáděného Milese. Když zachytil její pohled a oplatil jí ho, pevně stiskla rty a v očích se jí zablýsklo. Co asi vyjadřoval ten výraz? Zlost? Pobavenost? Rozpaky? Škodolibost? Nebo bizarní směsici toho všeho? A co sis myslela, že jsem, ženská jedna?

Protože byl v uniformě (blýsknul se v ní?), postavil se před otcem do pozoru. "Pane."

Hrabě Vorkosigan se obrátil k ženě. "Tohle je můj syn. Budete souhlasit, abych ho k vám poslal jako svého zástupce?"

"Ach," vydechla a její široká ústa se stáhla do zvláštního úsměvu. Silnější projev emocí u ní Miles zatím ještě neviděl. „Ano, můj pane."

"Výborně. Jsme tedy dohodnuti."

Na čem se dohodli? ptal se v duchu Miles. Hrabě se zaklonil v křesle, vypadal, že je spokojený sám se sebou, jedině napjatá kůže kolem jeho očí naznačovala, že ho předtím něco muselo skutečně rozzlobit. Ona ten pocit nevyvolala, protože se zcela očividně na něčem dohodli, a Miles rychle prozkoumal svoje svědomí; nemohl za to ani on. Odkášlal si, naklonil hlavu a tázavě se usmál.

Hrabě otočil ruce k sobě tak, že se vzájemně dotýkaly prsty, a obrátil se k Milesovi. "Je to neobyčejně zajímavý případ. Je mi jasné, proč jsi ji sem poslal."

"Ach...", vydechl Miles. Do čeho to zas šlápl? Přece chtěl té ženě jen usnadnit cestu přes ochranku; bylo to takové donkichotské gesto, kterým chtěl otce trochu popíchnout při snídani. "... ach?" opakoval vyhybavě.

Hrabě Vorkosigan zdvihl obočí. "Tys to nevěděl?"

"Mluvila o nějaké vraždě a o tom, že vesnický mluvčí od toho dává ruce pryč. Napadlo mě, že bys jí mohl pomoci dostat se k oblastnímu soudci."

Hrabě se v křesle posunul ještě víc dozadu a zamyšleně si přejel rukou po zjizvené bradě. "Jedná se o případ zabitého novorozeněte."

Milese zamrazilo. S tímhle já nechci mít nic společného. Teď už bylo jasné, proč u prsů chyběl kojenec. "Bylo by dost neobvyklé... to ohlásit."

"Už víc než dvacet let se snažíme vykořenit staré zvyky," řekl hrabě. "Bojujeme proti nim výnosy i propagandou... Ve městech jsme dosáhli značného pokroku."

"Ve městech," zamumlala hraběnka, "mají lidé přístup k alternativním řešením."

"Na venkově se toho ale změnilo málo. Všichni víme, co se tam děje, jenže bez ohlášení případu a v situaci, kdy se rodina na svou obranu semkne dohromady, můžeme těžko postoupit kupředu."

"O jakou," Miles si odkášlal, "mutaci se jednalo u vašeho dítěte?"

"Měla zaječí pysk," žena si prstem promáčkla horní ret, aby to názorně předvedla. "Mezera jí pokračovala až do pusinky, takže se jí špatně sálo z prsu, zalykala se při tom a plakala, ale napila se dost, ona..."

"Zaječí pysk," zamumlala si manželka hraběte napůl pro sebe výraz, který se používal tady na Barrayaru, a přeložila ho do jazyka užívaného v galaxii, "neboli rozštěp patra. Harro, to ale ani není mutace. Na staré planetě Zemi se s ním setkávali také. Jedná se o přirozenou vadu novorozenat, i když to zní jako protimluv termínů. To není žádný trest za pouť tvých barrayarských předků Ohněm. Stačila by jednoduchá operace " Hraběnka Vorkosiganová se náhle odmlčela. Horalka se na ni zmučeně podívala.

"Slyšela jsem o tom," řekla žena. "Můj pán vystavěl nemocnici v Hassadaru. Chtěla jsem ji tam vzít, až trochu zesílí, i když jsem neměla žádné peníze. Její ruce a nohy byly zdravé, hlavu měla dobře tvarovanou, každý si toho mohl všimnout, určitě to viděli." Zaťala pěsti a hlas jí zněl unaveně. "Jenže

Lem ji zabil.”

Miles odhadoval cestu ze zapadlého kouta Dendarijských hor do města v nížině na sedm dní pěší chůze. Je pochopitelné, že žena, která sotva porodila, ji o několik dní odložila. Aeroautem by tady byla za hodinu...

“Takže tu máme ohlášený případ vraždy,” pronesl hrabě Vorkosigan, “a tak k němu budeme přistupovat. Nabízí se nám šance vyslat zprávu do nejvzdálenějších koutů mého rodného kraje. A ty, Milesi, se staneš mým Hlasem, aby doputoval i tam, kam zatím ještě nedolehl. Na toho muže vložíš hraběcí spravedlnost a nebudeš si při tom počínat nijak tiše. Je nejvyšší čas vymýtit zvyk, kvůli kterému před očima galaxie vypadáme jako barbari.”

Miles polkl. “Oblastní soudce je určitě lépe kvalifikovaný pro...”

Hrabě se pousmál. “Pro tento případ si nedokážu představit nikoho kvalifikovanějšího než tebe.”

Posel i zpráva měli fungovat dohromady. Časy se změnily. Skutečně. Miles zatoužil být kdekoli jinde - třeba cedit krev při závěrečných zkouškách na akademii. Ovládl se, aby nezakvílel. Já nechci z domova...!

Promnul si zátylek. “Hm... Kdo zabil tvou dcerku?” Myslím tím, koho mám vytáhnout za uši ven, postavit ke zdi a zastřelit?

“Můj manžel,” odpověděla bezbarvým hlasem a pohled upírala na naleštěnou podlahu, spíše se dívala skrz ni.

Já tušil, že to bude průser jako vrata...

“Pořád plakala,” pokračovala žena, “nechtěla usnout, protože měla ještě hlad. A on na mě křičel, abych ji utišila...”

“A dál?” pobídl ji Miles, žaludek se mu při tom sevřel.

“Spílal mi a pak šel spát k matce. Prý se musí vyspat, když přes den pracuje. Já jsem také nespala...”

Zdá se, že ten hoch je skutečně senzační. Miles si ho na okamžik představil - hrubián, který se neumí chovat jinak. Přesto v jejím líčení něco chybělo.

Hrabě si toho všiml také. Soustředěně poslouchal, tvářil se jako při zasedání strategické rady, oči měl přimhouřené do nepatrné škvíry, což by si někdo mohl mylně vykládat jako signál ospalosti. Takový omyl byl ale velmi nebezpečný. “Byla jste očitým svědkem události?” zeptal se mírným tónem, který Milese okamžitě vyburcoval. “Viděla jste, jak ji zabil?”

“Našla jsem ji mrtvou během dopoledne, pane.”

“Vešla jste do ložnice...” Hrabě Vorkosigan jí pomáhal.

“My máme jen jednu místnost.” Vyslala k němu pohled, jako kdyby prvně zapochybovala o jeho naprosté vševědoucnosti.

“Usnula, nakonec usnula. A tak jsem vyšla ven natrhat nějaké bobule, rostou kousek od nás, ve strži. Když jsem se vrátila... Měla jsem ji vzít s sebou, jenže jsem byla tak šťastná, že konečně spí, a nechtěla jsem riskovat, že ji probudím...” Z pevně sevřených očí jí začaly kanout slzy. “Nechala jsem ji spát, když jsem se vrátila. Byla jsem ráda, že se mohu najíst a odpočinout si. Pak jsem ale cítila, že mám mléko,” rukou se dotkla prsu, “a tak jsem ji šla probudit...”

“Znamená to, že jste si na ní ničeho nevšimla? Že neměla podříznutý krk?” zeptal se hrabě. Tohle byla obvyklá metoda zabíjení novorozeňat v zapadlých končinách - rychlá a čistá, v porovnání s pohozením dětí venku.

Žena zavrtěla hlavou. “Myslím, pane, že byla zadušená. Bylo to kruté, tak kruté. Ale mluvčí vesnice prohlásil, že jsem ji zalehla ve spánku a že se mým obviněním Lema nebude zabývat. Jenže já to nemohla udělat, opravdu ne! Ležela v kolébce. Lem ji pro ni vlastnoručně vyrobil předtím, než se narodila...” Vypadalo to, že nemá daleko ke zhroucení.

Hrabě s manželkou si vyměnili pohledy. Hrabě nepatrně přikývl. Hraběnka Vorkosiganová vstala.

“Pojďte se mnou, Harro. Potřebujete se umýt a odpočinout si, než vás Miles odveze zpátky.”

Horalka celá zkoprněla.,,Ale já přece nemohu vstoupit do vašeho domu, paní!”

“Žádný jiný bohužel nemám po ruce. Pak jsou tady už jen ubikace strážných. Jsou to sice hodní hoši, přesto byste je uvedla do rozpaků...” Hraběnka ji vystrkala ven.

“Je to jasné,” řekl hrabě Vorkosigan, jakmile se obě ženy vzdálily z doslechu. “Budeš muset provést lékařské ohledání dřív, než se důkazy, hm, ztratí. Nepochybně sis také všiml problému s pozitivní identifikací obviněného. Mohli bychom to využít jako ideální exemplární případ pro veřejnost, ale pouze za předpokladu, že vyloučíme jakékoli dvojznačnosti. Nesmí jít o žádnou krvavou záhadu.”

“Ale já přece nejsem koroner,” ohradil se Miles. Kdyby se mu podařilo nějak se z toho vykrotit...

“V pořádku. Pojede s tebou doktor Dea.”

Poručík Dea pracoval jako asistent osobního lékaře ministerského předsedy. Miles ho znal - byl to ctižádostivý mladý vojenský lékař, neustále frustrovaný, protože jeho nadřízený mu nedovolil ani se dotknout svého nejvýznamnějšího pacienta. Ten bude mít z takové akce radost, předpovídal Miles zasmušile.

“Vezme si s sebou i svůj chiropraktický kufřík,” pokračoval hrabě a nepatrně se rozveselil, “pro případ nějakých nehod.”

“Velmi úsporné řešení,” řekl Miles a zakoulel očima. “A co mám... Předpokládejme, že se její tvrzení potvrdí a my toho chlapíka chytíme. To ho musím osobně...?”

“Dostaneš jednoho muže ze služebnictva jako osobního strážce. V případě potřeby bude i vykonavatelem práva.”

To byla jen o málo lepší varianta. “Neměli bychom počkat na oblastního soudce?”

“Každý rozsudek, který oblastní soudce vynese, vynáší mým jménem. Každý rozsudek, který vykoná, vykoná mým jménem. Jednoho dne to bude probíhat pod tvým jménem. Je načase, abys o tom získal jasnou představu. Historicky se Vorové mohou považovat za vojenskou šlechtu, ale jejich povinnosti nikdy nebyly jen vojenského rázu.”

Nemá žádnou šanci na únik. Hergot, zatraceně a ještě jednou zatraceně. Miles si povzdychl. “Dobře. Aeroautem se dostaneme na místo za dvě hodiny. Nějakou dobu nám potrvá, než objevíme tu správnou díru. Sneseme se z oblohy přímo na ně, vyhlásíme zprávu nahlas a jasně... a do večerky budeme zpátky.” Vyřídí to co nejrychleji.

Hrabě měl oči už zas jako dvě štěrbin. “Ne...,” řekl pomalu, “aeroautem by to nebylo vhodné.”

“Jenže až tak vysoko žádné pozemní auto nevyjede, vedou tam jen úzké stezky.” jeho otec snad nemohl o něčem takovém uvažovat, “A asi bych nevypadal jako důstojný zástupce císařské moci, kdybych tam dorazil pěšky, pane,” dodal znepokojeně.

Otec se podíval na jeho uniformu, která byla jako ze škatulky, a nepatrně se pousmál. “Vypadáš docela dobře.”

“Představ si mě ale po třech, čtyřech dnech prodírání se křovím,” bránil se Miles. “Tys nás nezažil při základním výcviku, neviděl jsi nás, ani necítil.” “Ale vím, jaké to je,” odpověděl admirál Vorkosigan suše. “Nicméně s tebou souhlasím. Nepůjdete pěšky.”

Mám lepší nápad.

Moje vlastní jezdecká jednotka, pomyslel si Miles ironicky, když se otočil v sedle, stejná, jakou měl dědeček. Vůbec nepochyboval o tom, že by si starý pán neodpustil pár jízlivých poznámek na adresu jezdců seřazených na cestě za Milesem. Nejdřív by se ale musel nad takovou krasojízdou přestat popadat smíchy za břicho. Od té doby, co starý pán nežil a nedohlížel na stáje, hodně prořídly. Koně na hraní póla prodali a ten zbytek, který se ještě zachoval z kavalerie - samé staré a náladové potvory - se trvale pásal venku. Ve stájích zůstala jen hrstka jezdeckých koní, i když ne z důvodu cizokrajných rodokmenů, ale protože měli jistý krok a dobré chování; staral se o ně houf vesnických dívek, bral je na projížďky, aby případně mohli sloužit hostům.

Miles uchopil otěže, napnul nohu v lýtku a lehce do ní přenesl váhu. Tlustý Šiml na to zareagoval

úhledným půlobratem a dvěma precizními kroky dozadu. Ani naprosto nepoučený městský člověk by nemohl tohohle robustního grošovaného valacha považovat za ohnivého oře, ale Miles ho zbožňoval kvůli jeho tmavým a vlhkým očím, sametovým nozdram a flegmatické povaze. Nevyvedly ho z míry ani proudy svištících aerout. Především ho ale měl rád pro jeho poslušnost získanou ve vysoké škole drezúry. Mozek předstihl krásu. V jeho přítomnosti se Miles okamžitě cítil klidněji, zvíře fungovalo jako emoční piják, jako předoucí kočka. Miles poplácal Šimla po krku. “Jestli se mě někdo zeptá,” zamumlal, “řeknu, že se jmenuješ Loupežník.” Šiml zastříhal ušima porostlými dlouhými chlupy, a z hrudi široké jako sud se mu vydralo syčivé vzdychnutí.

Ted', když Miles velel téhle nepřiliš reprezentativní jezdecké skupině, měl se svým dědem hodně společného. Velký partyzánský generál v těchto horách prožil mládí, tady bojoval proti proudům útočníků z Cetagandy, dokud je nezastavil a nedonutil k ústupu. Protiletecké samonaváděcí zbraně, které se sem podařilo za krvavou cenu propašovat, měly s konečným vítězstvím společného mnohem víc než koňská kavalerie, která podle dědečka jeho armádu během nejhorší zimy válečného tažení zachránila - většinu koní tehdy jednoduše snědli. Ovšem díky dodatečnému romantickému pohledu se koně nakonec stali symbolem té bitvy.

Miles si myslel, že jeho otec je velký optimista, když předpokládá, že by Miles mohl takto profitovat na minulé slávě starého pána. Partyzánské sklady i tábory se přece už dávno proměnily v beztvare zrezivělé hromady a všechno to zarostlo plevem a křovím kolem jednoho takového místa už dneska projeli a muži bojující v té válce už byli dávno pod zemí, stejně jako jeho děd. Co on tady pohledával? On chce přece sloužit na meziplanetární lodi a doufat, že ho to zanesе vysoko, nad všechno tohle. Jeho osud je přece spojený s budoucností, ne s minulostí.

Milese náhle vytrhl z myšlenek doktorův kůň, kterému se znelíbila větev ležící přes zarostlou cestu, zarazil se všemi čtyřmi do země a hlasitě zafrkal. Doktor vykřikl a přeletěl dopředu.

“Chyťte otěže,” křikl na něho Miles a pobídl Šimla, aby se vrátil o kus zpátky.

Doktorovi šlo padání čím dál tím lépe, protože tentokrát dopadl více méně na nohy. “Vyrazil, aby chytil svěšené otěže, jenže kaštanová klisna před ním uhnula. Doktor uskočil dozadu a klisna hodila zadkem. Pochopila, že je volná, s dusotem se rozeběhla po stezce a ocas vztyčila jako prapor, což v koňské řeči znamenalo íhá, íhá, mě už nechytíte! Doktor Dea, rudý vzteky, se s nadávkami vrhl za ní. Klisna přešla do cvalu.

“Neutíkejte za ní!” křikl Miles.

“Jak jinak ji ale hergot chytím?” vztekal se Dea. Vojenský lékař nebyl šťastný muž. “Můj lékařský kufřík zůstal na té zatracené potvoře!”

„Jak vás napadlo, že ji dokážete chytit, když utíká?“ zeptal se ho Miles. “Je rychlejší než vy.”

Pym jedoucí na konci jejich malého průvodu natočil koně bokem a zabránil mu tak vyrazit vpřed. “Klid, Harro,” radil Miles přijíždějící horalce. “Držte svého koně pevně. Nic tolik koně nevyprovokuje k běhu jako jiný běžící kůň.”

Oba jezdci dělali jisté pokroky. Harra Čuriková seděla unaveně na koni a nechala ho, aby si šel sám, na druhé straně dokázala v sedle udržet rovnováhu a na rozdíl od nešťastného doktora se nepokoušela používat otěže jako svou záchranu. Pym uzavírající průvod pak způsob dopravy na koňském hřbetě považoval za spolehlivý, pokud ne přímo pohodlný.

Miles nechal Šimla přejít do kroku, povolil mu otěže a tak se vydal za klisnou, kolem sebe šířil aureolu klidu. Co já tady dělám? Já tě přece nechytám. Já tu jen obdivuju krajinu. Správně, jen se zastav a dopřej si trochu trávy. Hnědá klisna se zastavila, začala se pást, ale nespouštěla z přibližujícího se Milese ostražitý pohled.

Jakmile se Miles dostal do vzdálenosti, která by ji mohla vyprovokovat k novému útěku, zarazil Šimla a sklouzl na zem. Nezamířil ale ke klisně, zůstal stát a nápadně si prohledával kapsy. Tlustý Šiml k němu dychtivě přistrčil hlavu. Miles na něj vlídně promluvil a dal mu kostku cukru. Klisna zvědavě vztyčila uši. Šiml s mlaskáním ohrnul pysky a pošťuchováním se dožadoval přídavku. Klisna zafrkala a

také si přišla pro svůj díl. Zatímco si brala kostku cukru z Milesovy dlaně, Miles druhou rukou nenápadně chytil otěže.

“Tady ji máte, doktore. Pojd'te si pro ni. Neběžte.”

“To nebylo fér,” zasípal doktor, když se k nim pomalu přivlekl. “Měl jste v kapse cukr.”

“Samozřejmě, že jsem měl v kapse cukr. Tomu se říká předvídavost a plánování. Trik, jak zvládnout koně, nespočívá v tom, že je člověk rychlejší než on, nebo silnější. To staví vaši slabost proti jeho síle. Trik spočívá v tom, že jste chytřejší než on. To staví vaši sílu proti jeho slabosti, nemám pravdu?”

Dea uchopil otěže. “Ona se mi hihňá,” řekl podezíravě.

“To není hihňání ale řehtání,” usmál se Miles ze široka.

Dotkl se zezadu Šimlovy levé přední nohy a ten si poslušně klekl na koleno. Miles tak bez potíží vklouzl do pohodlně snížených třmenů.

“Moje klisna to umí taky?” zeptal se doktor Dea, který to fascinovaně pozoroval.

“Bohužel ne.”

Doktor se na svého koně zamračil. “Tohle zvíře je idiot. Chvíli ho povedu.”

Šiml se znovu postavil na všechny čtyři a Miles raději spolkl poznámku z dědových zásob typu Buďte chytřejší než kůň, doktore. Ačkoli mu byl doktor Dea po dobu vyšetřování případu podřízený, jako poručík stál zcela jistě výš než on, praporčík Vorkosigan. Velet starším mužům s vyšší hodností vyžadovalo jistou míru taktu.

Stezka pokrytá kmeny se začala rozšiřovat, takže Miles mohl jet vedle Hany Čurikové. Zápal a rozhodnost, které z ní včera ráno před branou přímo sálaly, jako by se vytrácely tím víc, čím blíž byli k jejímu domovu. Ale možná na ni jen dolehlo vyčerpání. Během dopoledne toho moc nenamluvila a i odpoledne více méně mlčela. Jestli má v úmyslu táhnout ho do nějakého zapadlého místa, kde lišky dávají dobrou noc, a pak začít kňourat, tak...

“U které složky sloužil váš otec, Harro?” zeptal se Miles konverzačním tónem.

Prsty si pročísala vlasy, to gesto prozrazovalo spíš nervozitu než marnivost. Její oči na něho vykukovaly mezi prameny slámově zbarvených vlasů jako dvě bázlivá zvířátka ze živého plotu.

“Sloužil u oblastní milice, pane. Ale nepamatuju se na něj, zemřel, když jsem byla ještě hodně malá.”

“Padl v boji?”

Souhlasně přikývla. “U Vorbarr Sultány, v době bojů o Vordarianský trůn.”

Miles se chtěl zeptat, na kterou stranu se přidal její otec, ale rozmyslel si to - většina pěšáků si sotva mohla vybírat a kromě toho amnestie se týkala mrtvých stejně jako živých.

“A... máte nějaké sourozence?”

“Ne, pane. Zůstaly jsme samy s matkou.”

Milesova špatná předtucha na chvíli zmizela. Pokud celý případ skutečně skončí vynesemím rozsudku smrti, pak by jediný chybný krok mohl odstartovat krvavou mstu příbuzných. V tom případě by na právní spravedlnost, kterou měl podle otce zjednat, mohl zapomenout. Jinými slovy čím menšího počtu příbuzných se to bude týkat, tím lépe. “A co rodina vašeho manžela?”

“Lem je z osmi dětí. Má čtyři bratry a tři sestry.”

“Hm.” Miles si pomyslel cosi o bandě hromotluků ze zapadákov. Zaletěl pohledem dozadu k Pymovi připadalo mu, že pro takový úkol má poněkud slabý tým. Upozornil na to otce už včera večer, když spolu probírali plán výpravy.

“Můžeš využít podpory mluvčího vesnice a jeho zástupců,” odpověděl mu hrabě, Jsou zvyklí pomáhat oblastnímu soudci.”

“A co když odmítnou spolupracovat?” zeptal se Miles nervózně.

“Důstojník, který očekává, že bude velet císařským jednotkám,” rozohnil se hrabě, “by měl být schopný přijít na to, jak přimět náčelníka z jednoho zapadlého kouta ke spolupráci.”

Hrabě se prostě rozhodl, že tohle bude pro Milese dobrou zkouškou, a dál už mu nehodlal napovídat. Díky, tati.

“A vy nemáte žádné sourozence, pane?” zeptala se Harra Milese a vrátila ho tak rychle do současnosti.

“Ne. O tom si přece povídají i vrabci na střeše.”

“O vás se toho napovídá...” pokrčila Harra rameny.

Miles se chtěl ještě na něco zeptat, ale kousl se do jazyka a tvářil se, jako by měl v puse plátek citronu. Nezeptá se a nezeptá... Nemohl si pomoci. “Co například?” procedil mezi napjatými rty.

“Každý tady ví, že jste mutant.” V očích se jí zablýsklo. “Někteří říkají, že za to může vaše matka, která pochází z jiného světa. Jiní naopak tvrdí, že to způsobilo ozáření vašeho otce ve válkách, nebo nemoc, hm, v důsledku nečistých praktik v mládí, které strávil mezi ostatními vojáky...”

Poslední verzi Miles slyšel poprvé. Zdvihl obočí.

“Většina lidí je ale přesvědčená, že se ho pokusili jeho nepřátelé otrávit a tohle je prý důsledek.”

“Je úleva slyšet, že většina zná pravý důvod. Pokusili se na něho spáchat atentát a otrávit ho plynem jménem soltoxin v době, kdy má matka byla těhotná. Není to ale...” Mutace - Jeho myšlenky se jako kola točily ve vyježděných drážkách - kolikrát už tohle vysvětloval? Jedná se o teratogenní, ne genetickou změnu, já nejsem mutant, nejsem... Hergot, copak tahle nevzdělaná truchlící žena má nějaké tušení o biochemii? Z praktického hlediska - z jejího hlediska může stejně tak dobře být mutant.

“...důležité,” dokončil větu.

Pozorovala ho ze strany, lehce se kymácela v sedle v rytmu klapotu kopyt svého koně. “Podle některých jste se prý narodil bez nohou a celou dobu vás drželi na vozíku v sídle Vorkosiganů. Říká se také, že jste se narodil bez kostí...”

“... a uložili mě jako kompot ve sklenici s víčkem do sklepa,” zamumlal Miles.

“Karal ale tvrdil, že vás viděl s dědečkem na výstavě v Hassadaru a že jste byl jen neduživé děcko, které moc nerostlo. Taky se povídá, že vás otec dostal k Císařským službám, podle jiných jste zase odletěl na rodnou planetu své matky, kde vám mozek přeměnili na počítač a vaše tělo se vznáší v roztoku, vyživované trubičkami...”

“To jsem si mohl myslet, že nakonec dojde i na tu sklenici,” vystrouhal Miles grimasu. Věděl jsi dobře, že budeš litovat, když se zeptáš. Tak si teď nestěžuj. Miles si najednou uvědomil, že si ho Harra dobírá. Jak se jen odvažuje... Ale nevypadala na to, že by se pokoušela vtipkovat, byla napjatá a opatrná.

Rozhodla se riskovat a vznést obvinění z vraždy. Postavila se proti rodině i místním zástupcům moci, proti zakořeněným zvykům. A čím ji hrabě zaštitil, co jí nabídl jako podporu proti hněvu jí nejbližších a nejdražších lidí, kterému bude muset čelit tváří v tvář? Milese. Dokáže jí pomoci? Bylo pochopitelné, že si kladla tuhle otázku. Co když Miles všechno zpacká a uteče a ona bude muset čelit tornádu zuřivosti a pomsty sama?

Proč ji jen nenechal naříkat před branou?

Zalesněná krajina kolem byla výsledkem experimentální práce mnoha generací. Výhled před nimi se náhle otevřel do údolí porostlého původními hnědými křovinami. Mezi nimi se táhl půl kilometru široký pás zelené a růžové barvy, nejspíš to byl důsledek nehody při aplikování půdní chemie. Když přijeli blíž, Miles překvapeně zjistil, že to jsou divoké růže. Pozemské růže. Cesta se vnořila do téhle voňavé záplavy a tam se jim ztratila.

Střídavě s Pymem prosekávali cestu mačetami. Růže měly statné stonky posázené tlustými trny a se škodolibou pružností se vracely na svá místa. Šiml odváděl svůj kus práce tím, že velkou hlavou švihal dozadu a dopředu a trhal květy, které s radostí polykal. Miles netušil, kolik bych jich měl svému grošákovi dovolit sníst - přece jenom nepocházely odtud. Vysával si krev ze škrábanců a přemýšlel při tom o ekologické historii Barrayaru.

Padesát tisíc kolonizátorů ze Země se mělo stát jen prvním předvojem. Jenže vinou gravitační

odchylky se uzavřela červí díra, kterou se sem dostaly lodě první vlny kolonizátorů. Byla to náhlá a nezvratná změna. Budování ekosystému, které začalo velmi pečlivě a organizovaně, zkrachovalo jako všechno ostatní. O rostlinné a živočišné druhy dovezené ze Země se nikdo nestaral, rozmnožily se všude a divoce se vyvíjely, protože lidé se museli soustředit na naléhavější problém - jak sami přežijí. Biologové dodnes nepřestali oplakávat masové vyhynutí původních druhů, které následovalo spolu s erozí, suchem a záplavami. Miles si přesto myslel, že během staletí označovaných jako období Izolace svedly mezi sebou boj nejhroževnatější části fauny a flory obou světů a dospěly ke skvělé, nové rovnováze. Pokud vzniklá rostlinná a živočišná říše na téhle půdě přežívala, kdo by se staral o to, odkud pocházela?

My všichni jsme tady čirou náhodou. Jako ty růže.

Na noc se utábořili v kopcích a ráno pokračovali v cestě, mířili k úbočím opravdových hor. Opustili území, jež Miles znal z dob svého dětství, a proto si směr, který udávala Harra, často ověřoval na průzkumné mapě. Zastavili se při západu slunce. Do cíle jim zbývalo už jen několik hodin. Harra je přesvědčovala, že je tam dovede i za soumraku, jenže Milesovi se nelíbila představa, že se neohlášený, v noci, objeví na cizím místě, kde ho vůbec nemusejí přivítat srdečně.

Příští ráno se Miles umyl v potoce, vybalil zánovní císařskou důstojnickou uniformu a pečlivě se oblékl. Pym v hnědostříbrné livrei rodu Vorkosiganů vytáhl z jezdecké brašny teleskopickou hliníkovou tyč s hraběcí standartou a připevnil si ji k levému třmeni. Vyparáděná popravčí četa, pomyslel si Miles neradostně. Doktor Dea měl na sobě obyčejnou černou pracovní uniformu a zdálo se, že se necítí ve své kůži. Kdyby měli vystupovat jako šifritelé nějaké zprávy, Miles by zatraceně rád věděl jaké.

Bylo ještě dopoledne, když zastavili koně před srubem se dvěma místnostmi, který stál na kraji rozlehlého háje s cukrovými javory. Ty tady vysázel bůhví kdo a před bůhví kolika staletími; samovolným vysemeňováním se nepravdělně rozrostly po celém údolí. Horský vzduch byl chladný a čistý. Pár slepic si mezi plevem hrabalo potravu. Dřevěný žlab porostlý řasami přiváděl vodu z lesů do dalšího žlabu, z něhož voda přepadávala ven a pokračovala dál jako rozčvachtaný zelený potůček.

Harra slezla z koně, uhladila si sukni a po schůdcích vyšla na verandu. "Karale?" zavolala. Miles zatím čekal usazený vysoko v sedle. Člověk se nikdy nemá vzdávat psychologické výhody.

"Harro? Jsi to ty?" ozval se zevnitř mužský hlas. Pak se rozrazily dveře a muž vyběhl ven. "Kde jsi byla, děvče? Prohledáváme kvůli tobě strže! Mysleli jsme si, že sis tam někde zlámala vaz..." Těsně před trojicí mlčících jezdců na koních se zarazil.

"Nechtěl jsi sepsat moje obvinění, Karale," řekla Harra udýchaným hlasem. Rukama si žmoulala sukni. "Tak jsem šla za oblastním soudcem do Vorkosigan Surleau."

"Ach, děvče nešťastné," Karal vzdychl lítostivě, "co jsi to vyvedla..." Sklonil hlavu a znepokojeně při tom pozoroval jezdce. Začínal už plešatět, mohlo mu být kolem šedesáti. Jeho kůže připomínala vyschlý pergamen, byl sešlý, levou ruku měl zakončenou pahýlem. Další válečný veterán.

"Jste mluvčí Serg Karal?" začal Miles přísně. "Jsem vyslanec hraběte Vorkosigana. Mám za úkol vyšetřit zločin oznámený Harrou Čurikovou před hraběcím soudem, a to vraždu její nedávno narozené dcery Rainy. Vaší povinností jako mluvčího Lesního údolí je napomáhat mi při úplatnění hraběcí spravedlnosti."

V tom okamžiku Milesovi došla zásoba úředních vět. Moc dlouho mu nevydržela. Dál si už musel poradit sám. Vyčkával. Šiml zafrkal. Hnědostříbrná standarta se několikrát tiše zatřepotala v lehkém vánku.

"Oblastního soudce jsem v Surleau nezastihla," ozvala se Harra, "pana hraběte ale ano."

Karal zesinal a vytřeštil oči. Jen s námahou se vzpamatoval, postavil se jakžtakž do pozoru a pokusil se o nepříliš zdařilý úklon. "Kdo..., kdo jste, pane?"

"Lord Miles Vorkosigan."

Karal němě pohnul rty. Miles neuměl odezírat, přesto si byl téměř jistý, že se jednalo o zděšené

zvolání Do prdele. "Tohle je můj sluha seržant Pym a můj lékařský vyšetřovatel, poručík Dea z Císařských služeb."

"Vy jste syn našeho hraběte?" zaskřehotal Karal.

"Ano, jeho jediný syn." Milesovi se najednou udělalo špatně z vlastního strojeného chování. K vytvoření prvního dojmu to bohatě stačilo. Švihem přehodil nohu a měkce seskočil z Šimla na zem. Karal ho sjel pohledem od hlavy až po paty. Ano, jsem takhle přavej. Počkej ale na ten tanec, co předvedu. "Můžeme napojit koně z vašeho žlabu?" Miles provlékl ruku Šimlovými otěžemi a udělal krok dopředu.

"Ach, ten je pro lidi, pane," řekl Karal. "Okamžik, hned přinesu vědro." Povytáhl si pytlovité kalhoty výš do pasu a poklusem zmizel za srubem. Nastala minuta rozpačitého ticha, pak se zezadu ozval tlumený Karalův hlas: "Zede, kde je vědro pro kozu?"

Jiný hlas, jasný a mladý, mu odpověděl: "Za dřívím, tati." Oba hlasy se pak ztišily do polohlasů. Nakonec se Karal poklusem vrátil zpátky i se zprohýbaným hliníkovým vědrem a postavil ho vedle žlabu. Pak vytáhl z boku koryta dřevěnou zátku, otvorem vyrazil ven proud vody a stříkal do vědra. Šiml zahýbal ušima, zařehlal, velkou hlavou se otřel o Milese, zašpinil mu uniformu zrzavými a bílými žíněmi a málem ho srazil k zemi. Karal zdvihl hlavu a usmál se na koně; úsměv mu ale okamžitě pohasl, jakmile se pohledem přesunul na jeho majitele. Zatímco Šiml hltavě pil, Miles koutkem oka zahlédl, jak asi dvanáctiletý chlapec - to ten druhý hlas - zaletěl jako šipka do lesa za srubem.

Karal pomohl Milesovi, Haře a Pymovi uvázat koně. Miles nechal Pyma, aby je odsedlal a nakrmil, a sám následoval Karala do domu. Harra se Milese držela jako klíště. Doktor Dea nejdřív vytáhl z brašny lékařský kufřík a pak se pomalu vydal za nimi. Milesovy holínky se na dřevěné podlaze ozývaly hlasitým nestejnoměrným klapotem.

"Moje žena se vrátí v poledne," řekl Karal a nerozhodně přecházel po místnosti. Miles s doktorem se posadili na lavici a Harra si vybrala místo na zemi vedle kamenného krbu, kolena si přitáhla k bradě a objala je pažemi. "Já..., já udělám trochu čaje, pane." Karal znovu vyběhl ven, aby nabral vodu do konvice. Zmizel dřív, než Miles mohl jeho návrh s poděkováním odmítnout. Dobrá, nechá ho, aby si při obvyklé činnosti trochu uklidnil nervy. Miles tak snad bude moct rozlišit, do jaké míry je jeho nervozita způsobená společenskou situací a jak moc se na ní podílí jeho špatné svědomí. Když Karal postavil konvici na oheň, bylo vidět, že se už ovládá o poznání lépe, a tak Miles začal.

"Rád bych se okamžitě pustil do vyšetřování. Nemusí trvat dlouho."

"Nemusí... se vůbec konat, pane. Holčička zemřela přirozenou smrtí - nebyly na ní žádné stopy násilí. Dítě bylo neduživé, mělo zaječí pysk a kdovíco ještě dalšího. Zemřelo ve spánku, mohla to být nějaká nešťastná náhoda."

"Je zajímavé," pronesl Miles suše, "že se v téhle oblasti podobné nehody stávají tak často. Můj otec hrabě si toho... všiml také."

"Nebylo nutné vás sem táhnout." Karal se podrážděně podíval na Harru. Ta seděla mlčky, vzdorovitě.

"To nebyl žádný problém," odpověděl Miles zdvořile.

"Pane," Karal ztišil hlas, „jsem si jist, že dítě zalehla. Je pochopitelné, že si to při takovém zármutku odmítá připustit. Lem Čurík je dobrý chlapec a dobrý živitel rodiny. Určitě to tak nemyslela, to jen trápení jí dočasně zatemnilo rozum."

Oči Harry, vykukující zpoza slámově žlutých vlasů, byly vražedně chladné.

"Už tomu začínám rozumět," řekl Miles mírným, povzbudivým hlasem.

Karalova tvář se nepatrně rozjasnila. "Všechno se může zas dát do pořádku. Jen musí mít trpělivost. Překonat smutek a promluvit si s ubohým Lemem. Jsem si jistý, že dítě nezabil. Je špatné hnát se střemhlav do něčeho, čeho by pak litovala."

"Začíná mi být jasné," řekl Miles ledovým tónem, "proč se Harra Čuriková rozhodla jít čtyři dny pěšky, aby se dovolala nepředpojatého slyšení. 'Vy si myslíte.' 'Vy jste si jistý.' Kdo ví, co ještě

dalšího? Tohle se mi snad jen zdá. Slyším spekulace, obvinění, nářky, tvrzení. Já jsem sem ale přijel, abych slyšel fakta, mluvčí Karale. Hraběcí spravedlnost se nezakládá na dohaděch. Nemá nic takového zapotřebí. Období Izolace už skončilo. A to platí i pro tenhle zapadlý kraj. Zahajuji tímto vyšetřování případu. Žádný rozsudek nebude vyneseno dřív, než budeme mít všechna fakta. Potvrzení viny nebo nevinu Lema Čurika zazní z jeho vlastních úst - doktor Dea mu podá fastpentu, a to za přítomnosti dvou svědků - vás a další osoby, kterou si sám zvolíte. Vše bude provedeno jednoduše, čistě a rychle." Možná stačím z téhle zpropadené díry vypadnout ještě před západem slunce. "Mluvčí, teď půjdete a přivedete Lema Čurika k výsledku. Seržant Pym vás doprovodí."

Karal získal trochu času tím, že musel vroucí vodu přelít do velké hnědé konvice. "Pane, já znám svět. Dvacet let jsem sloužil v armádě. Ale většina místních lidí nikdy neopustila Lesní údolí. Použití chemie při výsledku mohou považovat za černou magii. Mohou tvrdit, že to bylo falešné přiznání."

"Ale proti tomu bude stát vaše slovo a slovo dalšího svědka. Dneska už to není jako za starých časů, kdy se doznání vynucovalo mučením, Karale. Kromě toho, pokud je Čurik nevinný, jistě svou nevinu dokáže, nemám pravdu?" Karal neochotně zamířil do vedlejší místnosti. Když se vrátil, měl přes sebe přehozené vybledlé sako císařské uniformy s insigniemi desátníka na límci. Knoflíky na břiše už nemohl zapnout. Nepochybně sako schovával jen kvůli podobným oficiálním povinnostem. Jako kdyby se pocta vzdávala samotné uniformě a ne jejímu nositeli - takže hněv vyvolaný nepopulárním rozhodnutím dopadl pouze na úřad a ne na člověka, který ho vynesl. Miles tento jemný rozdíl ocenil.

Karal se zastavil u dveří. Harra stále tiše seděla vedle krbu.

"Pane," řekl Karal, "jsem mluvčím Lesního údolí už šestnáct let. Za celou tu dobu se nikdo nemusel dovolávat slyšení u oblastního soudce. Dokonce ani tehdy, když došlo k porušení vodního práva, krádeži zvířat nebo k případům cizoložství. Za celou dobu jsme tady neměli jedinou krevní mstu."

"Ani já ji nemíním vyvolávat, Karale. Chci jen znát fakta."

"O ně právě jde, pane. Už je nemám tolik v oblibě jako dřív. Fakta vás občas mohou napálit." Karal se tvářil neústupně.

Ten muž skutečně dělal všechno možné, snad kromě stavění se na hlavu a žonglování kočkami jednou rukou, aby Milese v jeho rozhodnutí zviklal. Jak daleko se odváží zajít?

"Lesní údolí nemůže žít ve svém vlastním období Izolace," pronesl Miles varovně. "Hraběcí spravedlnost nyní dosahuje na všechny. I na malé a slabé. Na všechny, kterým se děje křivda. Na všechny, kteří ještě nedokáží mluvit sami za sebe..., mluvčí."

Karal sebou trhl, kůže kolem úst mu zbělela - pochopil nářek. Pomalu se vydal cestou vzhůru, Pym ho ostražitě následoval, rukou si přitom v pouzdře uvolnil paralyzér.

Pili čaj a čekali; Miles loudavě chodil po místnosti, rozhlížel se, ale ničeho se nedotýkal. Krb představoval jediný zdroj tepla k vaření i k ohřívání vody. Miles si všiml otlučeného plechového dřezu na mytí nádobí. Voda se do něho lila ručně z vědra, k jejímu vypouštění se používal odpadní kanál pod verandou, odkud pak voda stékala do stružky vytékající z koryta. Druhá místnost sloužila jako ložnice, byla v ní manželská postel a truhly na ukládání věcí. V podkroví pak stály tři pryčny; chlapec, který se ztratil v lese, měl nepochybně bratry. Dům nebyl moc prostorný, ale podlaha byla zametená a věci uklizené, pověšené.

Na stolku stálo rádio, starší vojenský model. Někdo ho rozebral - nejspíš potřebovalo opravit nebo vyměnit baterie. Obsahovalo spoustu starých součástek, všechny se daly použít jen na jednoduché rozhlasové zařízení. Mluvčí Karal byl nejspíš zároveň i spojovatelem Lesního údolí. Velmi příhodné propojení. Určitě chytili vysílání z Hassadaru, možná dokonce i vládní kanály z hlavního města, aspoň ty, které měly výkonné vysílače.

Elektrina tady samozřejmě chyběla. Přijímače pro satelitní přenos elektřiny byly velmi nákladná zařízení. Časem se jistě objeví i tady; už si je pořídily i jiné malé komunity, v těch ale fungovala silná ekonomická družstva. Lesní údolí se pravděpodobně zastavilo na úrovni samozásobitelského hospodářství a muselo čekat, dokud se v oblasti nevytvoří dostatečný přebytek, který by mohlo získat

pro sebe, pokud ho ovšem nepohltní nějaká jiná potřeba. Kdyby Cetagand'ané nezničili atomovým výbuchem Vorkosigan Vashnoi, celá tahle oblast mohla být ekonomicky mnohem dál...

Miles vyšel na verandu a opřel se o zábradlí. Karalův syn se mezitím vrátil. Šiml stál na konci dvora, jednu nohu měl pokrčenou, stříhal ušima a frkal blahem, protože směřící se hoch ho energicky drbal pod ohlávku. Chlapec zdvihl hlavu. Jakmile zjistil, že se na něj Miles dívá, ustrašeně uskočil a znovu zmizel ve křoví na svahu. "Huh," zabručel Miles.

"Jsou už dost dlouho pryč. Mám si připravit fastpentu?" zeptal se doktor Dea, který se postavil vedle Milese.

"Ne. Soudím, že budete potřebovat spíš věci na ohledávání mrtvol. To bude náš další krok."

Doktor se na něho ostře podíval. "Myslel jsem, že s ním posíláte Pyma, aby dohlédl na zatčení."

"Nemůžete ale zatknout někoho, kdo tu není. Sázíte se rád, doktore? O co, že se vrátí zpátky bez Čurika? Moment, možná jsem se spletl. Doufám, že ano. Vracejí se tři..."

Karal, Pym a další muž scházeli dolů po pěšině. Třetí ze skupiny byl mladík s rukama jako lopaty, hustým obočím a býčí šíjí. Netvářil se právě přívětivě.

"Harro," zavolal Miles, „je tohle váš manžel?"

Vypadal, panebože, přesně tak, jak si ho Miles představoval. A k tomu musí připočítat čtyři bratry jako on, jen nepochybně ještě větší...

Harra přišla k Milesovi. "Ne, pane," vydechla. "To je Alex, zástupce mluvčího."

"Ach," Miles nespokojeně stiskl rty. Dobrá. Musel jsem věci dát šanci, aby se zjednodušila.

Karal se zastavil pod verandou a začal rozvláčně vysvětlovat, proč se vrací s prázdnýma rukama. Miles ho zarazil zdviženým obočím. "Pyme?"

"Utekl, pane," odpověděl Pym lakonicky. "Skoro určitě dostal varování."

"Souhlasím." Zamračil se na Karala, který stál mlčky pod verandou. Fakta jsou důležitější. Rozhodnutí o tom, jak moc násilí bude potřeba na pronásledování uprchlíka, může počkat. "Harro, jak daleko je to k místnímu hřbitovu?"

"Cesta vede dolů podle potoka, pane, na konec údolí. Jsou to asi tak dva kilometry."

"Doktore, vezměte si kufřík, půjdeme se projít. Karale, vy přineste lopatu."

"Pane, určitě není nutné rušit pokoj mrtvých," začal Karal.

"Ne, je to nutné. V protokolu, který jsem dostal od úřadu oblastního soudce, je celá pasáž o zprávě z lékařského ohledání. Míním po návratu do Vorkosigan Surleau odevzdat kompletní hlášení o tomto případu. Přímá příbuzná s ohledáním souhlasí, je to tak, Harro?"

Otupěle přikývla.

"Mám také dva potřebné svědky, vás a vašeho," tu gorilu, "zástupce, je přítomný lékař a máme i denní světlo - pokud tady nehodláte stát a přít se až do západu slunce. Chybí nám už jen ta lopata. Pokud tedy nejste ochotný hrabat vlastníma rukama, Karale." Milesův hlas začínal nahánět hrůzu.

Karal nervózně cukl plešatějící hlavou. "O... Otec je podle práva nejbližším příbuzným, pokud je naživu, a nemáte..."

"Karale," zastavil ho Miles.

"Pane?"

"Dejte si pozor, aby ten hrob, který máte vykopat, nebyl váš vlastní. Jednou nohou v něm už stojíte."

Karal beznadějně rozhodil rukama. "Dojdu... pro tu lopatu, pane."

Bylo teplé odpoledne a vzduch voněl letní ospalostí. Lopata v ruce Karalova zástupce se s monotónním skřípotem zakusovala do země. Průzračný potok zurčivě skákal po oblých kamenech dolů ze svahu. Harra seděla na patách a všechno pozorovala, byla mlčenlivá, zachmuřená.

Jakmile velký Alex lopatou vysunul bedýnku ven ze země - byla tak hrozně malá! - seržant Pym se vydal na obhlídku zalesněného okolí hřbitova. Miles se mu nedivil. Doufal jen, že půda v hloubce se za posledních osm dní nestačila moc prohřát. Alex vypáčil víko bedýnky. Doktor Dea mu mávnutím ruky

dal znamení, aby ustoupil. Zástupce se také vydal prozkoumat něco na vzdáleném konci hřbitova.

Dea si pečlivě prohlédl tělíčko zabalené v látce a pak malý uzlíček přenesl na nepromokavou plachtu, rozloženou na zemi v jasném slunci. Nástroje potřebné k ohledání byly pečlivě seřazené na plachtovině. Doktor rozmotal jednotlivé kousky vzorovaných látek; Harra se k němu připlížila, vzala je, narovнала a složila tak, aby byly znovu připravené k použití, pak poodešla stranou.

Miles konečky prstů nahmatl v kapse kapesník, byl připravený zakrýt si s ním ústa a nos. Postavil se za doktora. Nahlédl mu přes rameno, nebyl to příjemný pohled, ale zas ne tak hrozný. Už viděl a cítil i horší případy. Dea s maskou na obličeji všechno zaznamenával do diktafonu, zavěšeného na rameni. Nej dřív tělíčko prozkoumal pohledem, pak rukama v rukavicích a nakonec použil scanner.

“Tady, pane,” řekl Dea a posuňkem naznačil Milesovi, že má přistoupit blíž. “Tohle je zcela jistá příčina smrti, i když pro jistotu udělám ještě testy na toxiny. Má zlomený vaz. Když se podíváte na obrazovku, vidíte, že v tomto místě byla mícha přerušená, obratle byly ale vráceny do původní polohy.”

“Karale, Alexi,” přivolal Miles svědky. Neochotně se vrátili.

“Nemohla to být náhoda?” zeptal se Miles.

“Těžko. Nastavení obratlů muselo být zcela záměrné.”

“Kolik času to mohlo zabrat?”

“Pár vteřin. Smrt nastala okamžitě.”

“Jak velká fyzická síla na to byla zapotřebí? Musel to být silný muž?”

“Kdepak. Tohle by zvládl kterýkoli dospělý.”

“Kterýkoli dostatečně motivovaný dospělý.” Milesovi se nad tou představou zdvihl žaludek. Hlavička pokrytá chmýřím se snadno vešla do lidské dlaně. Pak následovalo otočení a tlumené chrupavčité prasknutí - jestli Miles něco dobře znal, tak to byl zvuk lámání kostí.

“Motivace,” řekl Dea, je věc, která nespadá do mé kompetence.” Na okamžik se zarazil. “Možná bych měl poznamenat, že při pečlivém vnějším ohledání se příčina smrti dala odhalit. Stejně jako jsem si jí všiml já. Zkušenému laikovi,” jeho chladný pohled dopadl na Karala, “který věnuje pozornost tomu, co dělá, by tohle nemělo uniknout.”

Miles se také upřeně díval na Karala a čekal.

“Prý zalehnutá,” zasyčela Harra. Hlas jí přeskakoval vztekem.

“Pane,” pronesl Karal opatrně, je pravda, že jsem se obával možnosti...”

Kecáš, že jsi měl podezření. Ty jsi to věděl.

“Cítil jsem ale - a stále jsem o tom pevně přesvědčený,” v očích se mu zračila obezřetnost, “že rozruch kolem tohoto případu nepřinese nic jiného než další zármutek. Dítěti jsem v tom okamžiku už nemohl nijak pomoci. Musím se starat o živé.”

“Stejně jako já, mluvčí Karale. Například musím hájit příštího bezbranného císařského poddaného, který se ocitne ve smrtelném nebezpečí před těmi, kdo ho mají ochraňovat, jen proto, že se dopustil fatální chyby tím, že se narodil,” Miles ho probodl úsměvem, “s fyzickou odlišností. Hrabě Vorkosigan je přesvědčený, že tenhle případ není zdaleka ojedinělý. Tohle je modelový případ, zlomový bod pro tisíce dalších případů. Rozruch...” zasyčel, Harra se kolébala do rytmu jeho hlasu „ještě poznáte, co to slovo znamená.”

Karal se najednou scvrkl jako švestka.

Výsledky následující hodinové pitvy byly většinou negativní; žádné jiné kosti nebyly zlámané, plíce novorozeněte byly čisté, střeva ani krevní řečiště neobsahovaly žádné toxiny, kromě těch vytvořených přirozeným rozkladem. Mozek děvčátka neskrýval žádný nádor. Vada, kvůli které zemřela, jak potvrdil doktor, nezahrnovala rozštěp páteře. Na odstranění zaječího pysku by stačila poměrně snadná plastická operace, pokud by se jí mohla dožít. Miles v duchu přemítal, jakou útěchu tohle potvrzení může znamenat pro Harru.

Jakmile doktor skončil, Harra drobné tělíčko znovu zatočila do složitých záhybů látky, které patrně

dávaly nějaký smysl. Doktor očistil nástroje a uložil je do kufříku, pak si v potoce důkladně omyl ruce a obličej; Milese napadlo, že mu to trvá déle, než vyžadovaly jen zásady hygieny. Gorila mezitím znovu pohřbívala bedýnku do země.

Harra udělala důlek v čerstvé hlíně a naskládala do něho větvičky, kousky kůry a pramen svých rovných vlasů.

Miles, kterého to zaskočilo, si prohledal kapsy. “Nemám u sebe žádnou obětní věc, která by se dala spálit,” omlouval se.

Harra k němu zdvihla hlavu, překvapená jeho nabídkou. “To nevádí, pane.” Malá hromádka vzplála a rychle shořela, stejně jako uhasl život její dcery Rainy.

Ale ano, pomyslel si Miles v duchu.

Odpočívej po našem hrubém vpádu v pokoji, malá dámo. Přísahám, že ti přinesu lepší oběť. Máš mé slovo Vorkosigana. Kouř z toho ohně vystoupí do výšky a bude vidět od jednoho konce těchto hor až na druhý.

Miles přikázal Karalovi s Alexem, aby pátrali po Lemu Čurikovi. Sám pak na Šimlovi odvezl Harru Čurikovou domů. Pym je doprovázel.

Cestou minuli několik roztroušených srubů. Na dvoře před jedním z nich si hrála dvojice špinavých dětí. Rozeběhly se za koněm, chichotaly se a dělaly na Milese čarodějnická znamení, předháněly se v troufalých gestech. Pak si toho všimla jejich matka, vyběhla ven a zahнала je dovnitř, cestou se přitom ustrašeně ohlížela přes rameno. Svým zvráceným způsobem Miles téměř cítil uvolnění, když se setkal s přivítáním, které očekával, na rozdíl od Karala a Alexe, kteří se napjatě a vědomě snažili předstírat, že nic nevidí. Malé Raině by se tady nežilo snadno.

Srub Harry stál na konci dlouhého údolí. V tom místě se už začalo zužovat a přecházelo ve strž. Dům vypadal ve stínu stromů tiše a osaměle.

“Opravdu nechcete raději spát u své matky?” zeptal se Miles váhavě.

Harra zavrtěla hlavou. Sklouzla ze Šimla na zem. Miles s Pymem ji následovali dovnitř.

Srub byl skoro stejný jako ostatní - skládal se z jedné místnosti s kamenným krbem a široké zastřešené verandy. Vodu si nejspíš přiváděli z říčky ve strži. Pym vstoupil dovnitř hned za Harrou, ruku měl položenou na paralyzéru. Jestliže Lem Čurik utekl, zamířil by nejdříve domů? Pym celou cestu sem pročesával scannerem naprosto nevinné shluky keřů.

Srub byl opuštěný. Ještě nedávno tady ale někdo musel být, protože se ve vzduchu nevznášelo ono zaprášené ticho, jaké by člověk očekával po osmi dnech truchlivé prázdnoty. V posteli někdo spal, přikrývka byla zmačkaná a neustlaná. Kolem bylo poházených pár kousků mužského oblečení. Harra začala automaticky chodit po místnosti a uklízet, dávala tak najevo svou přítomnost, svou existenci. Možná nemohla ovládat události svého života, ale byla svou paní alespoň v téhle malé místnosti.

Jedinou nedotčenou věc představovala kolébka s úhledně složenou peřinkou, stojící vedle postele. Harra utekla do Vorkosigan Surleau jen několik hodin po pohřbu.

Miles přecházel po místnosti a kontroloval výhled z oken. “Můžete mi ukázat, Harro, kde jste trhala ty bobule?”

Vedla je do strže; když šplhali vzhůru, udával tempo Miles. Nešťastný Pym rozpůlil svou pozornost mezi křoviny a Milese, připravený zachytit ho při sebemenším klopýtnutí, které mohlo skončit zlomeninou. Asi při třetím pokusu o jeho záchranu měl Miles cukání mu říct, aby se šel bodnout. Na druhé straně chápal sluhovu starost - kdyby si Miles zlomil nohu, byl by to Pym, kdo by ho odtud musel snést.

Ušli asi kilometr. Miles si utrl pár červených bobulí a roztržitě je snědl, rozhlížeje se kolem, zatímco Harra s Pymem uctivě čekali, co bude dál. Šikmé paprsky odpoledního slunce se ještě prodíraly zeleným a hnědým listím křovin, ale dno strže už bylo zbarvené do chladivé šedi soumraku. Šlahouny keřů s bobulemi se pnuly po skále, svůdně visely dolů a lákaly kolemjdoucí, aby se k nim natáhli a riskovali zlomení vazů. Miles tomu pokušení odolal, tak moc po nich zas netoužil. “Pokud by

někdo volal ze srubu, slyšela byste ho?" zeptal se Miles.

"Ne, pane."

"A jak dlouho jste tady byla?"

"Než jsem," Harra pokrčila rameny, "natrhala košík."

Neměla chronometr.

"To znamená odhadem asi hodinu. Jedna cesta trvala dvacet minut. Takže to ráno to mohly být asi dvě hodiny. Srub zamykáte?"

"Ne, zavřela jsem ho jen na zástrčku, pane."

"Hm."

"Zjistit způsob, motiv a příležitost, tak zněla zásada postupu oblastního soudce. Hergot. Způsob nebyl nijak výjimečný, mohl to udělat téměř kdokoli. S příležitostí to vypadalo stejně špatně. Do srubu se mohl dostat kdekdo, tiše vykonat svou práci a znovu zmizet, aniž by ho kdokoli jiný slyšel nebo viděl. Na použití detektoru aury zachycující stopy pohybu do místnosti a ven z ní by už bylo také pozdě.

Fakta, haha. Znovu skončil u motivu, jinými slovy u temných lidských myšlenkových pochodů.

Podle zásad práce oblastního soudce se Miles pokoušel zůstat vůči obviněnému nezájatý, jenže bylo stále obtížnější nenechat se ovlivnit tím, co tvrdila Harra. Zatím se všechno, co řekla, ukázalo jako pravdivé.

Nechali Harru, aby se znovu zabydlela ve svém malém domově a vykonávala obvyklé rutinní pohyby, jako kdyby to byla magie, která jí pomáhala vrátit se zpátky do normálního života.

"Opravdu budete v pořádku?" zeptal se Miles, když uchopil Šimlovy otěže a chystal se nasednout. "Pořád musím myslet na to, že váš muž je někde tady kolem a že sem může přijít. Podle vás nic nezmizelo, takže tady před naším příjezdem nejspíš nebyl. Opravdu nechcete, aby tady s vámi někdo zůstal?"

"Ne, pane." Stála na verandě s koštětem v ruce. "Já... bych chtěla být chvíli sama."

"Dobře... V pořádku... Pošlu vám vzkaz, kdyby se stalo něco důležitého."

"Děkuju vám, pane." Její hlas zněl nedočkavě, skutečně toužila být sama. Miles to pochopil.

Vraceli se zpátky k mluvčímu Karalovi. Jakmile se stezka dostatečně rozšířila, Pym s Milesem jeli těsně vedle sebe. Sluha nepřestával být ve střehu kvůli bubákům v křoví.

"Pane, pokud bych si mohl dovolit něco navrhnout, pak byste měl svolat všechny zdejší tělesně zdatné muže a na Čurika uspořádat hon. Nade vše pochybnosti jste prokázal, že se jedná o vraždu novorozence."

Zajímavý slovník, pomyslel si Miles suše. Dokonce ani Pymovi to nepřipadá divné. Ó, má ubohá vlasti. "Na první pohled to zní rozumně, ale nenapadlo vás, seržante Pyme, že polovina všech zdatných mužů v téhle vesnici jsou pravděpodobně příbuzní Lema Čurika?"

"Mohlo by to mít psychologický účinek. Když tady uděláte dostatečný rámus, mohl by ho někdo přivést, aby už byl zas klid."

"Hm, možná. Za předpokladu, že tady někde pořád je. Co když ale stačil urazit polovinu cesty k pobřeží dřív, než jsme dokončili pitvu?"

"To by tady musela fungovat nějaká doprava." Pym se podíval na pustou oblohu.

"Jeden z jeho vzdálených bratranců má v kůlně staré ultralehké letadlo. Jenže Čurik ještě nikdy neopustil Lesní údolí. Nejsem si jistý, že by věděl, jak a kam má utíkat. Ale pokud odtud opravdu zmizel, tak to přebere Císařská bezpečnost a mě už se to nebude týkat." Krásná představa. "Co mi ale opravdu dělá starost, jsou rozpory v obrazu našeho hlavního podezřelého. Všiml jste si jich?"

"Nemůžu říct, že ano, pane."

"Hm. Mimochodem, kam vás Karal zavedl, když jste měli toho chláпка zatknout?"

"Do rokle plné křoví. Šest mužů tam hledalo Harru. Potkali jsme je, právě když končili s pátráním a vraceli se zpátky. Z toho jsem usoudil, že je náš příchod nepřekvapil."

“Myslíte, že tam Čurik skutečně byl a utekl, nebo vás Karal jen tak vodil v kruhu?” “Myslím, že tam skutečně byl, pane. Muži to sice popírali, ale, jak jste zdůraznil, byli to jeho příbuzní a navíc to nebyli moc dobří lháři. Bylo na nich vidět napětí. Karal se sice horlivostí zrovna nepřetrhne, aby vám pomáhal, ale na druhé straně se neodváží nevykonat přímé rozkazy, které mu dáte. Koneckonců, sloužil dvacet let v armádě.”

Stejně jako Pym, pomyslel si Miles. Osobní stráž hraběte Vorkosigana se oficiálně skládala z veteránů a vzhledem k jeho politické pozici jejich funkce zahrnovala i skutečnou bezpečnostní práci. Pym byl jejím typickým představitelem, jako vyznamenaný veterán císařské armády šel do důchodu k téhle elitní soukromé jednotce. Nebyla to jeho chyba, že právě on nastoupil na místo po zemřelém seržantovi Botharim. Jestlipak, pomyslel si Miles smutně, ten strašný Bothari chybí ještě někomu jinému ve vesmíru?

“Rád bych vyslechl Karala pod vlivem fastpenty,” prohlásil Miles zasmušile. “Podle všech známek ví, kde je zakopaný pes.”

“Tak proč to neuděláte?” zeptal se Pym logicky.

“Možná to nakonec budu muset udělat. Jenže výslech pod fastpentou je spojený s jistou nevyhnutelnou degradací. Pokud se Karal chová loajálně, není v našem zájmu ho veřejně zostudit.”

“Nebylo by to veřejně.”

“To sice ne, ale on by si pamatoval, jak se díky nám musel proměnit v blábolícího idiota. Potřebuju... víc informací.”

Pym se ohlédl přes rameno. “Myslel jsem, že už máte všechny informace.”

“Znám fakta. Fyzická fakta. Mám velkou hromadu fakt, nemají smysl, nejsou v podstatě k ničemu.” Miles se hluboce zamyslel. “Kdybych se v tomhle zapadlém koutě neměl dobrat pravdy jinak, než dát všem fastpentu, tak to udělám. Ale to by nebylo příliš elegantní řešení.”

“Však se také nezabýváte elegantním problémem, pane,” poznamenal Pym suše.

Když se vrátili, Karalova žena už byla doma a plně se věnovala domácnosti. Běhala ve zběsilých kruzích, krájela, šlehala, míchala, přikládala do ohně, létala po schodech, čistě povlékala tři postele, popoháněla tři syny před sebou, nařizovala jim, aby něco přinesli, někam doběhli. Zmatený doktor Dea chodil za ní a snažil se ji zastavit. Vysvětloval jí, že si přivezli vlastní stan a jídlo, že děkují, ale že nechtějí zneužívat její pohostinnosti. Tím si od paní Karalové vysloužil tu nejrozhročenější reakci.

“Syn mého pána přijde do mého domu a já bych ho vyhnala do polí jako nějakého koně. To bych se musela hanbou propadnout!” Pak se vrátila ke své práci.

“Vypadá trochu rozčileně,” řekl Dea a ohlédl se přes rameno.

Miles ho uchopil za loket a nasměroval ven na verandu. „Jen jí musíte jít z cesty, doktore. Naši povinností je nechat se pohostit. Taková jsou pravidla hry. Je ovšem zdvořilé předstírat, že tu nejsme, dokud nestačí všechno nachystat.”

“Vzhledem k okolnostem by možná bylo lepší, kdybychom jedli z vlastních zásob,” řekl doktor tiše.

Otevřeným oknem se k nim neslo klepání sekajícího nože spolu s vůní bylinek a cibule. “Na jídle připravovaném pro všechny přece nemůže být nic špatného, nemyslíte?” zeptal se Miles. “Pokud vás něco opravdu znepokojí, můžete to vzít a zkontrolovat. Musíte to ale provést naprosto diskrétně. Nechci tady nikoho urazit.”

Posadili se do podomácku vyrobených dřevěných křesel. Okamžitě jim přinesli čaj, obsluhoval je desetiletý chlapec, Karalův nejmladší syn. Jeden z rodičů mu určitě nařídil, jak se má chovat, protože se Milesovy tělesné vady snažil přehlížet se stejně předstíranou nevšímavostí jako dospělí, počínal si při tom jen mnohem nápadněji než oni.

“Budete spát v mé posteli, pane?” zeptal se chlapec. “Máma říká, že my se vyspíme na verandě.”

“Když to říká tvoje maminka, tak to určitě platí,” odpověděl Miles. “A spíš rád na verandě?”

“Moc ne. Posledně do mě Zed strčil a já se skutálel dolů do tmy.”

“A co bys řekl tomu, že bys spal v našem stanu? Výměnou za to, že se musíš kvůli nám vystěhovat.”

Kluk vykulil oči. “Vážně?”

“Jistě. Proč ne?”

“Počkejte, já to jen řeknu Zedovi!” Odtančil po schodech dolů a jako šipka zmizel za srubem. “Zede, slyšíš...!”

“Určitě,” řekl doktor, “se pak dá vydezinfikovat...”

Milesovi zacukaly koutky úst. “Určitě nejsou o nic špinavější, než jste byl vy v jejich věku. Nebo já. Pokud mi to dovolili.” Pozdní odpoledne bylo teplé. Miles si sundal zelené sako, pověsil si ho na opěradlo a rozepnul si límec krémové košile.

Dea zdvihl obočí. “Chystáte se, pane, pro dnešek takříkajíc zavřít krám, co se týče vyšetřování?”

“Ne tak docela.” Miles zamyšleně popíjel čaj a díval se přes dvůr. Vrcholky stromů zakrývaly celý svah údolí. Úbočí na jeho druhé straně bylo zarostlé různým křovím. Nad ním se táhla úžlabina, která přecházela do dlouhého svahu hory. Ta se ostře vypínala vzhůru a její vrcholek byl pokrytý skvrnami špinavého sněhu.

“Někde tam venku je pořád na svobodě vrah,” zdůraznil Dea.

“Mluvíte jako Pym.” Miles si všiml, že seržant se mezitím postaral o koně a teď se chystal vzít scanner na další procházku. “Musím počkat.”

“Na co?”

“To přesně nevím. Na informaci, která by tomuhle všemu dala smysl. Existují jen dvě možnosti, buď je Čurik nevinný, nebo vinný. Pokud se provinil, tak se sám nevrátí. Určitě požádá příbuzné, aby ho ukryli a pomohli mu. Mohl bych povolat posily z císařské posádky v Hassadaru. Kdykoli. Dvacet mužů s vybavením by tu aeroautem bylo do dvou hodin. Nebyl by problém udělat z toho cirkus. Brutální, ošklivou, ničivou, vzrušující podívanou - mohla by se docela líbit. Hon na člověka. S krvavým koncem.

Pak je tady možnost, že je Čurik nevinný, ale vyděšený. V takovém případě...”

“Ano?”

“V takovém případě se tam venku pořád potuluje vrah.” Miles se znovu napil čaje. “Všiml jsem si, že pokud chcete něco chytit, běžet za tím není vždycky to nejlepší řešení.”

Dea si odkašlal a také se napil čaje.

“Mezitím si splním jinou povinnost. Jsem tady, abych byl viděn. Pokud váš vědecký duch touží po nějaké práci, kterou by si ukrátil čas, může během dnešního večera počítat naše diváky.”

Přehlídka, kterou Miles předpověděl, začala téměř okamžitě. Skládala se převážně z žen, přinášejících dary jako na pohřeb. Vzhledem k tomu, že tady nefungoval žádný komunikační systém, Miles netušil, jakou telepatickou formou se ženy vzájemně domluví, přesto přinášely zakryté nádoby s jídlem, květiny, ložní prádlo a nabízely i svou pomoc. Všechny byly Milesovi představeny, nervózně se mu ukláněly, ale jen výjimečně něco řekly. Zřejmě k utišení jejich zvědavosti stačil jen pouhý pohled na něj. Paní Karalová se chovala zdvořile, přesto dala jasně najevo, že situaci drží pevně v ruce, a jejich kulinářské dary zbrzdila tím, že jim nabízela své vlastní.

Některé ženy s sebou přivedly i děti. Dostaly nařídno, aby si hrály venku za srubem. Skupinka šeptajících kluků se ale připlížila zpátky a teď přes okraj verandy pokukovala po Milesovi. Ten ochotně setrval s doktorem na zápraží a jen poznamenal něco o lepším výhledu, aniž by dodal pro koho. Chvilí předstíral, že o svých divácích neví, a znamením ruky zarazil Pyma, který je chtěl odehnat. Jen se dobře dívejte, pomyslel si Miles. Alespoň budete připraveni na to, co vás čeká do konce vašeho života, každopádně po dobu, co já budu naživu. Zvykněte si na to... Pak zaslechl šepot Zeda Karala, který se sám povýšil na velitele družiny “Ten hlavní sem přijel zabít Lema Čurika!”

“Zede,” zavolal na něho Miles.

Pod okrajem verandy se rozhostilo hrobové ticho. I zvířata přestala hlomozit.

“Pojd’ sem,” řekl mu Miles.

Karalův prostřední syn se celý nahrbený připlížil na verandu za doprovodu zděšeného šepotu a nervózního chichotu.

“Vy tři,” Milesův ukazováček je zarazil dřív, než stačili utéct, “počkáte tady.” Pym se zamračil, aby jeho slovům ještě dodal váhu. Trojice dole zůstala jako zkamenělá, oči otevřené dokořán a hlavy vyrovnané v řadě na úrovni podlahy verandy, takže to vypadalo, jako kdyby jim je někdo nabodnul na staré cimbuří jako varování pro spřízněné zločince.

“Co jsi to říkal svým kamarádům, Zede?” zeptal se ho Miles tiše. “Opakuj to.”

Zed si olízl rty. “Řekl jsem, že jste přijel zabít Lema Čurika, pane.” Očividně přemýšlel, jestli se Milesův vražedný záměr náhodou nevztahuje i na zlobivé, nevychované kluky.

“To není pravda, Zede. To je nebezpečná lež.”

Zed se zatvářil překvapeně. “Ale táta to říkal.”

“Pravda je taková, že jsem přijel, abych dopadl toho, kdo zabil dcerku Lema Čurika. Mohl to udělat Lem, ale také nemusel. Chápeš ten rozdíl?”

“Jenže Harra řekla, že to Lem udělal, a ona to musí vědět, když je to její muž.”

“Někdo tomu děvčátku zlomil vaz. Harra si myslí, že to byl Lem, ale neviděla, jak se to stalo. Je důležité, abys ty i tví kamarádi pochopili, že já neudělám chybu. Nemohu odsoudit nesprávnou osobu a to se díky séru pravdy ani nemůže stát. Lem Čurik jenom musí přijít sem a říct mi pravdu - pokud to neudělal, jeho jméno bude očištěno. Ale připusťme možnost, že to přece jen udělal. Jak bych měl naložit s mužem, který zabil dítě, Zede?”

Chlapec byl hotový raz dva. “Vždyť to byl jen mutant...” V tom okamžiku sklapl pusou, zčervenal jako pivoňka a pohledem uhnul před Milesem.

Možná bylo přehnané chtít po dvanáctiletém klukovi, aby se zajímal o osud nějakého dítěte, považovaného za mutanta... Hergot, nechtěl po něm přece nic nemožné. Čeho se má ale chytit na hladkém skle takové defenzívy? A pokud Miles nedokáže přesvědčit jednoho vzpurného dvanáctiletého kluka, jakým zázrakem by chtěl najednou proměnit všechny dospělé? Nápor zoufalství, který náhle pocítil, v něm vyvolal bezvýchodný vztek. Co to tady žije za nebetyčné tupce? Měl co dělat, aby se ovládl.

“Tvůj táta byl dvacet let vojákem, Zede. Jsi hrdý na to, že sloužil císaři?”

“Ano, pane.” Zedovy oči jako by hledaly únik z pasti, kterou mu nastražili strašní dospělí.

Miles kul železo, dokud bylo žhavé. “Tyhle praktiky zabíjení mutantů dělají hanbu císaři, který reprezentuje Barrayar před celou galaxií. Sám jsem toho byl svědkem, proto to vím. Díky takovým zločinům nás všechny považují za barbary. Podobné činy špiní pověst mého otce hraběte před jeho šlechtici a dělají ostudu Lesnímu údolí před celou oblastí. Voják si získá čest tím, že zabije ozbrojeného nepřítele, a ne malé děcko. Tahle záležitost se, Zede, dotýká mé cti jako příslušníka rodu Vorkosiganů. Kromě toho,” Miles vycenil zuby v neradostném úsměvu a úmyslně se na židli předklonil dopředu chlapec couvl dozadu jen tolik, kolik mu strach dovolil “budeš překvapený, co takový mutant dokáže. Tak jsem přísahal na hrobě svého děda.”

Zed se tvářil spíš zmoženě než chápavě, přestal se hrbít a skrčil se celý. Miles se na židli znovu zaklonil dozadu a unaveným mávnutím ruky Zeda propustil. “Běž si hrát.”

Kluk nepotřeboval dvakrát pobízet. Zmizel i s kamarády za srubem, jako když do nich střílí.

Miles bubnoval prsty do opěradla židle a mračil se do ticha, které se Pym s doktorem neodvážili narušit.

“Horale jsou nevzdělaní, pane,” ozval se Pym po chvíli.

„Ale jsou to také mí lidé, Pyme. Jejich nevzdělanost znamená... hanbu pro můj rod.” Miles se hluboce zamyslel. Jak se vlastně stalo, že se ho týkají tyhle trable? On je přece nevyvolal. Historicky se ale v této situaci ocitl. “V každém případě je třeba mluvit o jejich neochabující nevědomosti,” pozměnil poctivě své tvrzení. Tížilo ho to jako hora. “Copak je to tak složité? Tak obtížné pochopit? ,Už

nemusíte zabíjet své děti.' Já po nich přece nechci, aby všichni zvládli pětidimenzionální matematiku." Tenhle předmět se pro Milese v posledním semestru studia na akademii přeměnil v opravdovou noční můru.

"Nemají to snadné," pokrčil Dea rameny. "Centrální úřady lehce vymýšlejí zákony, jenže tihle lidé pak nesou jejich důsledky. Sami mají příliš málo, ale podle nových zákonů musí svůj přebytek dávat nerentabilním lidem, kteří jim ho nedokážou splatit. Za starých časů se žilo moudře. Dneska aby se člověk ptal, kolik unáhlených reforem si vůbec v rámci našeho opičení se po galaxiích můžeme dovolit."

„Zajímala by mě tvoje definice nerentabilních lidí, Deo. "Náš zisk přece roste," řekl Miles nahlas. "Místa, jako tohle, se už každou zimu nepotýkají s hladomorem. V případě katastrofy jim nehrozí izolace, pomoc může císařským výnosem přecházet z jedné oblasti do druhé... Všichni se víc propojujeme, a to tak rychle, jak jen dokážeme. Kromě toho," Miles se na okamžik zarazil a pak tiše dodal: "Možná je podceňujete."

Dea ironicky zdvihl obočí. Pym přešel verandu a scannerem zkontroloval okolní křoviny. Miles se otočil na židli, aby se věnoval svému chladnoucímu čaji, ale vtom zachytil nepatrný pohyb, záblesk očí za předním oknem, které bylo otevřené, aby mohl dovnitř proudit teplý letní vzduch. Za oknem nehybně stála paní Karalová a poslouchala je. Jak dlouho? Od okamžiku, kdy zavolal na jejího syna Zeda, domyslel si Miles, protože to upoutalo její pozornost. Když se jejich pohledy setkaly, zdvihla bradu, popotáhla nosem a vyklepala z okna prachovku, kterou celou dobu svírala v ruce. Vzájemně se pozdravili kývnutím hlavy. Vrátila se ke své práci dřív, než si jí Dea, který se díval na Pyma, mohl všimnout.

Karal s Alexem se pochopitelně vrátili před večerí.

"Hledá ho šest mužů," oznámil mluvčí Milesovi na verandě, která se stávala jeho velitelským stanovištěm. Na Karalovi bylo vidět, že měl od odpoledne hodně napilno. Na jeho obličeji pokrytém potem bylo patrné fyzické vyčerpání a stres. "Myslím, že bude schovaný někde v křovinách. Může trvat celé dny, než se nám ho odtamtud podaří vykourit. Tady se najdou stovky míst, kde se dá ukrýt."

Kdo by to měl vědět lépe než Karal? "A co možnost, že se obrátí na někoho z příbuzenstva?" zeptal se Miles. "Pokud má v úmyslu ukrývat se delší dobu, potřebuje zásoby a informace. Myslíte, že nám ho vydají?"

"Na to je těžké odpovědět." Karal rozhodil rukama s dlaněmi otočenými vzhůru. "Znamená to... pro ně velký problém, pane."

"Hm."

Jak dlouho se bude Lem Čurik ukrývat venku? Celý jeho život, který se mu roztříštil na kousky, byl spojený s Lesním údolím. Miles se zamyslel nad vrtkavostí osudu. Ještě před několika týdny byl Čurik mladý muž, kterému přálo štěstí: měl domov, ženu, čekali spolu dítě, byli šťastní. Podle zdejších měřítek žil v pohodlí a bezpečí. Milesovi neušlo, že jeho srub, byť jednoduchý, byl udržovaný s láskou a energií, které představovaly ochranu před potenciální chudobou. I když v zimě to muselo být hodně náročné. Teď se z Čurika stal pronásledovaný uprchlík, který náhle přišel i o to málo, co měl. Co udělá? Dá se na útěk, protože už neexistuje nic, co by ho tady drželo? Nebo se bude zdržovat poblíž trosek, které zbyly z jeho života, protože už nemá nic, za čím by běžel?

Miles se znovu zamyslel nad možností použít jednotku z Hassadaru, vzdáleného odtud jen několik hodin. Nedozrál náhodou čas k tomu, aby ji povolal dřív, než zabředne do daleko horšího průšvihů? Ale proč by mu hrabě - pokud by to mělo skončit násilím - nedovolil přiletět sem aeroautem hned první den? Miles litoval, že musel strávit dva a půl dne jízdou na koni. Připravila ho o jeho počáteční energii, zpomalila ho na rychlost chůze typickou pro Lesní údolí, zamotala ho do času pochybností. Předvídal hrabě všechno tohle? Co věděl na rozdíl od Milese? Co mohl vědět? Hergot, copak je třeba tuhle zkoušku ještě zhoršovat umělými překážkami, aby přes ně musel klopýtat, když už byla těžkým oříškem sama o sobě? Chce, abych jednal chytře, pomyslel si Miles zasmušile. Ve skutečnosti je to

ještě horší, on chce, aby to bylo vidět, aby se každý tady přesvědčil o mé chytrosti. Miles se modlil, aby ze sebe naopak neudělal veřejně hlupáka.

“Dobrá, mluvčí Karale. Udělal jste pro dnešek všechno, co se dalo. Odpočiňte si. Odvolejte i muže. Ve tmě by sotva něco našli.”

Pym zdvihl scanner - jasně tím naznačoval, že by se dal využít, ale Miles ho pohybem ruky zarazil. Seržant tázavě pohnul obočím. Miles lehce zavrtěl hlavou.

Karal nepotřeboval žádné další pobízení. Poslal Alexe, aby odvolal noční pátrání s pochodněmi. Vůči Milesovi se dál choval obezřetně. Byl pro něho Miles stejnou hádankou jako on pro Milese? Miles v to urputně doufal.

Miles si nebyl jist, kdy se přesně dlouhý letní večer proměnil ve slavnost. Po večeři se začali trousit muži, Karalovi kamarádi, jakási rada starších Lesního údolí. Někteří sem očividně chodili pravidelně, aby si mohli poslechnout večerní vládní zprávy. Na Milese se snesla záplava jmen, přesto se neodvažoval zapomenout ani jedině. Dorazila i trochu udýchaná skupina amatérských hudebníků s podomácku vyrobenými nástroji, která určitě hrávala na všech velkých svatbách a pohřebních hostinách; Miles si čím dál víc připadal jako na pohřbu.

Muzikanti stáli uprostřed dvora a hráli. Milesova veranda se proměnila z velitelského stanoviště v aristokratický trůn. Těžko se mohl zaposlouchat do melodií, když ho publikum tak soustředěně pozorovalo. Některé písničky byly vážné, jiné - těch přibývalo jen opatrně - veselé. Milesova přirozenost neustále narážela na sotva patrné povzdechy lidí kolem něj a jeho výztuže jim naopak bránily uvolnit se; připomínali tak dvojici, která se chce vzájemně vyhnout na chodbě a přitom oba vykročí stejným směrem.

Jedna píseň - žalozpěv o ztracené lásce - byla ale tak čarovně krásná, že chytla Milese za srdce. Elena... Najednou se stará bolest ztišila do melancholie, sladké a vzdálené; proměnila se v cosi léčivého, nebo přinejmenším v pochopení, že v něm nepozorovaně začala působit léčivá síla. Málem hudebníky po tak dokonalém kusu zastavil, ale bál se, aby si to nevyložili jako jeho nespokojenost. A tak zůstal tiše sedět, pohroužený sám do sebe. Téměř nevnímal další píseň, která se nesla houstnoucím soumrakem.

Konečně se vysvětlil důvod, proč sem celé odpoledne nosili takové hromady jídel. Miles měl původně obavy, že paní Karalová bude chtít, aby se tou horou dobrot prokousával sám.

Miles se na chvíli opřel o zábradlí a podíval se přes dvůr na Šimla. Byl uvázaný a seznamoval se s novými kamarády. Obklopoval ho houf dívek, hladily ho, kartáčovaly, do hřívky i ocasu mu vlétaly květiny se stuhami, krmily ho pamlsky, nebo jen tak tiskly tváře k jeho teplé sametové srsti. Šiml spokojeně přivíral oči.

Bože, pomyslel si Miles závistivě, kdybych měl jen polovinu sexuální přitažlivosti toho zatraceného koně, tak bych měl víc přítelkyň než bratranec Ivan. Miles rychle zvážil klady a zápory nápadu pokusit se získat některou ze svobodných dívek, jako to dělávali šlechtici za starých časů. Raději na to zapomene. Bylo několik způsobů, jak se zesměšnit, které by si měl raději odpustit. Tohle byl určitě jeden z nich. Jeho přísaha, že něco udělá pro malou dámu z Lesního údolí, představovala jedinou zátěž, kterou ještě dokázal unést; cítil to napětí všude kolem sebe, podobalo se nebezpečnému tlaku v jeho kostech.

Když se otočil, zjistil, že mu Karal chce představit nějakou ženu. Ta už ovšem měla mládí dávno za sebou, mohlo jí být asi padesát, byla hubená a vypadala upracovaně. Byla oblečená do svých nejlepších šatů, které jí sloužily dlouhá léta. Prošedivělé vlasy měla sčesané dozadu a svázané na zátylku. Štípala se do rtů a do tváří, pohyb jejích rukou byl rychlý a napjatý, částečně potlačovaný vlastní rozpačitostí.

“Pane, to je Lemova matka,” řekl mluvčí Karal, vtáhl hlavu mezi ramena a ustoupil dozadu. Vrať se, ty zbabělče!

“Paní Čuriková,” řekl Miles. Hrdlo měl vyschlé. Aby d’as vzal Karala za to, že ho namočil do takovéhle veřejné podívané. Naštěstí se většina hostů stáhla z jejich doslechu.

“Můj pane,” řekla Čuriková. Nervózně se mu uklonila.

“Hm... Sedněte si, prosím.” Miles kývnutím hlavy vyhnal doktora ze židle a naznačil jí, aby si na ni sedla. Pak postavil svou židli přímo proti ní. Pym stál za ním, mlčenlivý jako sfinga a napjatý jako struna. Představoval si snad, že stará žena vytáhne zpod sukně jehlovou pistoli? Pym ale měl v popisu práce představovat si podobné věci, takže se Miles mohl plně soustředit na problém před sebou. Pym sám stál za důkladné studium. Držel se stranou a nepochybně tak hodlal postupovat, dokud tahle špinavá práce neskončí.

“Můj pane,” zopakovala Čuriková a znovu uvízla v síti mlčení. Miles nemohl dělat nic jiného než čekat. V duchu se modlil, aby ji nenapadlo vrhnout se mu k nohám a začít naříkat nebo vyvádět jiné podobné věci. To by nesnesl. Zůstaň silná, prosil ji v duchu.

“Lem, on...,” polkla. “Jsem si jistá, že to dítě nezabil. V naší rodině se nikdy nic podobného nestalo, přísahám! Řekl, že to neudělal, a já mu věřím.”

“Dobře,” řekl Miles přívětivě. “Ale musí přijít a zopakovat to přede mnou, až na něj začne účinkovat fastpenta. Pak mu uvěřím také.”

“Pojď pryč, matko,” naléhal na ni vyzábělý mladík, jeden z pěti synů, který přišel s ní a teď stál u schodů jakoby připravený v mžiku zmizet do tmy. “Nemá to smysl, copak to nevidíš?” Zlostně si Milese prohlížel.

Sjela ho zamračeným pohledem a netrpělivě se otočila zpátky k Milesovi, tápavě hledala slova. “Můj Lem. Je mu teprve dvacet, pane.”

“Stejně jako mně, paní Čuriková,” musel zdůraznit Miles. Dostali se do další slepé uličky.

“Říkám to znovu,” vyhrkl Miles netrpělivě. “A budu to opakovat znovu a znovu, dokud se to nedonese k těm správným uším. Já nemohu odsoudit nevinného člověka. Díky fastpentě to ani nejde. Lem se může sám očistit. Ale musí sem přijít. Vyřídíte mu to, ano? Prosím.”

Ztuhla, začala být obezřetná. “Já... jsem ho neviděla, pane.”

“Ale mohla byste.”

Pohodila hlavou. “Tak? Možná ne.” Zaletěla pohledem k Pymovi, ale okamžitě se odvrátila, jako kdyby se od něj měla spálit. Stříbrné emblémy rodu Vorkosiganů vyšité na jeho límci žhnuly v přítomnosti jako oči zvířete, hýbaly se spolu s jeho dechem. Karal přinesl na verandu rozsvícené lampy, ale zůstal s nimi stát vzadu.

“Paní Čuriková,” řekl Miles napjatě. “Můj otec, hrabě, mi přikázal, abych vyšetřil vraždu vaší vnučky. Pokud je vám syn tak drahý, je možné, aby jeho dítě pro vás znamenalo tak málo? Byla... Bylo to vaše první vnouče?”

Z jejího obličeje se nedalo nic vyčíst. “Ne, pane. Lemova starší sestra má dvě děti. Ty jsou v pořádku,” dodala důrazně.

Miles vzdychl. “Jestli opravdu věříte, že váš syn ten zločin nespáchal, musíte mi pomoci to dokázat. Nebo o tom přece jen pochybujete?”

Neklidně se pohnula. V očích se jí objevila nejistota - nevěděla to přesně, čert aby to vzal. Bylo by zbytečné dávat jí fastpentu. Milesovo zázračné sérum pravdy, na které tolik spoléhal, bylo v tomto případě zatím neuvěřitelně málo k užítu.

“Pojď pryč, matko,” ozval se mladík znovu. “Je to k ničemu. To mutantí princátka má za úkol zabít. Jednoho musí dostat. Je to prostě divadlo.”

Servítky si tedy zrovna nebere, pomyslel si Miles kysele. Ten mladík byl trouba.

Paní Čuriková se svým rozzlobeným synem, který ji tahal za paži, nechala přesvědčit. Před schůdky se ale zastavila. “Pro vás je to tak snadné, co?” prohodila přes rameno.

Bolí mě hlava, pomyslel si Miles.

Ale než večer skončil, měly ho potkat ještě horší věci.

Uslyšel jiný ženský hlas, byl skřípavý, hluboký a rozčilený. “Takhle se mnou nemluv, Karale. Mám právo se na toho šlechtického mutantu podívat.”

Byla vysoká, šlachovitá a houževnatá. Jako její dcera, pomyslel si Miles. Neobtěžovala se s nějakým paráděním. Její pracovní šaty byly lehce cítit potem. Jak dalekou cestu musela urazit? Šedivé vlasy měla spletené do copu, ze kterého se jí uvolnilo pár pramínků. Pokud hořkost Lemovy matky měla sílu bodavé bolesti za očima, pak se zloba téhle ženy vyrovnala svíravé bolesti zauzlovaných střev.

Setřásla Karala, který se ji pokoušel zarazit, a postavila se před Milese do světla lampy. "Tak."

"Hm... To je paní Mattulichová, pane," představil ji Karal. "Matka Harry."

Miles vstal a pozdravil ji krátkým, formálním kývnutím hlavy. "Těší mě, že vás poznávám." Uvědomoval si, že je o hlavu menší než ona. Kdysi musela být stejně vysoká jako Harra, odhadoval Miles, přibývajících léta ji ale ohýbala k zemi.

Upřeně ho pozorovala. Načernalé skvrny kolem jejích úst prozrazovaly, že žvýká listy gumovníku. Její čelisti i teď zpracovávaly malé kousky a drtily je. Prohlížela si ho zcela otevřeně, bez sebemenšího náznaku lsti nebo omluvy, studovala jeho hlavu, krk, záda a krátké křivé nohy. Miles měl nepříjemný pocit, že vidí i všechny zahojené zlomeniny jeho křehkých kostí. Dvakrát za sebou trhl bradou v nervózním, samovolném tik, určitě to vypadalo, jako kdyby trpěl spastickou obrnou. Jen s námahou se mu podařilo se ovládnout.

"To stačí, Maro," řekl Karal drsně. "Podívala ses a teď už, proboha, běž pryč." Rukou naznačil omluvu. "Maru tohle všechno silně rozrušilo, pane. Omluvte ji."

"Byla to vaše jediná vnučka," řekl Miles, snažil se na ni mluvit laskavě, i když jeho snaha narážela na neskrývané pohrdání, pramenící z jejích muk.

"Chápu vaši bolest. Malá Raina se ale dočká spravedlnosti. To vám přísahám."

"O jaké spravedlnosti to mluvíte?" vybuchla. "Na ni je příliš pozdě - už celou věčnost pozdě, mutantské princátko. K čemu mi bude vaše zatracená spravedlnost?"

"Mlč, Maro!" zarazil ji Karal. Se svráštěným obočím a pevně sevřenými rty ji táhl za paži pryč z verandy.

Zbývající návštěvníci postávající kolem se před ní rozestoupili, dávali jí tak najevo svůj zdvořilý soucit; výjimku tvořili jen dva hubení mladíci na kraji zástupu, kteří se odtáhli, jako kdyby je měl uštknout had. Miles musel změnit svou představu o bratřech Lema Čurika. Jestli tihle dva představovali další vzorek, pak se těžko dalo mluvit o hroživé skupině obrovitých kolohnátů. Přesnější vyjádření bylo spíš ,skupinka vyzábělých drzounů z hor'. Nijak moc si tím nepolepšil, protože vypadali, že v případě nutnosti dokáží zaútočit rychle jako fretky. Miles nespokojeně našpulil rty.

Konečně těsně před půlnocí večerní zábava skončila. Karalovi poslední kamarádi odpochovali s rozsvícenými lucernami do křovisek. Majitel rádia si odnesl opravený přístroj s novou baterií, ale ještě předtím mluvčímu mnohokrát poděkoval. Naštěstí se rozcházející zástup choval dospěle, střízlivě, dokonce i zádumčivě, neozývaly se žádné opilecké hádky, ani nic podobného. Pym dohlédl na to, aby se Karalovi hoši zabydleli ve stanu, ještě jednou obešel srub a nakonec vylezl na patro za Milesem a doktorem. Matrace na palandách byly nacpané čerstvými voňavými bylinami, Miles upřímně doufal, že na ně nebude mít alergii. Paní Karalová původně chtěla, aby Miles sám spal v jejich ložnici a ona s manželem by se vystěhovali na verandu. Seržant ji ale dokázal přesvědčit, že z bezpečnostního hlediska bude lepší, aby Miles spal v podkroví, kde ho s doktorem budou moct chránit každý z jedné strany.

Pym a Dea začali brzy chrápat, ale Miles nemohl usnout. Převracel se na posteli, hlavou mu znovu a znovu probíhalo všechno, co během dne udělal. Postupoval příliš pomalu, příliš pečlivě, nebo příliš konzervativně? Tohle určitě nebyla ta správná útočná taktika. To, co dneska viděl ze svého místa na Karalově verandě, působilo dost nejasně.

Na druhé straně nemělo smysl hnát se přes bažinu, jak to jednou při letním cvičení nezapomenutelně předvedl jeho bratranec Ivan Vorpatril. Museli povolat těžké vznášedlo s jeřábem, aby dokázali vytáhnout šest urostlých, silných, zdravých mladíků v plné polní z Ivanovy průzkumné hlídky, kteří uvízli až po prsa v lepkavém černém bahně. Na druhé straně se Ivanovi dostalo

zadosti učinění v tom, že „odstřelovač“, na kterého předtím útočili, spadl ze stromu a zlomil si paži, protože se při pohledu na to, jak pomalu a ukázkově zapadají do močálu, mohl uchechtat. Přesně do toho močálu, který ten cvrček s laserovou puškou zabalenou do bederní roušky mohl přeplout jako žába. Rozhodčí, který tyhle válečné hrátky pískal, tehdy vyhlásil nerozhodný výsledek. Miles se poškrábal na předloktí, usmál se při té vzpomínce a konečně usnul.

Náhle se probudil uprostřed noci s pocitem, že něco není v pořádku. V temném podkroví se mihotala slabá oranžová záře. Tiše vstal, aby neprobudil oba spáče, a vysunul hlavu přes okraj patra. Podíval se pod sebe, do hlavní místnosti. Záře dovnitř pronikala hlavním oknem.

Miles se švihem přehoupl na žebřík a slezl dolů. Vykoukl ven ze dveří. „Pyme,“ zavolal tiše.

Pym se zachrápáním vystřelil z postele. „Pane?“ zeptal se znepokojeně.

„Pojď sem dolů. Tiše. Přines paralyzér.“

Pym stál vedle něj během několika vteřin. Spal v kalhotách, boty a pouzdro se zbraní měl položené vedle polštáře. „Hergot, co to je?“ zamručel a také se podíval ven.

Tu září způsobil oheň. Na Milesově stanu na dvoře hořela smolná pochodeň. Pym se vrhl ke dveřím, ale pak se zarazil, protože si uvědomil stejnou věc jako Miles. Jejich stan byl armádní a vyrobený ze speciální syntetické tkaniny, která se nedala roztavit ani zapálit.

Miles přemýšlel, jestli to věděl člověk, který na stan hodil pochodeň. Šlo o tajemné varování, nebo to měl chápat jako břídliský útok? Za předpokladu, že by byl stan ušitý z normální látky a Miles by ležel uvnitř, určitě by to nebyla jen banální záležitost. Při představě, že by začaly šlehat plameny a uvnitř by byli Karalovi synové, se Miles otřásl.

Pym povytáhl paralyzér z pouzdra a zůstal stát vedle dveří. „Kdy se to stalo?“

„Přesně to nevím. Mohlo to hořet asi tak deset minut, než mě záře probudila.“

Seržant kývl hlavou, nepatrně se nadechl a se scannerem v ruce zmizel ve tmě, prosvětlované zlatými záblesky ohně.

„Nějaké problémy, pane?“ ozval se zneklidněný hlas mluvčího ve dveřích ložnice.

„Možná. Počkejte,“ Miles zarazil Karala, který se vrhl k východu. „Seržant kontroluje okolí, má s sebou scanner i paralyzér. Počkáme, dokud nám nepotvrdí, že je všechno v pořádku. Myslím, že uvnitř stanu jsou vaši synové ve větším bezpečí.“

Karal přešel k oknu, zalapal po dechu a zaklel.

Pym se vrátil během několika minut. „V okruhu jednoho kilometru nikdo není,“ ohlásil stručně. Pomohl Karalovi přinést od kozy kbelík s vodou a pochodeň v něm uhasit. Teprve zasyčení probudilo kluky, kteří oheň zaspali.

„Nebyl to dobrý nápad půjčit jim můj stan,“ řekl Miles na verandě tichým hlasem. „Je mi to upřímně líto, mluvčí Karale. S tímhle jsem nepočítal.“

„To se nemělo...“ Karal drmolil vztekem a opožděným leknutím. „To se nikdy nemělo stát, pane. Omlouvám se vám... za Lesní údolí.“ Bezmocně se otočil a hleděl do tmy. Krásná noční obloha posetá hvězdami najednou vypadala hrozivě.

Kluci, jakmile v rozespalosti pochopili, co se stalo, projevíli nadšení - chtěli se vrátit do stanu a čekat tam na nový útok. Jejich matka, neoblomná a pevná, celé své stádečko zahrnala dovnitř a přinutila syny, aby si lehli na zem v předním pokoji. Trvalo snad hodinu, než proti takové nespravedlivosti přestali protestovat a znovu usnuli.

Miles rozrušením nespál. Nehybně ležel na posteli a poslouchal hlučné oddechování doktora, zatímco seržant občasným vydechnutím zdvořile předstíral spánek.

Miles se právě Pymovi chystal říct, že se přestanou trápit a zbytek noci stráví na verandě, když ticho prořízlo pronikavé zařičení. Bylo neuvěřitelně hlasité a plné bolesti.

„Koně!“ Miles se vymrštil na nohy, srdce mu přitom tlouklo jako zběsilé. Jako první se vrhl k žebříku. Pym si zkrátil cestu tím, že seskočil z patra rovnou dolů, pružně dopadl na paty a jako první doběhl ke dveřím. Tam ho vycvičené reflexy osobního strážce přinutily, aby se pokusil Milese zastrčit

zpátky dovnitř. Miles ho div nekousl. “Běžte, hergot! Mám zbraň!”

Pym, kterému tak překazil jeho dobré úmysly, vypálil ze dveří a Miles mu byl v patách. V polovině dvora uskočili každý na jednu stranu, ze tmy se proti nim vyřítila obrovská frkající hora masa a málem je srazila k zemi; kaštanová klisna se znovu utrhla. Další zařičení prořízlo noc, neslo se z místa, kde stáli uvázaní koně.

“Šimle?” vykřikl Miles zděšeně, poznal jeho hlas. Podobné zvuky Miles neslyšel od doby, kdy jednou v noci na jejich panství začal hořet přístavek, ve kterém byli zavření koně. “Šimle!”

Ozvalo se další chrochtavé zařičení, pak následovala dutá rána, jako když udeříte do vodního melounu dřevěnou paličkou. Pym zavrával a padl dozadu, lapal po dechu, zajíkal se a nakonec se stočil na zemi do klubíčka. Zjevně nebyl mrtvý, protože barvitě klel. Miles si klekl vedle něj a prohlédl mu hlavu. Díkybohu byla celá; Šiml se kopytem za doprovodu onoho děsivého zvuku Pymovi trefil přímo do hrudníku. Měl vyražený dech, možná nalomené žebro. Miles si počínal rozumněji, koně oběhl a postavil se před něj. “Šimle!”

Thlusty Šiml škubal za provaz, na kterém byl uvázaný, snažil se vzepnout. Znovu zařičel, oči se mu ve tmě zaleskly. Miles se rozeběhl k jeho hlavě. “Šimle, hochu! Co se děje?” Levou rukou klouzal po provaze až k ohlávce, zatímco pravou ho chtěl poplácat po plecích, aby se uklidnil. Kůň byl neklidný, ale už se nepokoušel postavit na zadní. Zůstal stát a celý se třásl. Pak se ohnal hlavou. Milesova tvář a hrud' byly okamžitě pocákané čímsi horkým, tmavým a lepkavým.

“Deo!” zaječel Miles. “Deo!”

Svým křikem probudil všechny ostatní. Šest lidí se vyřítilo na verandu a na dvůr, nikoho z nich ale nenapadlo přinést světlo... Ne, jasný paprsek chladného světla vyletěl z doktorovy ruky, zatímco paní Karalová zápasila s lucernou, kterou se snažila rozsvítit. “Deo, pojd'te mi, sakra, posvítit!” přikázal mu Miles a odmlčel se, aby snížil svůj hlas o oktávu níž, posadil ho do své obvyklé, pečlivě pěstěné hlubší polohy.

Dea přiklusal a namířil světlo na Milese. Okamžitě zalapal po dechu a protáhl obličej. “Pane! Jste zraněný?” V paprscích světla se tmavá tekutina, kterou byla nasáklá Milesova košile, náhle rozzářila jasně červenou barvou.

“Já ne,” odpověděl Miles a zděšeně se na sebe podíval. Záblesk vzpomínky obrátil jeho žaludek vzhůru – zamrazilo ho kvůli jiné smrti nasáklé krví. Vzpomněl si na zesnulého seržanta Bothariho, kterého nahradil Pym. A kterého ve skutečnosti nikdy nahradit nemohl.

Dea se prudce otočil. “Tak Pym?”

“Bude v pořádku,” odpověděl Miles. Z trávy několik metrů od nich se ozvalo dlouhé sípavé nadechnutí, zatímco výdech doprovázely neslušné výrazy. “Kopl ho kůň. Přineste sem svůj lékařský kufřík!” Miles mu vzal baterku z ruky. Doktor se otočil a pádl zpátky do srubu.

Miles si posvítil na Šimla a tiše zaklel. Na lesklém krku se mu táhla řezná rána, asi třicet centimetrů dlouhá a kdovíjak hluboká. Srst měl nasáklou krví, v pramíncích mu stékala až na přední nohu. Miles se prsty opatrně dotkl rány, položil dlaně na obě strany řezu a snažil se jeho kraje znovu přiblížit k sobě. Šimlova kůže byla ale pružná, nedržela, rána se znovu rozchlípla a začala silněji krváčet, protože kůň se bolestí ohnal hlavou. Miles ho chytil za nozdry. “Stůj klidně, brachu!” Někdo mu chtěl přetnout krční žílu. A málem se mu to podařilo. Šiml, to krotké, hýčkané, přátelské a důvěřivé zvíře neuhnul před cizím dotykem, dokud se nůž nezařízl do hloubky.

Karal pomáhal Pymovi postavit se na nohy. Mezitím se vrátil Dea. Miles počkal, až prohlédne Pyma, a pak zavolal: “Pojd'te sem, doktore!”

Zed, který vypadal stejně vyděšeně jako Miles, pomáhal držet Šimlovu hlavu a Dea mu prohlížel ránu. “Musel jsem složit zkoušky,” stěžoval si doktor Dea tiše. “Porazil jsem dvacet šest dalších uchazečů, aby se mi dostalo cti být osobním lékařem ministerského předsedy. Zvládl jsem praktické postupy sedmdesáti různých naléhavých případů, od ucpání věnčité tepny srdce až po pokus o atentát. Nikdy nikdo mi ale neřekl, že k mým povinnostem bude patřit i šití zatraceného koňského krku

uprostřed noci v místě, kde lišky dávají dobrou noc..." Doktor si sice stěžoval, ale nepřestával pracovat, a tak ho Miles nechal být a jemně hladil Šimla po nozdrách, hypnotizujícím rytmem mu masíroval svaly, aby koně ukonejšil. Šiml se nakonec tak uvolnil, že si slintající tlamu opřel o Milesovo rameno.

"Dostávají koně anestetika?" zeptal se doktor naříkavým hlasem, příslušnou látku přitom držel v ruce, jako kdyby si nebyl jistý, co s ní má dělat.

"Tenhle kůň ano," odpověděl Miles rázně. "Má nárok na stejnou péči jako člověk. Je to poslední kůň, kterého ještě osobně cvičil hrabě, můj dědeček. Vybral mu jméno. Byl jsem u toho, když se narodil. Cvičili jsme ho spolu. Když začal vyrůstat z hříběte v koně, každý den mě na něj dědeček nechal vysadit. Koně fungují na základě zvyků, říkával, a první dojmy už nezapomenou. Šiml si tak vždycky myslel, že jsem větší než on."

Dea si povzdychl a v rukou se mu míhala anestetika, čistící roztok, antibiotika, léky na uvolňování svalů a biolepidlo. S chirurgickou zručností ránu ošetřil a nakonec ji zakryl zpevňujícím obvazem. Zed mu přitom horlivě svítil.

"Rána je čistá," prohlásil Dea, "nicméně bude vystavená napínání - o její fixaci se ale dá těžko uvažovat. Ne, to je vyloučené. Tohle bude muset stačit. Kdyby to byl člověk, tak bych mu naordinoval klid."

"Bude ho mít," slíbil Miles pevně. "Bude v pořádku?"

"Předpokládám, že ano. Jak to ale po čertech mám vědět?" Dea vypadal dost sklesle, přesto si nenápadně překontroloval výsledek své práce.

"Generál Pjotr," ujišťoval ho Miles, "by byl velmi potěšený výkonem, který jste odvedl." Miles jako by dědečka slyšel Zatracení technokrati. Proč dovolí koňským doktorům tak drahé hračky? Děda mívál rád pravdu. "Doktore, vy už jste nepoznal mého dědečka, je to tak?"

"Ano, pane," odpověděl Dea. "Ale hodně jsem o něm četl."

"Jistě."

Pym s ruční baterkou a za doprovodu Karala velkým obloukem s kulháním obešel koně a zkoumal půdu kolem. Karalův nejstarší syn mezitím chytil kaštanovou klisnu, přivedl ji zpátky a uvázal. Provaz měla utržený, ne přerývaný; vybíral si záhadný útočník svou koňskou obět' náhodně, nebo záměrně? A o co mu šlo? Zaútočil na Šimla, protože pro něj byl symbolem svého pána, nebo věděl, jak moc má Miles svého koně rád? Jednalo se o projev vandalství, politické vyhlášení, nebo o akt přesně cílené, prohnané krutosti?

Co jsem ti udělal? Milesovy myšlenky jako by se s tichým kvílením nesly okolní temnotou.

"Je pryč, ať už to byl kdokoli," ohlásil Pym. "Musel zmizet z dosahu scanneru dřív, než jsem stačil popadnout dech. Omlouvám se, pane. Nevypadá to, že by něco odhodil na zem."

Přinejmenším existoval nůž, který měl střenku potřísněnou koňskou krví. Mohl by posloužit jako perfektní podklad pro otisky prstů. Moc by se jim teď hodil. Miles si povzdychl.

Objevila se paní Karalová a pozorovala doktora, jak čistí nástroje a znovu je ukládá do kufříku. "Tohle všechno," zamumlala si pro sebe, "pro jednoho koně..."

Miles málem znovu začal ohnivě obhajovat cenu právě tohoto jednoho koně. Kolik lidí paní Karalová viděla za svůj život v Lesním údolí trpět a umírat jen proto, že jim tady chybělo lékařské vybavení, které si Dea právě odnášel?

Miles seděl na verandě, hlídal svého koně a díval se, jak se po krajině pomalu rozlévá úsvit. Předtím si převlékl košili a umyl se. Seržant byl ve srubu, doktor mu tam obvazoval žebra. Miles byl opřený zády o stěnu, do klína si položil paralyzér. Noční opar se pomalu zbarvoval do šeda. Údolí tvořilo jednu velkou šedivou skvrnu zahalenou do mlhy, za níž se zdvihaly tmavší zvlněné kopce. Když se podíval nad hlavu, šedivá barva se už rozpouštěla v bledě modrou. Až se mlha rozplyne, den bude pěkný a horký.

Nepochybně nastal čas, aby povolal jednotky z Hassadaru. Všechno začínalo být příliš podivné.

Jeho osobní strážce byl napůl vyřazený z činnosti - třebaže se o to nepostaral záhadný útočník, ale Milesův kůň. To, že útoky nebyly smrtelné, ještě neznamenal, že tak nebyly myšleny. Co když bude třetí útok provedený mnohem zručněji? Praxe je nejlepší cesta k dokonalosti.

Na Milese padlo psychické vyčerpání. Určitě nebylo dobře, aby pouhý kůň tak ovlivnil jeho emoce, přesto byl Šiml jednou z nejčistších duší, jaké kdy poznal. Pak si vzpomněl na další nevinnou duši a v ranním vlhkém chladu se otrásl. Bylo to kruté, bože, tak kruté. .. Pym měl pravdu, okolní křoviny se mohly jen tak hemžit úkladnými vrahy.

Krucinál, tamhleto křoví se opravdu pohybovalo. Jedna větev se vychýlila. Co to bylo? Milesovi se rozbušilo srdce. Nastavil paralyzér na maximum a tiše sešel z verandy. Nahrbený se začal plížit, využíval všech míst, kde vysoká tráva zůstala po včerejším dnu a noci nezdupaná. Pak znehybněl jako šelma, jeho obrysy splývaly s mlhou.

Hubený, nepříliš vysoký mladík v pytlovitých kalhotách, jaké tady zřejmě nosili všichni, stál unaveně vedle řady koní a přes dvůr pozoroval Karalův srub. Zůstal tak bez pohnutí alespoň dvě minuty. Miles ho měl na mušce. Jestli se jen odváží pohnout směrem k Šimlovi...

Mladík začal nerozhodně přecházet sem a tam, pak si přidřepal na paty a stále se upřeně díval na dvůr. Vytáhl si něco z kapsy volného saka Milesův prst se napjal na spoušti a kousl do toho. Bylo to jablko. Křupavý zvuk se jasně nesl zvlhlým vzduchem, doprovázela ho slabá vůně jablečných šťáv. Mladík snědl polovinu jablka, najednou se zarazil, jako kdyby se mu těžce polykalo. Miles se přesvědčil, že nůž, který má zavěšený u opasku, leží volně v pouzdře. Šiml roztáhl nozdry a zarehtal, přitáhl tak mladíkovu pozornost. Ten vstal a zamířil k němu.

Milesovi tepala v uších krev, bušila tak, že přehlušila všechny ostatní zvuky. Dlaň, kterou svíral paralyzér, měl zvlhlou, klouby na ruce mu zbělely. Mladík krmil Šimla jablkem. Kůň ho sežvýkal, velká čelist se mu přitom vlnila pod kůží. Pak se pohnul, přešlápl a zvedl jedno zadní kopyto. Mohutně si vzdychl. Nebýt toho, že Miles předtím viděl mladíka jablko jíst, nejspíš by ho na místě zastřelil. Mohlo být otrávené... Mladík chtěl poplácat Šimla po krku, ale jakmile se dotkl obvazu, překvapeně stáhl ruku. Šiml neklidně pohodil hlavou. Miles se pomalu narovnal a zůstal stát. Muž podrbal Šimla na uších, pak se ještě jednou podíval na srub, zhluboka se nadechl, udělal krok dopředu, uviděl Milese a zůstal stát jako zkamenělý.

“Jste Lem Čurik?” zeptal se Miles.

Po pauze následovalo strnulé kývnutí hlavou. “Lord Vorkosigan?” zeptal se mladý muž. Miles také přikývl.

Čurik polknul. “Lorde z rodu Vorů,” řekl rozechvělým hlasem, “dodržíte své slovo?”

To byl ale bizarní začátek. Miles zdvihl obočí. K čertu s tím, proč by nemohli začít i takhle. “Ano. Půjdete se mnou dovnitř?”

“Ano i ne.”

“Co si z toho mám vybrat?”

“Chci dohodu a vaše slovo k ní.”

“Pokud jste zabil Rainu,...”

“Ne, pane. Přisahám. Neudělal jsem to.”

“Pak se nemáte čeho obávat.”

Lem Čurik stiskl rty. Co na tom tomuhle horalovi mohlo připadat ironické? Jak se vůbec odvažuje hledat ironii v Milesově tvrzení? Ironii, ne pobavení.

“Ach, pane,” vydechl Čurik, Jak moc bych si to přál. Jde mi o Harru. Jí to musím dokázat. Musí mi věřit, musíte ji přinutit, aby mi věřila, pane!”

“To ale nepůjde, pokud nejdřív nepřesvědčíte mě. Naštěstí to není nic těžkého. Půjdete se mnou dovnitř, já vám dám fastpentu, vy zopakujete svoje prohlášení a já prohlásím, že jste nevinný.”

Čurik zavrtěl hlavou.

“Proč ne?” zeptal se Miles trpělivě. Fakt, že Čurik přišel sám, dobrovolně, silně mluvil v jeho

prospěch. Pokud si ovšem nějak nepředstavoval, že dokáže obelstít sérum pravdy. Miles počká ještě tak tři, čtyři vteřiny. Pak, Bůh mu to odpusť, ho omráčí, odvede dovnitř, sváže ho, než přijde k sobě, a ještě před snídaní se dopátrá pravdy.

“Ta látka... Je to pravda, že člověk díky ní řekne úplně všechno?”

“K čemu by jinak byla, kdyby tak nefungovala?”

Čurik se okamžik nehýbal.

“Snažíte se zakrýt nějaký jiný zločin? Toho se má týkat dohoda, o které jste mluvil? Požadujete amnestii? To... by snad bylo možné. Ano, pokud se nejedná o jinou vraždu.”

“Pane, nikdy jsem nikoho nezabil!”

“V tom případě jsme dohodnuti. Potřebuju mít vaši nevinu potvrzenou co nejdřív. Znamená to totiž, že má práce tady ještě neskončila.”

“To je ten... To je ten problém, pane.” Čurik se ošíval, pak ale jako by se vnitřně rozhodl a zůstal stát. “Půjdu s vámi dovnitř a přijmu drogu. Odpovím vám na jakoukoli otázku, která se týká mě samotného. Musíte mi ale slíbit - přísahat!, že se mě nezeptáte na... Na nic jiného. Na nikoho jiného.”

“Víte, kdo zabil vaši dceru?”

“Nemám jistotu.” Čurik vzdorně pohodil hlavou. “Neviděl jsem to. Jsou to jen domněnky.”

“I já mám své.”

“Pak nechť se stane, co se má stát. Nesmí to ale zaznít z mých úst. O to vás žádám, pane.”

Miles zastrčil paralyzér do pouzdra a prsty si mnul bradu. “Hm.” V koutku úst se mu objevil nepatrný úsměv. “Připouštím, že by bylo mnohem elegantnější vyřešit tenhle případ na základě logiky a dedukce a neuchylovat se k použití hrubé síly. I když v případě séra pravdy se jedná o velmi subtilní formu.”

Čurik sklonil hlavu. “Na nějakou eleganci nekoukám, pane. Jen nechci, aby to zaznělo z mých úst.”

Řešení jím jako bubliny stoupalo vzhůru, napřimovalo mu páteř. Ano. Miles už věděl, jak to navleče. Musí jen zhodnotit vzájemně propojené důkazy, krok po kroku. Stejně jako se to dělá při pětidimenzionální matematice. “Dobrá. Přísahám na jméno svého rodu, že se vás budu ptát jen na fakta, která znáte jako očitý svědek. Nebudu se vás ptát na domněnky týkající se osob nebo událostí, při nichž jste nebyl přítomný. Stačí vám to takhle?”

Čurik se kousl do rtu. “Ano, pane. Pokud dodržíte své slovo.”

“Vyzkoušejte si mě,” navrhl Miles. Urážlivou poznámku přešel s úsměvem.

Čurik se za Milesem táhl přes dvůr, jako kdyby šel na popravu. Když spolu vstoupili dovnitř, Karalova rodina shromážděná kolem stolu, u kterého doktor ošetřoval Pyma, doslova ztuhla. Pym a Dea se tvářili trochu nechápavě, dokud je Miles nepředstavil. “Doktore, připravte si fastpentu,” řekl mu. “Tohle je Lem Čurik. Přišel si s námi popovídat.”

Miles nasměroval Lema k židli. Horal se na ni posadil, pěsti měl zaťaté. Seržant, kterému i přes pás bílého obvazu kolem hrudníku byly na těle vidět rudé a fialovějící pohmožděnin, vzal svůj paralyzér a stoupl si dozadu.

Doktor si chystal hyposprej. “Jak jste to dokázal?” zamumlal směrem k Milesovi.

Miles sáhl do kapsy. Vytáhl kostku cukru, zdvihl ruku do výšky, kostku přidržoval palcem a ukazováčkem a přes takto vytvořené okénko se na Deu široce usmál. Dea vypadal trochu nasupeně, ale uctivě stiskl rty.

Jakmile Lem uslyšel zasyčení spreje u své paže, cukl sebou, jako kdyby čekal, že ucítí bolest.

“Počítejte od deseti pozpátku,” vyzval ho doktor. U trojky se Lem uvolnil a při vyslovení nuly se zachichotal.

“Mluvčí Karale, paní Karalová, Pyme, přistupte blíž,” požádal je Miles. “Budete mými svědky. Hoši, vy zůstaňte vzadu a buďte zticha. Žádné vyrušování, prosím.”

Miles Lemovi položil nejdřív šest otázek, které sloužily jen k tomu, aby se překlenula doba, než sérum začne plně účinkovat. Lem Čurik se přihlouple usmíval, hověl si na židli a na všechny otázky

ochotně odpověděl. Výslech za použití séra pravdy patřil do vojenského výcviku, který Miles absolvoval na akademii. Zdálo se, že droga kupodivu funguje přesně tak, jak bylo inzerováno.

“Vrátil jste se ráno, po noci, kterou jste strávil u rodičů, do svého srubu?”

“Ano, pane.” Lem se usmál.

“Kolik asi bylo hodin?”

“Dopoledne.”

Tady nikdo neměl chronometr, takže to byla pravděpodobně nejpřesnější odpověď, jakou Miles mohl očekávat. “Co jste dělal, když jste se tam vrátil?”

“Zavolal jsem na Harru. Nebyla tam. Vyděsilo mě, že odešla. Napadlo mě, že mi možná utekla.” Lem škytl. “Já chci svou Harru.”

“Později. Dítě spalo?”

“Ano. Probudilo se, když jsem zavolal na Harru. Začalo znovu brečet. Člověku z toho lezli mravenci po zádech.”

“Co jste udělal pak?”

Lem otevřel oči dokořán. “Neměl jsem mléko. Ona chtěla Harru. Nemohl jsem pro ni nic udělat.”

“Pochoval jste ji?”

“Ne, pane. Nechal jsem ji ležet. Nemohl jsem pro ni nic udělat. Harra mi nedovolila, abych se jí dotýkal. Byla kvůli ní nervózní. Řekla, že bych ji určitě upustil.”

“Nezatřásl jste dítětem, aby přestalo plakat?”

“Ne, pane, nechal jsem ho ležet. Šel jsem ven, stezkou směrem dolů. Myslel jsem, že potkám Harru.”

“Kam jste měl namířeno?”

Lem zamrkal. “K sestře. Slíbil jsem jí, že jí pomůžu přitahat dříví na nový srub. Bella, moje druhá sestra, se bude vdávat, víte, a...”

Jeho myšlenky se začaly toulat, což byl normální vliv téhle drogy. “Stop,” přikázal mu Miles. Lem poslušně ztichl, lehce se kýval na židli. Miles si následující otázku pečlivě promyslel. Blížil se ke konečnému bodu. “Potkal jste někoho na pěšině? Odpovězte ano, ne.”

“Ano.”

Doktora se zmocnilo vzrušení. “Koho? Zeptejte se koho?!”

Miles zdvihl ruku. “Můžete ho probudit, doktore.”

“Proč se ho nezeptáte, koho potkal? To je přece to nejdůležitější!”

“Nemohu. Dal jsem mu své slovo. Probudte ho, doktore!”

Jejich dohadování přerušil Lem, který mumláním dával najevo ochotu odpovědět na doktorovu otázku. Ten mu celý zmatený stříkl na paži protilátku. Lem během několika vteřin prudce otevřel oči, které měl předtím napůl zavřené. Napřímil se na židli a dlaněmi si přešel po paži i obličej.

“Koho jste potkal na pěšině?” zeptal se ho Dea přímo.

Lem pevně stiskl rty; pohledem hledal záchranu u Milese.

Dea se zachoval stejně. “Proč se ho nezeptáte?”

“Protože nemusím,” odpověděl Miles. “Vím přesně, koho Lem cestou potkal a proč šel dál, místo aby se vrátil. Potkal vraha Rainy. A už brzy to dokážu. Vy, Karale a paní Karalová, jste byli svědky toho, že to jméno nevyšlo z Lemových úst. Potvrďte to!”

Karal pomalu přikývl. “Už... rozumím, pane. Udělal jste to... velmi správně.”

Miles se mu podíval přímo do očí, na rtech se mu objevil napjatý úsměv. “A co teď, když se ukazuje, že žádná záhada vlastně neexistuje?”

Mluvčí zrudl a chvíli mlčel. “Hádám, že budete pokračovat tak, jak jste začal. Už se nezastavíte.”

“Ne, nezastavím.”

Miles vyslal své kurýry, aby svolali svědky. Paní Karalová zamířila jedním směrem, Zeď druhým, mluvčí s nejstarším synem třetím. Lem, Pym, Dea a Miles na ně čekali na místě. Paní Karalová, která

měla nejkratší trasu, se vrátila jako první, přivedla paní Čurikovou, za kterou se táhli její dva synové.

Matka přiskočila k Lemovi, objala ho, pak se přes rameno ustrašeně podívala na Milese. Mladší bratři se drželi zpátky, seržant se jim přesto postavil do cesty.

“Všechno je v pořádku, mami,” Lem ji poplácal po zádech. “Každopádně já jsem v pořádku. Jsem čistý. Lord Vorkosigan mi věří.”

Mračila se na Milese a nepouštěla synovi paži. “Snad jsi tomu zmutovanému princátku nedovolil, aby ti dal tu jedovatou drogu?”

“Není jedovatá,” odporoval jí Miles. “Mimochodem, zachránila mu život, takže má zatraceně blízko k léku. I když,” otočil se k Lemovým dvěma mladším bratrům a s přísným výrazem si překřížil ruce na prsou, “bych rád věděl, kdo z vás byl ten pitomec, co hodil v noci zapálenou pochodeň na můj stan.”

Mladší ve dvojici zbělel; jeho dotčený starší bratr si toho všiml. “Neopovaž se!” zasyčel na něho zděšeně.

“Nikdo,” odpověděl ten bílý. “Nikdo to neudělal.”

Miles zdvihl obočí. Rozhostilo se krátké, dusivé ticho.

“V tom případě se nemá kdo omluvit mluvčímu Karalovi a jeho ženě,” prohlásil Miles, “protože to byli jejich synové, kdo minulou noc spal ve stanu. Já a mí společníci jsme byli v podkroví.”

Oba hoši ohromením otevřeli pusy dokořán. Nejmladší Karalův syn se upřeně díval na pobledlého Čurikova bratra, který byl stejně starý jako on. “Tys to byl, Dono!” zašeptal významně. “Ty blbečku, copak nevíš, že se ten stan nedá zapálit? Armáda má přece nehořlavé stany!”

Miles sepnul ruce za zády a chladně si přeměřil oba sourozence. “Přesněji řečeno se jednalo o pokus zavraždit dědice vašeho hraběte, což se považuje za stejný hrdelní zločin vlastizrady, jako kdyby se terčem stal samotný hrabě. Máš na to snad, Dono, jiný názor?”

Dono byl naprosto vyvedený z konceptu. Tady nebylo zapotřebí žádné sérum pravdy, ten chlapec byl mizerný lhář. Matka ho chytila za paži, ale zároveň nechtěla pustit ani Lema; vypadala jako kvočna, která má příliš moc kuřat a všechny seje snaží schovat před bouří.

“Já jsem vás nechtěl zabít, pane!” vykřikl Dono.

“A co ses tedy pokoušel udělat?”

“Vy jste sem přišel zabít Lema. Chtěl jsem vás... přinutit, abyste odešel. Vyhnat vás odtud. Nechtěl jsem nikoho skutečně zranit. Chci říct, že to přece byl jen stan!”

“Ještě jsi neviděl nic shořet. Je to tak, paní Čuriková?”

Lemova matka přikývla, rty pevně sevřené. Bylo na ní jasně vidět, jak je rozpolcená mezi touhou ochránit syna před Milesem a chutí seřezat ho do krve za chybu, která se pro něho mohla stát osudnou.

“Mohl jsi zabít nebo strašlivě zranit své tři kamarády. Přemýšlej o tom, prosím. S přihlédnutím k tvému mládí a zřejmému duševnímu defektu tě neobžaluji z vlastizrady. Mluvčí Karal a tví rodiče ale nesou zodpovědnost za tvé dobré chování v budoucnosti a rozhodnou o vhodném trestu sami.”

Paní Čuriková celá roztála úlevou a vděčností. Dono se tvářil, že by se nejraději nechal zastřelit. Jeho bratr do něho dloubl. “Seš blbeček!” posmíval se Donovi. Matka mu vrazila facku a tak ho účinně umlčela.

“A co váš kůň, pane?” zeptal se Pym.

“Nepodezírám je, že by s tím měli něco společného,” odpověděl Miles pomalu. “Pokus zapálit stan byl projevem čisté hlouposti. Ta druhá záležitost vyžaduje úplně jiný způsob uvažování.”

Zed, kterému dovolili půjčit si seržantova koně, přijel zpátky a přivezl s sebou Harru. Jakmile vstoupila do srubu mluvčího Karala a uviděla Lema, zastavila se, oči jí hořce žhnuly. Lem před ní stál se smutným pohledem a rozevřenýma rukama.

“Tak jste ho tedy chytil, pane,” řekla Harra. Její zaťatá čelist vyjadřovala cosi jako neradostné vítězství.

“Ne tak docela,” odpověděl Miles. “Lem přišel sám. Vypovídal pod vlivem séra pravdy a očistil

své jméno. Lem Rainu nezabil.”

Harra se otáčela ze strany na stranu., Já jsem přece ale viděla, že tam byl! Nechal tam kabát a vzal si pilu a hoblík na dřevo. Věděla jsem, že se vrátil, zatímco jsem byla pryč! Ta vaše droga nejspíš pořádně nefunguje!”

Miles zavrtěl hlavou. “Droga účinkovala správně. Váš závěr byl správný, Lem byl skutečně v době vaší nepřítomnosti ve srubu. Ale když odešel, Raina ještě žila a pořádně brečela. Lem to neudělal.”

Zavravorala. “Kdo tedy?”

“Myslím, že znáte odpověď. Snažila jste se nepřipustit si ji, proto jste se tak nepřiměřeně soustředila na Lema. Dokud jste si byla jistá, že to udělal Lem, nemusela jste myslet na jiné možnosti.”

“Ale kdo jiný by si dělal starosti?” vykřikla Harra. “Kdo jiný by se staral?”

“Kdo, vskutku?” povzdychl si Miles. Zamířil k přednímu oknu a podíval se ven. Mlha se rozplývala, začínal jasný den. Koně zneklidnili. “Doktore, připravil byste si laskavě druhou dávku fastpenty?” Miles se otočil zpátky do místnosti a vrátil se ke krbu. Uhlíky v něm byly ještě žhavé a příjemně ho hřály do zad.

Doktor se rozhlížel kolem sebe, v ruce držel hyposprej a přemýšlel, komu je asi určený. “Pane?” zeptal se. Obočí měl stažené dolů, dožadoval se vysvětlení.

“Vám to není jasné, doktore?” zeptal se ho Miles.

“Ne, pane.” Tón jeho hlasu prozrazoval rozhořčení.

“Ani vám ne, Pyme?”

“Ne... zcela, pane.” Pohledem a scannerem nejistě ukázal na Harru.

“Bude to nejspíš tím, že ani jeden z vás nepoznal mého dědečka,” usoudil Miles. “Zemřel asi rok předtím, než jste, Pyme, nastoupil k mému otci. Dědeček se narodil na konci doby Izolace a zažil všechny ty bolestné změny století, které potkaly Barrayar. Míval přezdívku Poslední starý Vor, ale ve skutečnosti byl prvním představitelem nové éry. Měnil se s dobou, od koňské kavalerie přešel k letounům eskadry, od meče k atomovým zbraním a měnil se úspěšně. Naše současná svoboda, kterou jsme vybojovali po invazi Cetagand’anů, je nejlepším měřítkem toho, jak se dokázal přizpůsobit, jak to pak všechno odhodil a začal se přizpůsobovat znovu. Ve stáří ho označovali za konzervativce, ale jen proto, že tak mnoho ze života Barrayaru kolem něj proletělo směrem, který on celý svůj život udával a prosazoval.

Měnil se a přizpůsoboval se, ohýbal se spolu s větrem jednotlivých dob. A najednou byl - můj otec byl jeho nejmladší a jediný žijící syn a dědeček se sám ženil až ve středním věku - postižený mnou. Musel se znovu změnit. A nemohl.

Jakmile bylo zhruba jasné, o jaké poškození plodu se bude jednat, prosil, aby má matka podstoupila potrat. Když jsem se narodil, on a mí rodiče se na pět let vzájemně odcizili. Nevídali se a vůbec spolu nekomunikovali. Když se otec stal regentem, každý si myslel, že nás přestěhoval do císařské rezidence jen proto, že posílhal po trůnu. Ve skutečnosti to bylo proto, že můj dědeček, hrabě, mu nedovolil užívat naše rodové sídlo. Nepřipadá vám rodinné hašteření jako povedená zábava? Působili jsme si navzájem krvácející vředy.” Miles znovu zamířil k oknu a podíval se ven. Vyvrcholení bylo na dosah.

“Usmíření přicházelo postupně, když už bylo zcela jasné, že další syn se nemůže narodit,” pokračoval Miles. “Nedalo se mluvit o žádném dramatickém rozuzlení. Velkou pomoc znamenalo to, že se lékařům podařilo postavit mě na nohy a že jsem začal chodit. Podstatná byla i skutečnost, že jsem byl bystré dítě. Ze všeho nejdůležitější bylo ale to, že jsem před ním nikdy nic nevzdal.”

Nikdo se neodvážil přerušit jeho monolog, ale z pohledů bylo zřejmé, že jim účel jeho řeči uniká. Polovinu toho totiž řekl jen proto, aby zabil čas. Milesovi příliš nevadilo, že mu nerozumějí. Na dřevěné verandě se ozvaly něčí kroky. Pym se tiše přesunul tak, aby měl dveře v dobrém ,střeleckém’ úhlu.

“Doktore,” řekl Miles a podíval se oknem ven, “buďte tak laskavý a stříkněte fastpentu na osobu, která jako první projde těmito dveřmi.”

“Žádný dobrovolník, pane?”

“Tentokrát ne.”

Dveře se začaly otevírat směrem dovnitř, Dea postoupil kupředu a zdvihl ruku. Ozvalo se zasyčení spreje. Paní Mattulichová se k Deovi prudce otočila, sukně jejích pracovních šatů jí zavlála kolem lýtek protkaných žilkami. “Jak se opovažujete?!” zasyčela na něho. Napřáhla ruku a chystala se ho udeřit, jenže v polovině pohybu se její švih zpomalil - strefila se do prázdna, protože Dea mezitím uskočil. Tím ztratila rovnováhu a zavravorala. Mluvčí Karal, který šel hned za ní, ji chytil za paži, aby nespadla. “Jak se opovažujete!” zanaříkala znovu. Jakmile se otočila, uviděla všechny ostatní svědky v místnosti. Byli tady paní Čuriková, Karalová, Lem, Harra, Pym. Svěsila ramena. V tom okamžiku na ni začala účinkovat droga a do jejího tvrdého obličeje se mučivě dral přihlouplý úsměv.

Milesovi se ten úsměv sice nelíbil, ale bylo to přesně to, co potřeboval.

“Deo a Karale, posad'te ji.”

Odvedli ji k židli, na které nedávno seděl Lem Čurik. Zoufale se působení drogy bránila, přesto se její odpor měnil v ochablou poddajnost. Nakonec se zcela uvolnila a cenila zuby v bezmocném úsměvu. Miles se potají podíval na Harru. Stála tiše, celá bílá v obličeji a naprosto uzavřená do sebe.

Ještě několik let potom, co se rodina usmířila, Milese u dědečka nikdy nenechali bez jeho osobního strážce. Seržant Bothari sice nosil hraběcí uniformu, ale byl naprosto oddaný Milesovi a taky dostatečně nebezpečný - podle některých to hraničilo se šílenstvím - aby se dokázal vzepřít i samotnému generálovi. Miles se rozhodl, že tihle lidé nepotřebují slyšet o nehodě, která přinutila jeho rodiče považovat seržanta Bothariho za nezbytného pro Milesovu bezpečnost. Pověst generála Pjotra nechť zůstane neposkvřená. Jak si přál. Milesovi se zaleskly oči.

Lem sklonil hlavu. “Kdybych to býval věděl, kdyby mě to napadlo, nenechal bych je spolu o samotě. Myslel jsem si, že se matka Harry o Rainu postará. Nemohl jsem..., nevěděl jsem, jak...”

Harra se na něho nedívala. Harra se nedívala vůbec na nic.

“Skončíme to tedy,” řekl Miles s povzdechem. Znovu si formálně zvolil svědky ze skupiny lidí v místnosti, upozornil je, že ho nesmí přerušovat, aby tak nepatřičně nerozrušili osobu, která se nacházela pod vlivem drogy. Jazykem si navlhlčel rty a obrátil se k paní Mattulichové.

Znovu začal od obvyklých neutrálních otázek, ptal se jí na jméno, datum narození, jména rodičů a jiné ověřitelné životopisné údaje. Byla s ní mnohem těžší práce, nedala se ukonejšit tak snadno jako Lem, který ochotně spolupracoval. Odpovídala nesouvisle, úsečně. Miles se musel přemáhat, aby potlačil netrpělivost. Výslech s použitím fastpenty vypadal na první pohled jednoduše, ale ve skutečnosti vyžadoval obratnost, nic jiného než obratnost a trpělivost. Dostal se už příliš daleko na to, aby teď riskoval, že klopýtne. Postupnými otázkami se propracovával k prvnímu kritickému bodu.

“Kde jste byla, když se Raina narodila?”

Její hlas zněl tiše, jakoby zasněně. “Porod nastal v noci. Lem šel pro Jean, porodní bábu. Její syn měl doběhnout pro mě, jenže znovu usnul. Dostala jsem se tam až ráno a to už bylo příliš pozdě. Všichni to viděli.”

“Co viděli?”

“Zaječí pysk, tu odpornou mutaci. Důkaz monstra v nás. Je třeba je vyhubit. Všechny malé zrůdy.” Miles pochopil, že poslední věta se týká jeho samotného. Ženina pozornost se v hypnóze soustředila na něho. “Mutanti mají zas jen mutanty, množí se jako králíci, zahltní nás... Mně neušlo, jak jste se díval na dívky. Rád byste těm čistým ženám nadělal mutanty, všechny nás otrávil...”

Bylo načase ji nasměrovat zpátky k podstatě věci. “Zůstala jste sama s děckem?”

“Ne, Jean se tam pořád motala kolem. Jean mě zná, věděla, co chci udělat. Nic jí do toho zatraceně nebylo. A Harra tam byla pořád. Harra nesmí nic vědět. Harra nesmí... Jak se to jen stalo? Ten jed přece jen musel být v ní. Zavínil to její otec, protože jiného muže jsem nepoznala, a všechny byly nečisté, kromě ní.”

Miles zamrkal. “Kdo byl nečistý?” Miles si všiml, jak Karal stiskl rty. Karal jeho pohled zachytil a

sklopil oči, upřeně se díval na nohy, nechtěl do toho být zatažen. Lem soustředěně poslouchal s pootevřenými ústy, zatímco na ostatních mladících bylo vidět znepokojení. Harra se nehýbala.

“Všechny moje děti,” odpověděla Mattulichová.

Harra prudce zdvihla hlavu a vytřeštila oči.

“Harra nebyla vaše jediné dítě?” zeptal se Miles. Jen stěží ovládl svůj hlas, aby zněl klidně. Měl chuť zařvat. Měl chuť odtud utéct...

“Samozřejmě že ne. Myslela jsem si, že ona jediná se narodila jako čistá, a přitom měla ten jed ukrytý v sobě. Padla jsem na kolena a děkovala Bohu, když se narodila. Konečně jedno čisté dítě, po takové velké bolesti. Myslela jsem, že jsem byla už dost potrestaná. Byla takové krásné děťátko. Myslela jsem, že je tomu všemu už konec. Ve skutečnosti to ale byl mutant, ukrytý v ní, prohnáný, lstivý...”

“Kolik dětí,” Miles se zajíknul, „jste měla?”

“Čtyři, kromě Harry, mé nejmladší.”

“A vy jste je všechny čtyři zabila?” Miles si všiml, že Karal souhlasně kývl směrem ke svým nohám.

“Ne!” vykřikla žena. “Dvě se už narodily mrtvé, to první a to zkroucené. Jedno mělo moc prstů na rukou a nohou a další zduřelou hlavu, těm jsem prořízla hrdlo. Zbavila jsem se jich. Má matka se dívala, jestli to dělám správně. Harra to měla snazší. Udělala jsem to místo ní.”

“Vy jste tedy nezabila jedno novorozeně, ale tři?” zeptal se Miles ledovým hlasem. Mladší svědci v místnosti, Karalovi synové a Lemovi bratři, se tvářili zděšeně. Ti starší se tvářili pokořeně, jako by se styděli. Všichni to věděli.

“Zabila?” zeptala se Mattulichová. “Ne! Já jsem je dala pryč. Musela jsem. Musela jsem udělat to, co bylo správné.” Hrdě zdvihla bradu, pak se znovu nahrnila. “Zabila jsem své děti, abych potěšila, udělala radost... Já nevím komu. A vy mě teď chcete označit za vražedkyni? Čert s vámi! K čemu mi bude vaše spravedlnost? Tehdy jsem ji potřebovala. Kde jste byl?” Náhle, zcela nečekaně, jí vyhrkly slzy. Okamžitě je zahnala záchvatem zuřivosti. “Když moje děti musely zemřít, tak ať zemrou i její! Proč by se z toho měla tak snadno vyvléct? Zkazila jsem ji... Snažila jsem se ze všech sil, to není spravedlivé...”

Na tohle byla fastpenta slabá... Ne, účinkovala, opravil se Miles. Její emoce byly ale silnější. Větší dávkou by se možná daly vyrovnat, na druhé straně tu bylo riziko zástavy dýchání, a stejně by to nevedlo k přesnějšímu doznání. Milesovi se svíral žaludek, ale doufal, že to na něm není vidět. Musel tuhle záležitost dovést do konce.

“Proč jste Raině zlomila vaz, namísto abyste jí prořízla hrdlo?”

“Aby se Harra nic nedověděla,” odpověděla žena. “Chudinka děťátko. Takhle to vypadalo, že prostě umřelo...”

Miles se podíval na Lema a na Karala. “Zdá se, že i spousta jiných byla stejného názoru jako vy, že by Harra neměla nic vědět.”

“Nechtěl jsem, aby to vyšlo z mých úst,” zopakoval Lem pevně.

“Chtěl jsem ji ušetřit dvojnásobného smutku, pane,” řekl Karal. “Musela toho tolik...”

Milesův pohled se střetl s pohledem Harry. “Myslím, že ji všichni podceňujete. Svým přehnaným ochraňováním urážíte její inteligenci a vůli. Má v sobě hodně síly.”

Harra se nadechla, přemohla chvění. Krátce kývla na Milese, jako kdyby chtěla říct Děkuju, mužíčku. Odpověděl jí také lehkým úklonem hlavy. Ano, rozumím.

“Zatím si ještě nejsem jist, v čem v tomhle případě spočívá spravedlnost,” prohlásil Miles, “ale mohu vám přísahat, že s nějakým společným zatajováním je konec. Už nebudou žádné další tajemné zločiny pod rouškou noci. Tady zavládne denní světlo. A když už je řeč o nočních zločinech,” otočil se zpátky k Mattulichové, “to vy jste se pokusila proříznout hrdlo mému koni?”

“Ano,” odpověděla žena klidněji, působil na ni omamný účinek fastpenty. “Ale pořád se stavěl na

zadní.”

“Proč jste si vybrala zrovna mého koně?” Miles nedokázal potlačit podrážděný tón, ačkoli se v příručce psalo, že vyšetřovatelé mají mluvit klidným, vyrovnaným hlasem.

“Protože jsem se nemohla dostat k vám,” odpověděla žena prostě.

Miles si otřel čelo. “Že by retroaktivní vražda novorozeněte v zastoupení?” zamumlal si pro sebe.

“Vy,” řekla Mattulichová s odporem, který nedokázala zamaskovat ani fastpenta vyvolávající euforii, „jste samo peklo. Tolik jsem toho vytrpěla, tolik toho musela vydržet - a pak se objevíte vy. Mutant, který nám vládne. Všechny naše zásady byly zrazeny slabostí ženské z cizího světa. Vy jste všechno zničil. Nenávidím vás, špinavý mutante...” Hlas se jí vytratil do omámeného mručení.

Miles se zhluboka nadechl a rozhlédl se kolem sebe. Místnost jako by zkameněla, nikdo se neodvážil ani pohnout.

“Tímto uzavírám vyšetřování případu,” řekl.

Záhada smrti malé Rainy byla vyřešená.

Otázka spravedlnosti ale bohužel zůstala otevřená.

Miles se šel projít.

V dopoledním světle ze hřbitova, i když to byla jen obyčejná mýtina v lese, vyzařoval mír a krása. Potůček bez přestání zurčel, přenášel zelené stíny a jejich oslepující odrazy. Slabý vánek rozehnal poslední zbytky noční mlhy a teď šeptal v korunách stromů. Drobní živočichové, kterým na Barrayaru všichni kromě biologů říkali obecně hmyz, zpívali a švitořili v původních křovinách.

“Tak, Raino,” vzdychl si Miles, “co mám teď dělat?” Pym zůstal na okraji mýtiny, dopřával Milesovi soukromí. “To je v pořádku,” ujistil Miles hrobeček. “Pym mě už nachytl, jak si povídám na hřbitově. Možná mě považuje za blázna, ale neodváží se to říct nahlas, na to je moc dobře vycvičený.”

Seržant ve skutečnosti nevypadal ani šťastně, ani dobře. Miles se cítil trochu provinile, že ho sem vlekl. Prospělo by mu odpočívat v posteli, jenže Miles zoufale potřeboval být sám. Pym netrpěl jen následky kopnutí Šimlem. Mlčel od chvíle, kdy Miles odhalil vražedkyni. Milese to nepřekvapilo. Pym si vytvořil představu, že jako kat ztrestá domnělého tyrana. Nebyl připravený na to, že půjde o šílenou babičku. Vykoledilo ho to. Na druhé straně by nepochybně vykonal jakýkoli rozkaz, který by od Milese dostal.

Miles přemýšlel o zvlátnostech zákonů na Barrayaru, procházel se přitom po mýtině, pozoroval potůček a hru světél, občas špičkou boty převrátil kamínek. Základní princip byl jasný; duch zákona měl přednost před jeho přesnou literou, pravda před formální stránkou. Tradice velela podřídit se soudu vynesenému na místě. Soudcem byl bohužel on sám. Nemohl se odvolávat na výklady zákonů, nemohl se skrýt za výrok zákon říká, jako kdyby zákon byl nějaký živý nejvyšší pán se skutečným hlasem. Jediný hlas, který tady byl, patřil jemu.

Komu pomůže smrt téhle napůl bláznivé stařeny? Haře? Vztah mezi matkou a dcerou byl definitivně pohřbený; Miles jim to oběma viděl na očích, i když Harra nepožadovala matčinu smrt. Miles by i uvítal, kdyby se hlasitě dožadovala krvavé odplaty, byť by to bylo šílené. Harra byla zatraceně uboze odměněná za svou odvahu ohlásit zločin. A co Raina? To bylo složitější.

“Mám tu starou obludu složit přímo k tvým nohám, malá dámo?” zamumlal Miles. “Toužíš po tom? Poslouží ti to? Co by sis přála?” Byla tohle ta velká obětní hranice, kterou jí sliboval?

Jaký rozsudek by se jako hrom nesl tímhle dendarijským horským pásmem? Má obětovat tyhle lidi ve jménu nějakého politického prohlášení a nedívat se na jejich potřeby? Nebo má na všechno tohle zapomenout a vynést soud, který by sloužil jen těm, kterých se to týká? Vzal oblázek a vši silou jím mrští do potoka. Zmizel v kamenitém dnu.

Když se otočil, uviděl mluvčího Karala, jak čeká na kraji hřbitova. Muž na pozdrav kývl hlavou a pak k němu opatrně zamířil.

“Tak, pane,” řekl Karal.

“Tak tak,” odpověděl Miles.

“Došel jste k nějakému závěru?”

“Ne tak docela.” Miles se rozhlédl kolem. “Snad jen to, že nic menšího než trest smrti pro Mattulichovou nevypadá jako... odpovídající spravedlnost, a přesto... nevidím nikoho, komu by její smrt posloužila.”

“Také si to myslím. To byl ostatně důvod mé původní reakce.”

“Ne...,” řekl Miles pomalu, “v tom jste se mýlil. Už kvůli tomu, že to Lem Čurik nemusel přežít. V jednom okamžiku jsem se rozhodoval použít proti němu násilí. Navíc to málem zničilo jeho vztah s Harrou. Pravda je lepší. O trochu lepší. Přinejmenším to není fatální chyba. S tím už se dá něco dělat.”

“Netušil jsem nejdřív, co se od vás dá čekat,” přiznal se Karal.

Miles zavrtěl hlavou. “Šlo mi o změnu. Ukázat rozdíl. Ted’..., nevím.”

Na Karalově plešaticím čele se objevily vrásky. “Ale my se přece měníme.”

“Ne dost. A ne dost rychle.”

“Jste ještě mladý, proto nevidíte, jak moc a jak rychle se měníme. Vezměte si rozdíl mezi Harrou a její matkou. A to už nemluvím o rozdílu mezi paní Mattulichovou a její vlastní matkou. To vám ale byla semetrika.” Mluvčí se otřásl. “Moc dobře se na ni pamatuju. A přitom ve své době nebyla nijak výjimečná. Změna se nedá zastavit, ani kdyby to člověk zkoušel. Jakmile nám sem zavedou satelitní přijímač energie a s ním komunikační síť, bude minulosti definitivně odzvoněno. Jakmile děti uvidí budoucnost - svou budoucnost, propadnou jí. Lidé jako stará Mattulichová pro ně už teď představují ztracenou generaci. Staří to také vědí, nemyslete si, že ne. Proč asi jsme tady zatím neprosadili alespoň jednu mobilní jednotku? To není jen otázka nákladů. Staří proti tomu bojují. Schovávají to za řeči o zkáze planety, ve skutečnosti je to budoucnost, čeho se obávají.”

“Ještě tolik toho bude třeba udělat.”

“To ano. Nikdo nezastírá, jak jsme na tom. Ale máme naději. Nejspíš vůbec netušíte, jak mnoho jste pro nás vykonal tím, že jste přijel sem do hor.”

“Neudělal jsem nic,” odpověděl Miles hořce. “Většinu času jsem proseděl. A teď to vypadá, že toho hodlám udělat ještě méně. A potom se vrátím domů. Hergot!”

Mluvčí Karal stiskl rty, zahleděl se do země a pak na vysoké kopce. “Každou minutu něco pro nás děláte, urozený mutante. Myslíte si snad, že jste neviditelný?”

Miles se lišácky usmál. “Ach, Karale, já jsem jako ten medvěd, co ho ukazují na přehlídkách.”

“Přesně tak. Obyčejní lidé potřebují mimořádné příklady. Můžou si říct, když to dokáže on, tak já to určitě zvládnou. A bez výmluv.”

“Ano, žádné slitování. Já tuhle hru dobře znám, hraju ji celý svůj život.”

“Barrayar vás potřebuje,” řekl Karal.

“Barrayar mě sežere, jestli bude moct.”

“Ano,” řekl Karal a zadíval se k horizontu. Pak se pohledem vrátil k hrobům před sebou. “To nakonec přeci udělá s námi všemi, není to tak? Vy ale přežijete ty staré.”

“Nebo ty na samém začátku,” Miles ukázal dolů na zem. “Mně neříkejte, koho přežiju, povězte to Raině.”

Karal svěsil ramena. “Ano. To je pravda. Vyneste svůj soud, pane. Já vás podpořím.”

Miles všechny sezval na Karalův dvůr, aby si vyslechli jeho řeč. Veranda se tak proměnila v pódium. Dovnitř by se takový zástup nevešel a všichni by se dusili pod střechou rozpálenou odpoledním sluncem. Venku zas museli mhouřit oči. Byli tady všichni, které se podařilo svolat. Mluvčí Karal, jeho žena a synové, celá rodina Čuriků, většina těch, kteří se zúčastnili včerejšího pohřebního veselí, muži, ženy i děti. Harra seděla odděleně. Lem se ji pokoušel držet za ruku. Podle toho, jak se cukala, bylo ale jasné, že nechce, aby se jí dotýkal. Její matka seděla přímo vedle Milese, mlčela a tvářila se vzpurně. Na jedné straně vedle ní stál Pym, na druhé pak zástupce Alex, který očividně nebyl ve své kůži.

Miles zdvihl bradu, zahýbal krkem v zelené uniformě s vysokým límcem; Pym vynaložil všechny

svůj um vojenského důstojnického sluhu, aby v ní vypadal co nejuhlazeněji a nejformálněji. Tu uniformu císařské armády si Miles skutečně zasloužil. Věděli to tihle lidé, nebo si představovali, že ji prostě dostal od svého otce jako důkaz protekce v praxi? K čertu s tím, co si oni myslí. On věděl. Postavil se před svůj lid a chytil se zábradlí verandy.

“Uzavřel jsem vyšetřování obvinění, které před soudem mého otce vznesla Harra Čuriková a které se týkalo vraždy její dcery Rainy. Na základě důkazů, svědectví a vlastního přiznání prohlašuji, že touto vraždou je vinna paní Mattulichová. Dítěti zlomila vaz a pak se svůj zločin pokusila zamaskovat. A to i přesto, že se tak její zeť Lem Čurik ocitl ve smrtelném nebezpečí, protože byl z tohoto činu falešně obviněn. S přihlédnutím k bezmocnosti oběti, krutosti činu a zbabělého sobectví při pokusu o utajení nenacházím v tomto zločinu žádné polehčující okolnosti.

Mara Mattulichová se kromě toho na základě vlastní výpovědi přiznává ke dvěma dalším vraždám novorozenat, kterých se dopustila na svých dětech asi před dvaceti roky. Ukládám mluvčímu Karalovi, aby tuto skutečnost vyhlásil po celém Lesním údolí a každý se o ní tak dověděl.”

Cítil, jak se mu pohled Mattulichové zavrtává do zad. Klidně si mě nenávid', stařeno. Stejně tě pohřbím a ty to víš. Polkl a pokračoval, formální jazyk mu sloužil jako štít.

“Za takovýto zločin bez polehčujících okolností se ukládá trest smrti. A k němu odsuzuji Maru Mattulichovou. S přihlédnutím k jejímu věku a příbuzenství s druhou nejvíce poškozenou stranou případu, Harrou Čurikovou, jsem se však rozhodl jeho vykonání pozastavit, a to na dobu neurčitou.” Miles koutkem oka zahlédl, jak Pym tiše vydechl úlevou. Harra si prsty pročísla slámově zbarvenou ofinu a napjatě poslouchala.

“Před zákonem bude však prohlášena za mrtvou. Veškerý její majetek, včetně šatů, které má na sobě, od této chvíle patří její dceři, která s ním může nakládat podle své vůle. Mara Mattulichová se zbavuje práva vlastnit majetek, uzavírat smlouvy, soudit se o náhradu při zranění a sepsat závět'. Nesmí opustit Lesní údolí bez svolení své dcery Harry. Ta bude vůči ní uplatňovat stejné zásady jako rodiče vůči dítěti, nebo vůči osobě prohlášené za senilní. V době nepřítomnosti Harry se jejím zástupcem stává mluvčí Karal. Mara Mattulichová bude hlídána, aby už nemohla ublížit žádnému jinému dítěti.

Dále platí, že po smrti Mary Mattulichové jí nikdo, Harra ani kdokoli jiný, nesmí zapálit obětní oheň na hrobě. Protože zavraždila svou budoucnost, nechť ta vrátí jejímu duchu pouze smrt. Odejde z tohoto světa tak, jako kdyby byla bezdětná, bez vzpomínky.”

Mezi staršími členy zástupu shromážděného před Milesem to tiše zašumělo. Mara Mattulichová poprvé sklonila hlavu.

Miles věděl, že někteří to budou chápat jen symbolicky, jiní naopak smrtelně vážně, podle síly své víry. Ti druzí považovali mutaci za hřích, který si je třeba odpykat. Ale i ti méně pověřiví, jak Miles poznal z jejich obličejů, to pochopili.

Miles se otočil k Mattulichové. “Od tohoto okamžiku bude každé vaše nadechnutí záviset na mé milosti,” řekl tichým hlasem, “A každý kousek jídla na dobročinnosti vaší dcery. Budete žít z dobročinnosti a milosti, kterou jste sama neprojevila. Jste už teď mrtvá.”

“Trochu milosti, urozený mutante.” V jejím tichém a unaveném hlase byla slyšet rezignace.

“Konečně jste pochopila, jaké to je,” procedil Miles přes zaťaté zuby. Uklonil se jí s očividnou ironií a otočil se k ní zády. “Slyšeli jste hlas hraběte Vorkosigana. Můžete se rozejít.”

Později si Miles v Karalově domě promluvil s Harrou a Lemem.

“Mám pro vás návrh.” Miles se postavil před ně, přemohl nutkání nervózně přecházet sem a tam. “Můžete ho odmítnout, nebo o něm chvíli uvažovat. Víím, že jste teď velmi unavení.” Stejně jako my všichni. Opravdu byl v Lesním údolí jen den a půl? Připadalo mu to jako celá věčnost. Hlava mu třeštila únavou. I Harra měla zarudlé oči. “Nejdřív se chci zeptat, jestli umíte číst a psát.”

“Trochu,” odpověděla Harra. “Mluvčí Karal a paní Lannierová nás něco naučili.”

“Dobře. Nebudete tedy začínat jako úplně slepá. A teď k tomu návrhu. Před několika lety otevřeli v Hassadaru školu pro učitele. Není moc velká, každopádně je to ale dobrý začátek. Škola poskytuje

stipendia. Mohl bych vám jedno obstarat, pokud budete souhlasit s tím, že budete tři roky žít v Hassadaru a usilovně studovat.”

“Já!” zvolala Harra, “Já přece nemůžu jít do školy! Vždyť nic neznám.”

“Znalosti se od člověka očekávají, až když školu opouští, ne když do ní vstupuje. Podívejte se, oni znají situaci tady v oblasti. Otevírají spoustu doplňujících kursů. Netvrdím, že nebudete muset pracovat usilovněji než ostatní, abyste dohnala ty, co pocházejí z města nebo z nížin. Vím ale také, že vám nechybí odvaha a vůle. Zbytek už není nic jiného, než se rozeběhnout a vrážet do zdi tak dlouho, dokud nespadne. Co na tom, že vám poteče krev z čela? Ať se propadnu do země, jestli vy to nedokážete.”

Lem, který seděl vedle Hany, se tvářil znepokojeně. Znovu ji chytil za ruku. “Být tři roky pryč?” zeptal se sklesle.

“Stipendium není příliš vysoké,” pokračoval Miles. “Vy, Leme, pokud se nemýlím, rozumíte tesařině. A v Hassadaru se teď hodně staví. Myslím, že z něho vyrůstá druhý Vashnoi. Určitě tam seženete práci. Uživíte se.”

Lemovi se nejdřív ulevilo, pak se ho ale zmocnily obavy. “Jenže tam všichni používají počítače, roboty.”

“Tak to určitě není. A kromě toho se nikdo z nich nenarodil se znalostí, jak tyhle věcičky používat. Když se to mohli naučit oni, zvládnete to i vy. Navíc bohaté vrstvy velmi dobře platí za ruční práci, za jedinečné kusy dobré kvality. Není problém vám v začátku vypomocet. Pak byste už měl být schopný poradit si sám.”

“Opustit Lesní údolí...,” řekla Harra hlasem naplněným hrůzou.

“Ale jen proto, abyste se vrátila. To je ta druhá část dohody. Mohu sem poslat malou komunikační jednotku s baterií, která vydrží jeden rok. Pak ji někdo bude muset vzít dolů do Vorkosigan Surleau na výměnu, ale to není tak velký problém. Celé zařízení nebude dražší než jedno, hm, ultralehké letadlo.” Jedno takové naleštěné, červené, Miles žádostivě okukoval v předváděcí hale ve Vorbarr Sultáně. Před rodiči nezapomněl zdůraznit, že by to velmi vhodný dárek za ukončení studií. Kreditní karta na jeho nákup ležela v horní zásuvce jeho prádelníku v domě u jezera. “Nemohu vám nabídnout žádný velký projekt pro celé Lesní údolí. Jednalo by se o přenosný terminál holovize, který by přebíral výchovné programy vysílané přes satelit z hlavního města. Když ho ale umístíte do některého srubu uprostřed údolí a připojíte k němu dva tucty přijímačů pro děti, hned získáte školu. Mluvčí Karal pak dohlédne na to, aby ji povinně navštěvovaly všechny děti. I když, jakmile děti objeví holovizi, budete je muset spíš vyhánět, aby šly domů. Já, hm,” Miles si odkašlal, “si myslím, že byste ji mohli pojmenovat Základní škola Rainy Čurikové.”

“Ach,” řekla Harra a rozplakala se, poprvé za celý ten vyčerpávající den. Lem ji nemotorně hladil po zádech. Konečně mu oplátila sevření ruky.

“Mohu sem poslat učitele z nížiny,” pokračoval Miles. “Obstarám někoho na tu dobu, než budete připravená se vrátit. Nikdo z nich by ale nedokázal rozumět Lesnímu údolí jako vy. Nemohli by to pochopit. Vy už to víte. Znáte něco, co se nedá naučit v žádné škole v nížině.”

Harra si otřela oči a podívala se vzhůru - ne moc vysoko - na něho. “Vy jste šel na Císařskou akademii.”

“Ano.” Zdvihl bradu.

“V tom případě,” řekla roztřeseným hlasem, “bych já mohla zvládnout Hassadarský učitelský institut.” Jméno znělo z jejích úst ještě neohrabaně. To ale jen poprvé. “Každopádně... se o to pokusím, pane.”

“Vsázím na vás,” řekl Miles. “Na vás oba. Stačí, hm,” úsměv mu přeletěl přes rty, Jen stát vzpřímeně a mluvit pravdu, co říkáte?”

Harra chápavě zamrkala. Náznak úsměvu na okamžik ozářil její unavený obličej. “Poslechnu vás, mužíčku.”

Šiml příští ráno odletěl ve speciálním boxu domů spolu s Pymem. Doktor Dea oba pacienty

doprovázel a s ním cestovala i jeho bohyně pomsty, kaštanová klisna. Spolu s pilotem přiletěl z Vorkosigan Surleau i nový osobní strážce, který Milesovi pomohl dopravit dolů oba zbývající koně. Stejně jsme si chtěli v rámci mé dovolenky dopřát s bratrancem Ivanem táboření v horách, pomyslel si Miles. Jeho doprovodem byl málomluvný veterán Esterházy. Miles ho znal už hodně dlouho; byl to výtečný společník pro někoho, kdo se neměl chuť moc bavit, na rozdíl od Ivana jste téměř mohli zapomenout na to, že tu je. Miles přemýšlel, jestli Esterházyho vybrali náhodou, nebo jestli to má chápat jako projev milosrdného skutku ze strany hraběte. Esterházy to uměl moc dobře s koňmi.

Na noc se utábořili v údolí u Růžové řeky. Miles kráčel večerním šerem, hledal místo, kde tahle řeka pramení; květinový val jako by se vytrácel do ztracena asi dva kilometry vzhůru po proudu a zvolna přecházel do prostupnějších křovin. Miles utrl růži, rozhlédl se, jestli Esterházy není nikde nablízku, a zvědavě se do ní zakousl. Potvrdil si, že není kůň. Mohl by jich natrhat kytici jako dárek pro Šimla, nejspíš by ale cestou zvadla. Šimlovi musí postačit oves.

Miles pozoroval večerní stíny, jak zahalují hřbety Dendarijských hor tyčících se v dálce. Jak malé se ty hory zdály při pohledu z vesmíru! Podobaly se vráskám na kůži koule, kterou mohl skrýt v dlani a proměnit celou tuhle drtivou masu v neviditelnou. Co bylo iluzí, vzdálenost nebo blízkost? Vzdálenost, rozhodl se Miles. Uměla zatraceně lhát. Věděl tohle jeho otec? Miles odhadoval, že ano.

Přemýšlel o nutkání dát všechny své peníze, nejen částku odpovídající ceně jednoho lehkého letadla, na tyhle hory; měl chuť všechno opustit a učit zdejší děti číst a psát, zřídit tady bezplatnou kliniku, vybudovat energetickou síť. Jenže takových Lesních údolí byly po horách roztroušeny stovky a po celém Barrayaru tisíce. Daně, vyždímané právě z takových oblastí, pomáhaly udržovat elitní vojenskou školu, kterou zrovna dokončil - kolik peněz pocházelo přímo odtud? Jak velkou částku by jim teď měl vrátit, aby byl účet vyrovnaný? Díky svému výcviku se stal jakýmsi planetárním majetkem.

Milesova teistická matka tvrdila, že podle nadání, kterým Bůh obdařil člověka, se dají odhadnout jeho úmysly s ním. Vynaložením absolutní dřiny se Miles dobral akademických poct. Válečné hry, způsoby, jak přelstít protivníky, jak se udržet jeden krok před nimi, představující nutnost bez žádného prostoru pro chybu, byly nesvatou radostí. Ještě ne tak dávno platilo, že válka nebyla hrou. Možná to tak zas bude. Člověk se nejvíc snažil, když se to po něm chtělo. Přinejmenším v tomhle bodě, pokud ještě ne v jiných, Bůh jako by stál v jedné řadě s císařem.

Miles složil důstojnickou přísahu do císařových rukou ani ne před dvěma týdny. Dmul se při tom pýchou nad svým úspěchem. Tajně si představoval, jak skládá přísahu uprostřed zuřící bitvy, za nepřátelského mučení a kdo ví čeho ještě, zatímco navenek si vyměňoval s Ivanem cynické poznámky o zastaralém slavnostním meči, na jehož nošení někteří lidé stále tvrdošíjně lpěli.

Ve tmě plíživých zkoušek, které člověka zraní, aniž by mu nabídly hrdinství jako útěchu, začínal rozpoznávat, že se císař vytrácí jako symbol Barrayaru - alespoň v jeho srdci.

Pokoj tobě, malá dámo, pomyslel na Rainu. Tvé barvy bude hájit zkroucený ubohý moderní rytíř. Svět, do něhož jsme se oba narodili, je pokroucený a ubohý; bez slitování nás zavrhuje, snaží se vypudit. Přisahám ti, že nebudu jen bojovat s větrnými mlýny. Já pošlu pyrotechniky, aby podminovali ty točící se bestie a vyhodili je do vzduchu...

Ted' už věděl, komu slouží. A proč nemůže přestat. Ani proč nesmí zklamat.

DVA

"Už se cítíš lépe?" zeptal se Illyan starostlivě.

"Trochu," odpověděl Miles opatrně a čekal. Klidně mohl Illyana v čekání trumfnout.

Šéf bezpečnosti si přitáhl židli a posadil se na ni vedle postele. Pozorně si prohlížel Milese, stiskl rty. "Lorde Vorkosigane, přijměte... mou omluvu, že jsem pochyboval o vašem slově."

"Dlužíš mi to," souhlasil Miles.

"Ano. Přesto," Illyan se zamračil do středu vzdálenosti mezi nimi, "by mě zajímalo, Milesi, jestli sis někdy uvědomil, že být synem tvého otce znamená, že nejen musíš být čestný, ale že tak musíš i

vypadat.”

“Jako syn svého otce ne,” odpověděl Miles zpříma.

Illyan bezděčně zasupěl. “Ha. To je ono!” Zabubnoval prsty. “Hrabě Vorvolk se chytil dvou rozporů v tvých zprávách o tajných žoldáckých operacích. Přeshvihneš náklady v něčem tak prostém, jako vyzvednutí osoby. Chápu, že Dagulu jsi nemohl odhadnout, ale co ten první případ?”

“Jaký první případ?”

“Znovu prošetřují tvůj postup na Jacksonu. Vytvořili si teorii, že po téhle úspěšně zamaskované defraudaci ti ještě narostla chuť, jak se ukázalo v případě Daguly.”

“Vždyť to už jsou skoro dva roky!” protestoval Miles.

“Zkoušejí to,” souhlasil Illyan. “Čmuchají všude. Chtějí tě veřejně přitlouct na vrata. Snažím se jim sebrat kladivo. Krucinál,” dodal podrážděně, “nedívej se na mě takhle. Není v tom nic osobního. Kdybys byl synem kohokoli jiného, tahle záležitost by se nikdy neobjevila - ty to víš, já to vím a oni také. Mám jiné představy o zábavě, než aby se nějaký nedotknutelný vorský šťoura hrabal ve finančních zprávách. Mám jedinou naději - že se mi podaří ho utahat a přinutím ho zmizet.”

Miles si povzdychl. “Pane, jsem vám jako vždy k dispozici. Co vás zajímá?”

“Vysvětlení položek, které jsi vyzvedl na Jacksonu.” “Měl jsem za to, že jsem všechno tehdy uvedl ve své zprávě.” Miles se snažil vzpomenout. “Vyúčtováno to bylo, chybí ale vysvětlení.”

“Museli jsme tam nechat polovinu nákladu prvotřídních zbraní. V opačném případě bys dneska byl bez jednoho vědce, lodi a jednoho podřízeného.”

“Ano?” zeptal se Illyan. Z prstů si vytvořil stříšku a zaklonil se na židli. “Proč?”

“To... je dlouhá historie. Hodně složitá.” Miles se při té vzpomínce nechtěně usmál. “Zůstane to jen mezi námi dvěma?” Illyan přikývl. “Tak dobrá...”

LABYRINT

Miles si prohlížel planetu zářící na obrazovce před sebou, paže měl překřížené na prsou. Snažil se zahnat nejistotu. Jackson, jinými slovy třpytivá, bohatá, úplatkářská planeta. Její obyvatelé tvrdili, a že místní korupce je importovanou záležitostí, že kdyby byla galaxie ochotná platit za ctnost totéž co za neřest, tak by se tohle místo stalo svatostánkem poutníků. Milesovi to připomínalo debatu o tom, zda první byli červi, nebo zkažené maso, kterým se živili. Na druhé straně, kdyby tahle planeta neexistovala, galaxie by si ji nejspíš musela vymyslet. Její sousedé se sice možná tváří zděšeně, jenže sotva by připustili její existenci, kdyby ji tajně nepovažovali za užitečné styčné místo se stínovou ekonomikou.

Planetě se ovšem nedala upřít jistá živost. Neprojevovala se tak intenzivně jako před jedním, dvěma staletími, kdy sloužila jako základna pro různé únosce. Její vražedné zločinecké gangy zestárly a přeměnily se v monopoly, pro něž platila téměř stejná struktura a usedlost jako u malých vlád. Svým způsobem se dalo mluvit o aristokracii. Miles přemítal, jak dlouho ještě budou hlavní rody schopné odolávat plíživé integraci.

Rod Dynů měl na starosti bankérství, čili propíral peníze jiných. Rod Fellů se zaměřil na zbraně a hlavně se při obchodování na nic neptal. Bharaputrové se naopak věnovali ilegální genetice. Ryovalové postupovali podle hesla ‚Fantazie stvořila tělo‘. Byli to ti nejproklatější - Miles použil přívlastek doslovně kuplíři, jaké kdy historie poznala. Rod Hagravů s uhlazenými obličejí pak fungoval jako jakýsi galaktický plot, zprostředkovával předání výkupného únoscům. Vy jste jim dali peníze a oni je vyměnili za rukojmí. Ti se vrátili živí, většinou. Kromě hlavních rodin tady byl ještě tucet menších syndikátů, uzavírajících mezi sebou proměnlivá spojení.

I pro nás můžete být užiteční. Miles se dotkl tlačítka a obraz se okamžitě ztratil. Rty se mu zkroutily potlačovanou nechutí. Vyvolal si soubor zásobovací sekce, chystal se ještě jednou projít seznam položek určených k nákupu. Loď nepatrně změnila vibrace, znamenalo to, že se blíží k oběžné dráze - do hodiny rychlý křižník Ariel přistane na Fellově stanici.

V mezeře jeho komunikačního terminálu se zrovna objevila disketa s objednávkami zbraní, když

uslyšel zvonek u dveří kabiny. V komunikátoru se ozval alt. “Admirále Naismithi?”

“Vstupte.” Miles vytáhl disketu a opřel se zády o opěradlo křesla.

Thorne, kapitán loď, vešlo volným krokem dovnitř a přátelsky mu zasalutovalo. “Asi za třicet minut půjdeme na přistání, pane.” “Děkuju, Bele.”

Bel Thorne, velitel Arielu, byl hermafrodit a pocházel z Bety. Jeho bisexuálnost byla důsledkem genetickospolečenského experimentu, ke kterému tam došlo před sto lety. Miles ho považoval za stejně bizarní čin jako pokusy, které za peníze provádějí amorální chirurgové ve službách rodu Ryovalů. Přehnaná snaha o rovnostářství na Betě se naprosto zvrhla, myšlenka hermafroditismu se neujala a nešťastní potomci původních idealistů představovali menšinu na vlastní maximálně tolerantní planetě. Až na pár ztracených tuláků jako Bel Thorne. Jako žoldácký důstojník se vyznačovalo svědomitostí, věrností a agresivitou. Miles ho/ji/jej - podle místních zvyklostí se ve vztahu k hermafroditům užíval střední rod - měl velmi rád. Přesto...

Miles i z dálky ucítil květinovou vůni parfému. Thorne se dneska rozhodlo zdůraznit svou ženskou stránku. A tahle tendence se u něj se vzrůstající měrou projevovala celých pět dní letu. Normálně Thorne sázelo na nejednoznačnost; jemné hnědé vlasy nosilo ostříhané nakrátko, zatímco hladká, ostře řezaná tvář kontrastovala s šedobílou dendarijskou uniformou. To všechno doplňovala sebevědomá gesta a uličnický humor. Milesovi dělal vážné starosti fakt, že v jeho přítomnosti se Bel stává něžným.

Obrátil se zpátky k obrazovce terminálu a znovu na ní vyvolal obraz planety, ke které se blížili. Jackson vypadal z dálky dostatečně rezervovaně, byl poměrně hornatý a chladný, jediné mírné pásmo představoval obydlený rovník. Planeta na obrazovce byla jako krajkový lem obklopená schematickou sítí různobarevných satelitních drah, přestupních stanic a oficiálních přístupových vektorů. “Už jsi tady někdy bylo?” zeptal se Thorneho.

„Jednou, když jsem ještě jako poručík sloužilo pod admirálem Oserem. Mezitím u Fellů nastoupil nový baron. Jejich zbraně mají ale pořád dobrou pověst, jen člověk musí vědět, co vlastně kupuje. Neutronovým ručním granátům se rozhodně vyhni.”

“Jasně. Ty jsi jen pro pořádné svalovce. Neboj se, nejsou na seznamu.” Miles podal disketu kapitánovi.

Thorne k Milesovi přistoupilo a zezadu se nad něj naklonilo, aby si ji od něj vzalo. “Můžu dát posádce volno, než nám baronovi nohsledi naloží zboží? A co ty budeš dělat? Hned kousek vedle býval hotel se vším komfortem, bazénem, saunou, skvělým jídlem...” Thorne ztišilo hlas. “Mohlo bych tam rezervovat pokoj pro dva.”

“Uvažoval jsem jen o jednodenní vycházce.” Miles si potřeboval odkašlat.

“Nezapomeň, že jsem i žena,” zamumlalo Thorne.

“Kromě jiného.”

“Ty jsi tak beznadějný staromil, Milesi.”

“Promiň.” Miles neohrabaně poplácal ruku, která se mu čirou náhodou ocitla na rameni.

Thorne si povzdychlo a napřímilo se. “Mně je to taky líto.”

Miles si také povzdechl. Možná ho měl odmítnout razantněji. Tohle bylo po sedmé, co se potýkali s týmž problémem. Málem si z toho vytvořili rituál. To pak člověk musel ocenit obyvatele Bety za jejich optimismus nebo tupost... Nebo, jak si Miles pomyslel, skutečné pocity. Věděl, že kdyby se teď otočil, mohl by v kapitánových očích vyplašit osamělost, které nikdy nebylo dovoleno proměnit se ve slova. Neotočil se.

A co on je zač, že si troufá soudit jiné, pomyslel si Miles smutně, když mu vlastní tělo přináší tak málo radosti? Co nutilo Thorneho, rovného, zdravého, normálně vysokého, i když s neobvyklým pohlavním vybavením, aby považovalo muže, který byl malý, napůl mrzák a částečně i šílený, za přitažlivého? Podíval se na svou šedivou dendarijskou uniformu. Na uniformu, kterou si vybojoval. Co ti chybí na výšce, dožeh chytrostí. Přesto mu jeho rozum dosud nedokázal pomoci vyřešit problém s kapitánem Thornem.

“Napadlo tě někdy, že by ses mohlo vrátit domů a poohlédnout se tam po spřízněné duši?” zeptal se ho Miles zcela vážně.

Thorne pokrčilo rameny. „Je tam moc velká nuda. Proto jsem odešlo. Připadá mi to tam tak bezpečné, tak strašně úzké...”

“Takové místo musí přece být skvělé pro vychovávání dětí,” řekl Miles a nadzdvihl koutek úst.

Thorne se ušklíblo. “To je přesně ono. Zapadl bys mezi ně raz dva. Máš potřebný přízvuk, svedeš vtipy pro zasvěcené...”

Miles pokračoval dál. “A co mi chybí?”

Thorne se dotklo jeho tváře. Miles sebou trhl.

“Nemáš správné reflexy,” odpovědělo Thorne.

“Aha.”

“Já na to tebe nepovím.”

“To doufám.”

Thorne se k němu znovu naklonilo. “Mohlo bych ti pomoci to překlenout...”

“Na to zapomeň,” odpověděl Miles a trochu se začervenal. “Máme tady práci.”

“Nákupy,” prohlásilo Thorne opovržlivě.

“Ty jsou jen zastíracím manévrem,” řekl Miles.

“No konečně.” Thorne se napřímilo.

“Co konečně?”

“Člověk nemusí být zrovna génius, aby mu to došlo. Máme tady nakoupit zbraně, jenže ty si místo lodi s největší přepravní kapacitou vybereš Ariel, který je nejrychlejší z celého loďstva. A ačkoli by na takovou tupou rutinu úplně stačil zásobovací důstojník, dohlížíš na to osobně.”

“Chci se seznámit s novým baronem Fellem,” odpověděl Miles klidně. “Je to největší dodavatel zbraní a není příliš vybíravý, pokud se jedná o zákazníky. Pokud budu spokojený s první dodávkou, mohl by se stát naším stálým obchodním partnerem.”

“Hádám, že se čtvrtina jeho zbraní vyrábí na Betě,” prohlásilo Thorne. “Takže?”

“Během našeho pobytu tady,” pokračoval Miles, “nás vyhledá muž středního věku a dá se najmout k Dendarijským žoldákům jako ošetřovatel. V tom okamžiku se ruší veškeré vycházky, nakládání zboží se musí co nejrychleji dokončit a hned potom startujeme pryč.”

Thorne se spokojeně zašklebilo. “To znamená transport jisté osoby. Výborně. Předpokládám, že za to dostaneme skvěle zapláceno.”

“Ano, pokud ho dovezeme na místo určení živého. Ten muž pracuje jako hlavní genetik v laboratořích rodu Bharaputra. Jistá vláda mu nabídla azyl, je schopná ho ochránit před dlouhými pažemi vymahatelů barona Luigiho Bharaputry. Jeho zaměstnavatele - už brzy bývalého - nepochybně popudí, že mu nepředal svou měsíční výpověď. Nás platí za to, že ho k jeho novým pánům dopravíme živého, aniž by ho někdo násilím připravil o všechna jeho obchodní tajemství.”

“Vzhledem k tomu, že by si Bharaputrové klidně mohli dovolit koupit celou Dendarijskou flotilu třeba i dvakrát a vůbec by to na peněžence nepoznali, nesmíme baronovy pochopy dráždit. Proto si budeme hrát na neviňátka. My jsme, pane, neprovedli nic špatného, jen jsme naverbovali jednoho zatraceného ošetřovatele. A ten nám ještě pláchnul při zastávce na Escobaru.”

“Mně se to líbí,” připustilo Thorne. “Připadá mi to jednoduché.”

“V to doufám,” Miles si povzdychl. “Proč by taky jednou věci nemohly běžet podle plánu?”

Prodejní kanceláře a výstavní plochy se smrtonosným zbožím byly hned vedle přistávacích boxů Fellovy stanice. Většina menších zákazníků se dál do stanice nikdy nedostala. Miles s Thornem předložili objednávku a téměř vzápětí - ta doba stačila tak na ověření jejich kreditu - se objevil úslušný muž v zelené uniformě rodu Fellů a předal admirálu Naismithovi pozvání na recepci, kterou baron pořádá ve své soukromé rezidenci.

O čtyři hodiny později Miles pozvánku předal baronovu majordomovi u střeženého vchodu do

soukromého sektoru stanice. Miles pohledem zkontroloval sebe i Thorneho. Dendarijská uniforma se skládala ze šedivého, bíle lemovaného sametového saka se stříbrnými knoflíky na ramenou a šedivých kalhot s bílým lemováním po stranách, které doplňovaly šedivé holínky z umělého semiše. Možná to už byl trochu zastaralý styl. On tu uniformu nenavrhoval, jen ji zdědil. Tak se s ní musí sžít.

Přestup do soukromého sektoru byl velmi zajímavý. Miles si všímal detailů, zatímco majordomus kontroloval scannerem, zda nemají zbraně. Životně důležité okruhy, vlastně všechny systémy byly autonomní, oddělené od zbytku stanice. Celá oblast se dala nejen hermeticky uzavřít, ale i oddělit. V podstatě to nebyla stanice, ale loď. Nepochybně tady někde byla i strojovna a výzbroj, i když by mohlo být smrtelně nebezpečné pokoušet se je najít bez doprovodu. Majordomus šel jako první, cestou se zastavoval, aby je ohlásil. Mluvil přitom do svého náramkového komunikátoru: “Admirál Miles Naismith, velitel Dendarijské Flotily Svobodných Žoldnérů a kapitán Bel Thorne, velitel křižníku Ariel, z téže flotily.” Miles přemýšlel, kdo je asi na druhé straně.

Přijímací pokoj byla velká, elegantně zařízená místnost s duhově zbarvenými pohyblivými schodišti a mezipatry, které vytvářely dojem soukromí, aniž by se zároveň narušila iluze otevřeného prostoru. U každého východu (Miles jich napočítal šest) stál obrovitý strážce v zelené uniformě. Muži se snažili tvářit nenápadně jako sloužící, ale moc se jim to nedařilo. Celou jednu stěnu zabíralo průhledné okno s výhledem na rušné doky stanice a na jasnou křivku Jacksonu, který rozděloval horizont posetý hvězdami na dvě poloviny. Skupina elegantních žen v zeleném hedvábném sáří se šustivě proplétala mezi hosty a nabízela jim jídlo a nápoje.

Miles při pohledu na ostatní přítomné usoudil, že šedivý samet působí velmi střízlivým dojmem. Mohli s Belem klidně splynout se stěnami pokoje. Vybraná hrstka privilegovaných zákazníků nabízela přehlídku nejrůznějších planetárních mód. Všichni se ale chovali obezřetně, skupinky se držely u sebe, nemíchaly se. Zdálo se, že partyzáni nemluví se žoldáky, stejně jako pašeráci s revolucionáři; svatí gnostici komunikovali jen se svým skutečným Bohem a možná s baronem Fellem.

“To je ale povedený večírek,” prohodilo Thome. “Jednou jsem bylo na výstavě domácích mazlíčků, vládla tam stejná atmosféra. Zlatým hřebem bylo, když někomu utekl korovcovitý ještěr a sežral vítěze psí sekce.”

“Tiše,” zasyčel na něho Miles. “Tady jde o obchod.”

Žena v zeleném sáří se jim mlčky uklonila a nabídla jim občerstvení na podnose. Thorne tázavě zdvihlo obočí a podívalo se na Milese. “Máme...?”

“Proč ne?” zamumlal Miles. “Stejně to máme v ceně. Navíc pochybuju, že by baron trávil své zákazníky, to není dobré pro obchodování. A tady je obchod nejvyšší modlou. Liberální kapitalismus tu překonává všechny meze.” Miles si vybral růžový kousek ve tvaru lotosového květu a k tomu záhadně zakalený nápoj. Thorne následovalo jeho příkladu. Z růžového lotosu se bohužel vyklubala syrová ryba. Maso mu skřípalo mezi zuby. Miles se ale překonal a spolkl ho. Nápoj byl silně alkoholický. Miles z něho upil doušek, aby spláchl lotos, a pak sklenici na nejbližším vhodném místě lítostivě odložil. Jeho trpasličí tělo odmítalo zpracovávat alkohol a on se nehodlal předvést baronovi buď napůl v komatu nebo ve stavu nekontrolovatelného chichotu. Metabolicky šťastnější Thorne si nápoj nechalo v ruce.

Odněkud zazněla prazvláštní hudba překypující harmoniemi. Miles neuměl stoprocentně rozeznat nástroj, či nástroje. Vyměnili si s Thornem pohledy a ve vzájemné shodě se vydali za zvukem. U točitého schodiště, na pozadí stanice, planety a hvězd objevili hudebníci. Miles vyřeštil oči. Tentokrát to chirurgové od Ryovala vážně přehnali...

Barevné jiskřičky ohraničovaly velkou kouli ve stavu beztlíže. Uvnitř bubliny se vznášela žena. Byla oblečená do zeleného hedvábí a slonovinově bílé paže se jí při hraní jen míhaly. Všechny čtyři slonovinové paže... Měla na sobě volně střižené kimono s páskem a šortky, z nichž jí místo nohou trčel druhý pár rukou. Její krátké, jemné vlasy byly ebenově černé. Hrála se zavřenýma očima a z růžového obličejce jí vyzařoval andělský klid, vzdálený a odtahitý. Před sebou měla jakýsi podivný nástroj.

Skládal se z leštěného dřevěného rámu, jehož horní a spodní část spojovalo ohromující množství třpytivých strun. Ty pak uprostřed oddělovala rezonanční deska. Hudebnice se s oslepující rychlostí z obou stran zároveň dotýkala strun čtyřmi kladívky s plstěnými konci. Horní pár rukou se pohyboval v kontrastu se spodním. Hudba se linula jako kaskáda.

“Bože,” řeklo Thorne, “to je kvadručka.”

“Co že je to?”

“Kvadručka. Zatoulala se hodně daleko od domova.”

“To není místní produkt?”

“V žádném případě.”

“To se mi ulevilo. Odkud u všech čertů ale pochází?”

“Asi před dvěma sty lety, v době vynálezu hermafroditů,” Thornemu se přes obličej mihl zvláštní zahořklý výraz, “když se podařilo zkonstruovat umělou dělohu, vypukla horečka okolo genetických experimentů s lidským materiálem. Brzy následovala celá vlna omezujících zákonů, jenže ještě předtím někoho napadlo, že by bylo dobré vymyslet typ přizpůsobený pro život v prostředí ve stavu beztlaku. Jakmile ale nastoupila umělá gravitace, znamenalo to konec byznysu. Kvadrobrachici utekli a jejich potomci skončili na hony daleko od Země, až v Nexu. Prý se většinou drží pohromadě. Je dost neobvyklé narazit na někoho z nich v téhle části galaxie. Psst.” Thorne pootevřelo rty a zaposlouchalo se do hudby.

Stejně neobvyklé jako narazit na hermafrodita z Bety v žoldácké flotile, pomyslel si Miles. Hudba skutečně stála za to, aby se jí věnovala plná pozornost. A přesto jako by si jí všimlo jen pár z přítomných paranoiků. Byla to hanba. Miles sice nebyl hudebník, dokázal však vycítit intenzitu vášně vkládané do přednesu, který si zasloužil přívlastek geniální. Pomíjivá genialita, zvuky upředené z času mizející z konkrétního prožitku do vzpomínek.

Kaskádu hudby zakončila ozvěna a po ní nastalo ticho. Kvadručka otevřela modré oči, výraz jejího obličje se z éterických sfér vrátil do světa čistě lidského, napjatého a smutného.

“Adi,” vydechlo Thorne, prázdnou sklenku si strčilo do podpaží a zdvihlo ruce, aby zatleskalo. Pak se zarazilo, zaváhalo, jestli má na sebe v tomhle lhostejném sále přitáhnout pozornost.

Miles se snažil být raději nenápadný. “Možná by sis s ní mohl promluvit,” navrhl mu jako náhradní řešení.

“Myslíš?” Thorne se rozzářilo a škobrtavě vykročilo dopředu. Sklonilo se a sklenku odložilo na podlahu. Zdvížené ruce roztáhlo směrem k jiskřivé kouli a nasadilo okouzlující úsměv. “Éee...” Jeho hrud’ se zdvihla a klesla.

Bože, ono snad ztratilo řeč. To by mě ani ve snu nenapadlo. “Zeptej se jí, jak se jmenuje to, na co hraje,” napovídal mu Miles snaživě.

Čtyřruká žena zvědavě naklonila hlavu a jako hvězdice půvabně objímající svůj hranatý nástroj se vznášela před Thornem, oddělená od něj jiskřivou bariérou. “Ano?”

“Jak se jmenuje ten neobvyklý nástroj?” zeptalo se Thorne.

“Je to oboustranný kladívkový dulcimer, madam, pane...,” její úslušný hlas se zajíkl, bála se, aby hosta neurazila, “důstojníku.”

“Kapitán Bel Thorne,” řeklo Thorne okamžitě a pomalu získávalo zpátky svou obvyklou rovnováhu. “Velitel dendarijského křižníku Ariel. K vašim službám. Jakým řízením osudu jste se dostala právě sem?”

“Chtěla jsem se dostat na Zem. Hledala jsem práci a baron Fell si mě najal.” Pohodila hlavou, jako kdyby chtěla zahnat náznak kritiky, třebaže Thorne nic takového nedalo najevo.

“Jste opravdový kvadrobrachik?”

“Ach, vy víte o mé rase?” Překvapeně zdvihla tmavé obočí. “Většina lidí tady si myslí, že jsem umělá zrůda.” V jejím hlase se objevila hořkost.

Thorne si odkašlalo. “Jsem původem z Bety. Zajímalo jsem se o historii rané genetické exploze z

jistých osobních důvodů.” Znovu si odkašlalo. “Jsem totiž hermafrodit.” Napjatě čekalo na reakci.

Zatraceně. Tohle Thorne nikdy nedělalo, jen jednoduše plulo a nechávalo věcem volný průchod. S tímhle já nechci mít nic společného. Miles nepatrně ustoupil dozadu, konečky prstů si přešel po rtech, aby zamaskoval úsměv. V Thornem se zatím probudily jeho nejmužnější sklony, ovládly ho od hlavy až k patám a draly se ven.

Naklonila hlavu, dala tak najevo zájem. Zdvihla horní ruku a opřela si ji o jiskřící bariéru, jen kousek od Bela Thorneho.

“Opravdu? To znamená, že jste také geneticky upravené.”

“Ach, ano. Prozradte mi, prosím, své jméno.”

“Nicol.”

“Nicol. A dál? Chci říct, že je to krásné jméno.”

“Naše rasa nepoužívá příjmení.”

“Aha. Hm, máte nějaké plány, až skončí tahle recepce?”

V tom okamžiku byli bohužel vyrušeni. “Pozor, kapitáne,” zamumlal Miles. Thorne okamžitě zareagovalo, zaujalo korektní postoj a podívalo se stejným směrem jako Miles. Kvadručka se plavně stáhla od silového pole kapky a sklopila hlavu ke svým dvěma párům rukou dlaněmi přitisknutým k sobě. Blížil se k nim muž. Miles se také zdvořile vypjal.

Georish Stauber, baron Fell, byl překvapivě starý muž. Milesovi mihlo hlavou, že svého postavení dosáhl teprve nedávno. Ve skutečnosti vypadal ještě starší, než jak ho Miles viděl při instruktáži před touto akcí na holodispleji. Baron byl plešatý a lesklou hlavu mu lemovaly třásně bílých vlasů. Vypadal jako něčí dědeček. Ne ovšem Milesův. Jeho děd i ve vysokém věku připomínal štíhlého dravce. A jeho hraběcí titul byl opravdový, nešlo o žádný formální titul vítěze, který se prodral do čela syndikátu. Miles si připomněl, že bez ohledu na srdečně červené tváře baron Fell navrhl pěkně vysokou hromadu těl, než se vyšplhal na své místo.

„Admirále Naismithi, kapitáne Thorne, vítám vás na své stanici,” zabručel baron s úsměvem.

Miles mu vysekl poklonu. Thorne ho neohrabaně napodobilo. Aha, tohle od něho musí odkoukat. Podobné detaily se hodí k matení protivníka. A k jeho likvidaci.

“Věnujíte se vám mí lidé?”

“Děkuju, ano.” Takhle se baví řádní obchodníci.

“Jsem rád, že vás konečně poznávám,” bručel baron dál. “Už jsme tady o vás hodně slyšeli.”

“Opravdu?” prohodil Miles povzbudivě.

Baronovy oči ožily podivnou chtivostí. Trochu přehnaně přátelské uvítání pro jednoho obyčejného žoldáka. Tohle by bylo trochu moc i v případě význačného zákazníka. Miles mu oplatil úsměv, snažil se nevypadat ostražitě. To chce trpělivost. Výzvě musíš dopřát čas, aby dozrála a vynořila se. Nemá smysl hnát se za něčím, co ještě nevidíš. “Doufám, že to byly jen samé dobré věci.”

“Přímo pozoruhodné. Po záhadném začátku následoval rychlý vzestup.”

Co to ksakru má být za narážku? Chtěl tím baron naznačit, že zná skutečnou identitu generála Naismithe? To by znamenalo nečekaný a vážný problém. Tak to není, to jen strach předhlonil svou příčinu. Musíš čekat. A zapomenout, že v tomhle těle kdy existoval nějaký poručík lord Vorkosigan z Císařské bezpečnosti Barraryu. Stejně se, hochu, do něho oba nevejdeme. Proč se ale ten tlustý žralok tak sladce usmívá? Miles nezúčastněně naklonil hlavu.

“Zpráva o úspěchu vaší flotily na Vervainu se donesla i k nám. Včetně její nepříznivé stránky pro vašeho předchůdce.”

Miles ztuhl. “Lituju smrti admirála Osera.”

Baron filozoficky pokrčil rameny. “Takové věci se v téhle branži stávají. Velitelem může být jen jeden.”

“Jako podřízený byste se určitě osvědčil.”

“Pýcha je moc nebezpečná věc,” usmál se baron.

To je pravda. Miles se kousl do jazyka. On si myslí, že jsem zařídil admirálovu smrt. Tak ho u toho nechám. Nepotřebuje vědět, že v téhle místnosti je o jednoho žoldáka méně, než se zdá; Dendarijští žoldněři se přes Milese stali tak utajenou prodlouženou paží Císařských služeb Barrayaru, že většina z nich o tom neměla tušení... Jaký by to byl baron syndikátu, kdyby v podobných tajemstvích necítil zisk? Miles oplatil baronovi úsměv a mlčel.

“Víte, rád bych se o vás dověděl víc,” pokračoval baron. “Například je pro mě záhadou váš věk. A předchozí vojenská kariéra.”

Kdyby Miles držel v ruce sklenku, okamžitě by ji celou naráz vypil. Místo toho křečovitě sepal ruce za zády. Hergot, bolestivé vrásky nestačily na to, aby jeho obličej dostatečně zestárnul. Jestli baron za falešným žoldákem rozpozná třiadvacetiletého poručíka bezpečnosti, tak... Obvykle si s tím přece dokázal poradit.

Baron ztišil hlas. „Je tedy pravda, že omlazující kůra funguje?”

Tak o tohle mu šlo. Milesovi se ulevilo. “Proč by vás taková léčba měla zajímat, pane?” drmolil. “Vaše planeta je přece domovem nesmrtelnosti. Někteří z vás prý už mají třetí klonované tělo.”

“To není můj případ,” odpověděl baron lítostivě.

Miles překvapeně zdvihl obočí. Tenhle muž to určitě nechápal jako něčí vraždu. “Vyskytly se nějaké potíže?” zeptal se a snažil se, aby to znělo zdvořile a soucitně. “To je mi líto, pane.”

“Platí,” řekl baron napjatě, “že při operacích mozkového transplantátu dochází k úmrtí jistého neredukovatelného procenta pacientů...”

To jistě, pomyslel si Miles, jenže nejdřív celé stovce procent klonů vypláchnou mozky, aby bylo místo...

“...a u dalších se objeví různé druhy trvalého poškození. Taková jsou rizika, se kterými je třeba počítat.”

“Odměna však stojí za to.”

“Pak ještě existuje jistý počet pacientů, kteří se nedají rozlišit od první skupiny a kteří neumírají na operačním stole náhodou. To platí o těch, jejichž nepřátelé jsou dostatečně vlivní na to, aby to mohli zařídit. A já mám hodně nepřátel, admirále Naismithi.”

Miles se zatvářil překvapeně a nepřestal dávat najevo zájem.

“Myslím, že moje šance na přežití transplantace mozku jsou v současné době horší než průměrné,” pokračoval baron, “proto se zajímám o alternativní možnosti,” dodal a odmlčel se.

“Ach,” řekl Miles. Samozřejmě. Prohlížel si nehty na rukou a rychle přemýšlel. “Je pravda, že jsem se zúčastnil... nepovoleného experimentu. Jak se ukázalo, byl to předčasný krok. Experiment, který se dařil u zvířat, se na lidech začal provádět příliš brzy. Nemělo to úspěch.”

“Ne?” zeptal se baron. “Zdá se, že se těšíte dobrému zdraví.”

Miles pokrčil rameny. “Ano, svalům, barvě kůže, vlasům to jistě prospělo. Moje kosti jsou ale kosti starého muže, velmi křehké.” To je pravda. “Trpím akutními záněty - jsou dny, kdy bez léků vůbec nedokážu chodit.” To je taky pravda, hergot. Výsledek nedávného a zatím nedokončeného lékařského vývoje. “Nemám velké vyhlídky na dlouhý život.” A jestli tady někdo zjistí, kdo je ve skutečnosti admirál Naismith, smrsknou se na pouhou čtvrthodinku. “Takže pokud nemáte mimořádně rád bolest a nelíbilo by se vám být chromý, nemohu vám tuto proceduru doporučit.”

Baron ho přejel pohledem od hlavy po paty. Zklamaně stáhl koutky úst. “Rozumím.”

Thorne, které vědělo, že tahle bájemi opředená omlazující kůra ve skutečnosti vůbec neexistuje, je poslouchalo s dobře skrývanou radostí. Skvěle dokázalo zamaskovat úšklebek na tváři. Bůh žehnej jeho statečnosti.

“Přesto,” řekl baron, “váš... známý vědec mohl během uplynulých let dosáhnout jistého pokroku.”

“Obávám se, že ne,” odpověděl Miles. “Zemřel.” Rozhodil bezmocně rukama. “Stárím.”

“Ach.” Baronovi nepatrně poklesla ramena.

“Tady jste, Felle,” přerušil je něčí hlas. Baron se napřímil a otočil. Muž, který na něho zavolal, byl

oblečený stejně konzervativně jako Fell a doprovázel ho mlčenlivý sluha, který na první pohled vypadal jako osobní strážce. Jeho uniforma se skládala z rudé hedvábné blůzy s vysokým límcem a volných černých kalhot. Neměl u sebe žádnou zbraň. Všichni na této stanici chodili neozbrojení, jedinou výjimku představovali Fellovi muži - s tak přísným omezením zbraní jako tady, se Miles ještě nikde nesetkal. Mozolnaté, šlachovité ruce strážce však naznačovaly, že by žádnou zbraň ani nepotřeboval. Oči mu kmitaly a ruce se nepatrně chvěly, tahle ostražitost byla u něho určitě vypěstovaná uměle. Stačí mu dát příkaz a udeří s oslepující rychlostí a silou adrenalinového šílenství. Jeho kariéra nebude mít dlouhého trvání a svůj krátký život dožije jako metabolický mrzák.

Muž, kterého strážce hlídal, byl také mladý, možná syn některého z velkých lordů, přemítal Miles. Měl dlouhé lesklé černé vlasy sčesané do důmyslného copu a tmavě olivovou, hladkou pokožku. Nemohl být o moc starší než Miles, přesto působil vyzrálé a sebejistě.

“Ryovale.” Baron Fell ho pozdravil kývnutím hlavy, jako kdyby si byli věkově rovni, a pak, předstíraje bodrého hostitele, dodal: “Pánové důstojníci, dovolte, abych vám představil barona Ryovala. Admirál Naismith a kapitán Thorne. Přiletěli tím rychlým illyrským křižníkem, možná sis ho všiml v doku, Ryo.”

“Bohužel, Georishi, nemám tvoje oko pro hardware.” Baron Ryoval jim pokývl hlavou způsobem, kterým obecně vyjádřil zdvořilost vůči společensky níže postaveným osobám. Miles se mu na oplátku neohrabaně uklonil.

Ryoval se k nim otočil zády, ruce si opřel o bok a zadíval se na obyvatelku kapky. “Pokud jde o její půvab, můj agent skutečně nepřeháněl.”

Fell se kysele usmál. Jakmile se Ryoval k Nicol přiblížil, uskočila dozadu. Vznášela se za svým nástrojem a horlivě ho ladila. Předstírala, že je tím zcela zaneprázdněná, ale ostražitě sledovala Ryovala. Pak pohledem sklouzla zpátky k dulcimeru, jako kdyby mezi ně mohl postavit kouzelnou hráz.

“Můžeš jí...,” začal Ryoval, větu ale nedokončil, protože ho vyrušilo zabzučení náramkového komunikátoru. “Omluv mě, Georishi.” Rozmrzele se od nich odvrátil a promluvil do komunikátoru. “Ryoval. Nepřejte si mě, jestli voláte kvůli nějaké pitomosti.”

“Ne, pane,” odpověděl tenký hlas. “Tady ředitel Deem ze sekce předvádění a prodeje. Vyskytl se problém. Ten tvor, kterého nám prodali Bharaputrové, nám potrhál zákazníka.”

Ryoval zkrivil rty vymodelované jako u řeckých soch a zavrčel: “Říkal jsem vám, že máte použít zesílený řetěz.”

“To jsme, pane, udělali. Řetěz nepovolil, jenže ta bestie ho vyrvala rovnou ze zdi.”

“Omračte ji.”

“Už se stalo.”

“Až se probere, náležitě ji potrestejte. Když ji necháte dostatečně dlouho hladovět, mělo by to otupit její agresivitu - má neuvěřitelně rychlý metabolismus.”

“A co se zákazníkem?”

“Nabídněte mu, že si jako útěchu může vybrat jakýkoli exponát.”

“Hm... Nějakou dobu to asi nebude schopný ocenit. Je v nemocnici. V bezvědomí.”

Ryoval si povzdechl. “Okamžitě se ho ujme můj osobní lékař. Já se postarám o zbytek, až se vrátím. Asi tak za šest hodin. Ryoval konec.” Ryoval vyštěknutím ukončil rozhovor. “Pitomci,” zavrčel. Zhluboka se nadechl jako kdyby meditoval a znovu se začal chovat společenským způsobem, který jako by si vyvolal z paměťové banky. “Omlouvám se, Georishi.”

Fell mávl rukou, jako by chtěl říct, že ví, jak to v byznysu chodí.

“Můžeš jí říct, aby nám něco zahrála?” Ryoval ukázal hlavou na hudebnici.

Baron si složil ruce za zády, oči mu svítily falešným úsměvem. “Zahrajte něco, Nicol.”

Přikývla, že rozumí, pak se usadila a zavřela oči. Z jejího obličeje se pomalu vytrácelo napětí a proměňovalo se ve vnitřní klid. Začala od pomalého, sladkého motivu, který se rozvíjel a zrychloval.

“To stačí!” Ryoval vymrštil ruku. “Popis je naprosto přesný.”

Nicol se klopýtavě zastavila uprostřed fráze. Zhluboka dýchala, očividně vyvedená z míry tím, že nemohla dohrát skladbu až do konce. Jediným divokým pohybem vrazila paličky do pouzder po stranách dulcimeru a překřížila si horní i dolní pár rukou. Thorne sevřelo rty a mimoděk si také dalo ruce křížem. Miles se rozpačitě kousl do rtů.

“Můj agent mě informoval správně,” pokračoval Ryoval.

“V tom případě ti ale také musel sdělit, že nemám zájem,” odpověděl Fell suše.

“Ano. Nemohl ale nabídnout víc, než kolik mu dovoluje standardní postup. V případě takového unikátu není nad přímé jednání.”

“Její dovednost mi působí radost,” řekl Fell. “A v mém věku je mnohem těžší získat radost než peníze.”

“To jistě, dá se však nahradit jinými formami. Mohl bych ti obstarat něco speciálního, mimo katalog.”

“Já mluvím o hudebních dovednostech, Ryovale. A ty jsou víc než speciální. Jsou jedinečné. Opravdové. Není to nic umělého, co by se dalo okopírovat ve vašich laboratořích.”

“Mé laboratoře vyrobí duplikát čehokoli,” Ryoval se nad Fellovou výzvou usmál.

“Kromě originálu, jak vyplývá z jeho samotné definice.”

Ryoval rozhodl rukama na znamení souhlasu. Miles pochopil, že barona netěší jen hudební talent kvadručky, ale i fakt, že vlastní něco, co by jeho soupeř strašně rád koupil, zatímco on nemá absolutně žádnou potřebu to prodat. Možnost trumfnout bližního bylo velkým potěšením. Vypadalo to, že i slavný Ryoval má problémy přijít s něčím lepším. Ale co když zjistí baronovu cenu, jaká síla na Jacksonu pak dokáže zachránit Nicol? Miles si náhle uvědomil, že Fellovu cenu zná. Domyslí si ji i Ryoval?

Ryoval stiskl rty. “A co vzorek tkáně? Nijak by jí to neublížilo a ty by ses z ní mohl nerušeně radovat dál.”

“Jenže tím by utrpěla její výjimečnost. Padělky v oběhu vždycky snižují hodnotu skutečné věci, to sám, Ryo, dobře víš,” baron Fell na něho v úsměvu vycenil zuby.

“Není to ale hned,” zdůraznil Ryoval. “Trvá minimálně deset let, než klon dozraje - to přece nemusím připomínat.” Ryoval zčervenal a úklonem naznačil omluvu, jako kdyby si uvědomil, že právě udělal fauxpas.

Soudě podle baronových sevřených rtů se nemýlil. “Ano,” poznamenal Fell chladně.

V tom okamžiku je ale přerušilo Thorne, které sledovalo jejich výměnu názorů. “Nemůžete prodat její tkáň!” prohlásilo zděšeně. “Nejsou vaše! Uvědomte si, že se nejedná o žádný místní produkt, ale o svobodnou občanku galaxie!”

Oba baroni se otočili směrem k Thornemu a podívali se na něj, jako kdyby žoldák byl jen kus nábytku, který najednou promluvil. A zcela mimo pořadí. Miles mrkl.

“Může prodat její smlouvu,” odpověděl Ryoval nevzrušeně. “Právě o tom se teď bavíme. Soukromě.”

Thorne narážku ignorovalo. “A jaký je na Jacksonu rozdíl mezi tím, jestli se bavíte o smlouvě nebo o živém těle?”

Ryoval mu věnoval mrazivý úsměv. “Žádný. Vlastnictví stojí výš než zákon.”

“To je ale naprosto nezákonné!”

“Můj bože. Ach, vy jste z Bety, je to tak? To vysvětluje všechno,” prohlásil Ryoval. “Na téhle planetě platí, že zákonné či nezákonné je to, co se někdo tak rozhodne nazvat a je schopný to prosadit. Nevidím tady nikoho z Bety, kdo by se nám pokoušel vnutit svou podivnou verzi morálky, nebo se pletu, Felle?”

Baron poslouchal se zdviženým obočím, napůl pobaveně a napůl rozmrzele.

Thorne sebou škublo. “Takže, když teď vytáhnu pistoli a ustřelím vám hlavu, bude to naprosto

zákonné?”

Strážce se napjal - byl připravený k výpadu.

“Brzdi, Bele,” zamumlal Miles.

Jenže Ryovala bavilo dráždit svého oponenta z Bety. “Nemáte zbraň. Navíc mí podřízení mají příkaz mě pomstít. Něco jako zákon přírody. Pak byste zjistil, že váš nerozumný nápad byl nezákonný.”

Baron Fell zachytil Milesův pohled a nepatrně naklonil hlavu na stranu. Bylo načase se do toho vložit. “Půjdem, kapitáne,” řekl Miles, “nejsme jedinými baronovými hosty.”

“Ochutnejte teplé občerstvení,” vybídl je baron přátelsky.

Ryoval si přestal všimnout kapitána Thorneho a obrátil se k Milesovi. “Pokud se vypravíte dolů, určitě mě navštivte, admirále. I tomuhle zástupci Bety by prospělo rozšířit si obzory. Myslím, že mí zaměstnanci dokážou najít něco zajímavého ve vaší cenové relaci.”

“Obávám se, že to nepřichází v úvahu,” řekl Miles, “protože baron Fell už dostal celý náš kredit.”

“Škoda. Snad tedy příště.” Ryoval od nich bez otálení zamířil pryč.

Thorne se však nehodlalo hnout. “Tam dole si nemůžete jen tak prodat svobodného občana galaxie,” řeklo a ukázalo na planetu za oknem. Nicol to pozorovala ukrytá za svým hudebním nástrojem, ve tváři neměla žádný výraz, ale modré oči jí zářily.

Ryoval se otočil zpátky, předstíral překvapení.

“Kapitáne Thorne, konečně mi to došlo. Vy jste přece genetický hermafrodit. Za takovou raritu se dobře platí. Pojd'te pracovat ke mně a vyděláte si přinejmenším dvojnásobek toho, co vám platí dneska. A ani nebudete muset střílet. Zaručuji vám, že budete mimořádně populární. Skupinová čísla letí pořád.”

Miles by přísahal, že viděl, jak Thornemu vyletěl krevní tlak vzhůru, když mu došel význam poslední věty. Obličej mu potemněl, muselo se nadechnout. Miles zdvihl ruku a pevně sevřel jeho rameno. Thorne zatajilo dech...

“Nemáte zájem?” zeptal se Ryoval se vztyčenou hlavou. “Jak myslíte. Mohl bych vám tedy alespoň dobře zaplatit za vzorek tkáně do mé sbírky.”

Thorne málem explodovalo. „Abyste si z mých klonů nadělal..., nadělal sexuální otroky pro další století! Jen přes mou mrtvolu, nebo vaši, vy...”

Thorne bylo tak rozzuřené, že koktalo. Něco podobného u něj Miles nezažil za celých sedm let, co se znali, dokonce ani při bojových akcích.

“Jen se ukažte,” poškleboval se mu Ryoval.

“Tak dost, Ryo,” zavrčel Fell.

Ryoval si povzdychl. “No, dobře. Ale kdo by tomu odolal?”

“Tohle se nedá vyhrát, Bele,” zasyčel Miles. “Je čas zmizet.” Osobní strážce se chvěl.

Fell souhlasně přikývl.

“Děkujeme vám za vaši pohostinnost, barone Felle,” loučil se Miles formálně. “Sbohem, barone Ryovale.”

“Sbohem, admirále,” odpověděl mladík, jen neochotně se loučil s něčím, co mu zřejmě poskytlo nejlepší zábavu za celý den. “Zdá se, že nejste tak úzkoprsý jako váš současný přítel. Co kdybyste mě někdy navštívil bez svého morálního hlídače?”

Válka slov by se měla vyhrávat slovy. “Pochybuju,” zamumlal Miles a zuřivě pátral v paměti po nějaké omračující urážce.

“To je škoda,” prohlásil Ryoval. “Můžu vám nabídnout jedno číslo se psem a trpaslíkem, určitě by to pro vás byl fascinující zážitek.”

Na okamžik se rozhostilo absolutní ticho.

“Ať se propadne do horoucích pekel,” řeklo Thorne rázně.

Miles se usmál se zaťatými zuby, uklonil se a ustoupil dozadu, nepřestával přitom svírat Thorneho

rukáv. Zatímco se otáčel, slyšel Ryovalův smích.

Vzápětí se vedle nich vynořil majordomus. "Tudy, pánové, prosím," řekl s úsměvem. Miles ještě nikdy nezažil, aby ho odněkud vyhodili tak zdvořile.

Vrátili se zpátky na palubu Arielu. Thorne přecházelo po důstojnické kajutě sem a tam a Miles seděl a malými doušky upíjel kávu stejně horkou a černou jako jeho myšlenky.

"Promiň, že mi kvůli tomu hejskovi povolily nervy," omlouvalo se Thorne rozmrzele.

"Pěkně hejsk," řekl Miles. "Mozek v jeho těle je přinejmenším sto let starý. Hrál si s tebou jako kočka s myší. Ne, proti němu jsme neměli šanci na jediný dobrý tah. Přiznávám, že by bývalo lepší, kdybys drželo pusu zavřenou." Sykavě nasál vzduch, aby si ochladil opařený jazyk.

Thorne gestem ruky naznačilo, že rozumí, a dál přecházelo sem a tam. "A ta ubohá dívka uvězněná v kapce. Mělo jsem šanci s ní promluvit, jenže jsem to zvoralo, žvanilo jsem..."

Vážně v něm probudila jeho mužskou stránku, povšiml si Miles. "To se stává i těm nejlepším," zamumlal. Usmál se do hrnku s kávou, pak se zamračil. Nebylo by dobré podporovat Thorneho zájem o kvadručku. Bylo jasné, že nejde jen o obyčejnou sloužící barona Fella. Měli tady loď s dvacetičlennou posádkou; ale i kdyby měl za zády celou Dendarijskou flotilu, dobře by si rozmyslel urazit barona Fella na jeho vlastním území. Měli tady svůj úkol. Když už je o něm řeč, kde vězí ten jejich zatracený cestující? Proč se s nimi ještě nespojil, jak bylo domluveno?

Interkom na stěně kajuty zapípal.

Ohlásilo se Thorne. "Thorne."

"Tady dozorčí desátník Nout. Mám tady... ženu, která s vámi chce mluvit."

Thorne s Milesem si vyměnili tázavé pohledy. "Jak se jmenuje?" zeptalo se Thorne.

Slyšeli mumlání strážného v palubním průlezu. "Prý Nicol," ozvalo se za chvíli.

Thorne překvapeně zamručelo. "Dobře. Přiveďte ji do důstojnické kajuty."

"Provedu, kapitáne." Desátník si zapomněl vypnout interkom, takže se znovu ozval jeho hlas. "... když se tyhle party jeden drží dost dlouho, na co všechno nenarazí..."

Nicol se objevila ve dveřích, seděla ve vznášedle, které připomínalo trubkovitý hrneček bez talířku. Bylo nalakované na modro, jeho odstín přesně ladil s barvou jejích očí. Nicol se protáhla dovnitř. Zastavila se před Milesovým stolem a nastavila si výšku vznášedla podle jeho sedící postavy. Vznášedlo ovládala spodním párem rukou, zatímco horní ruce byly volné. Podpěru pro spodní část těla měla nepochybně speciálně navrženou. Miles její manévrování sledoval s neobyčejným zájmem. Předtím si nebyl jist, jestli vůbec může žít mimo svou kapku s nulovou gravitací. Odhadoval, že je na to příliš slabá. Vůbec tak ale nepůsobila, vypadala odhodlaně. Podívala se na kapitána Thorneho.

Thorne se tvářilo mužně. "Nicol. Hrozně rád vás znovu vidím."

Kývla hlavou. "Kapitáne Thorne, admirále Naismithi." Klouzala pohledem od jednoho k druhému, nakonec se zastavila u Thorneho. Miles si pomyslel, že důvod je jasný. Napil se kávy a čekal, jak se záležitost bude vyvíjet dál.

"Kapitáne Thorne, vy jste žoldák, je to tak?"

"Ano..."

"A... Promiňte, jestli jsem vás špatně pochopila, zdálo se mi ale, že máte jisté... porozumění pro mou situaci. Chápete mou pozici?"

Thorne se jí trochu přihloupě uklonilo.

Stiskla rty a němě přikývla.

"Dostala se do ní sama," zdůraznil Miles.

Zdvihla bradu. "A také mám v úmyslu se z ní sama dostat."

Miles se napil.

Znovu si upravila výšku vznášedla prozradila tak nervozitu, protože nakonec skončila u stejné výšky, jakou měla na začátku.

"Podle mého názoru," řekl Miles, "baron Fell jako ochránce vzbuzuje dostatečnou úctu. Nemyslím,

že byste se musela obávat, hm, tělesného zájmu ze strany barona Ryovala, pokud baron zůstane u moci.”

“Baron Fell umírá.” Pohodila hlavou. “Nebo je o tom v každém případě přesvědčený.”

“To jsem si také domyslel. Proč si tedy nenechá připravit svůj klon?”

“Udělal to. Všechno už bylo domluveno. Jeho klon byl čtrnáct let starý, plně rozvinutý. Jenže před dvěma měsíci ten klon někdo zabil. Baron zatím ještě nevypátral, kdo to udělal, i když seznam podezřelých není dlouhý. A v čele je jeho nevlastní bratr.”

“Uvěznili ho tak do stárnoucího těla. To byl fascinující taktický manévr,” přemítal Miles nahlas. “Co asi má tenhle neznámý nepřítel dál za lubem? Bude jen čekat?”

“Nevím,” odpověděla Nicol. “Pro barona už pěstují nový klon, ale ten je ještě v umělé děloze. I s pomocí růstových urychlovačů bude trvat roky, než bude připravený k transplantaci. A... zdá se mi, že existuje spousta způsobů, jak sprovodit barona ze světa.”

“To je nestabilní situace,” souhlasil Miles.

“Chci pryč. Hodlám si koupit cestu ven.”

“Tak proč,” zeptal se Miles suše, „jednoduše nevysázíte peníze v kanceláři jedné ze tří galaktických cestovních společností a nekoupíte si lístek?”

“Má smlouva mi to nedovoluje,” odpověděla Nicol.

“Když jsem ji na Zemi podepisovala, neuvědomila jsem si, co to bude znamenat, jakmile se octnu na Jacksonu. A bez souhlasu barona se z ní nemohu ani vyplatit. Kromě toho... život tady stojí pořád víc a víc. Počítala jsem to... Než mi smlouva vyprší, budu na tom ještě hůř.”

“Kolik vám zbývá?” zeptalo se Thorne.

“Pět let.”

“Ach,” vzdychlo Thorne.

„Jinými slovy po nás chcete, abychom vám pomohli vyvléct se z kontraktu,” řekl Miles a hrnkem dělal mokré kroužky na stole. “Předpokládám, že chcete, abychom vás tajně propašovali ven.”

“Můžu vám zaplatit. Hned teď vám můžu zaplatit víc, než bych byla schopná příští rok. Tohle nebylo angažmá, jaké jsem očekávala, když jsem sem přiletěla. Slibovali mi natočení demokazety... Nikdy k tomu nedošlo. A nemyslím si, že by se to někdy uskutečnilo. Pokud se nedostanu k širšímu publiku, nikdy si nevydělám na cestu domů. Zpátky ke svým lidem. Chci se odtud dostat dřív, než zmizím v gravitační studni.” Palcem horní ruky ukázala k planetě, kterou obléтали. „Jakmile do ní někdo spadne, už se z ní nikdy nevyškrábe.” Na okamžik se odmlčela. “Bojíte se barona Fella?”

“Ne!” odpovědělo Thorne, zatímco Miles tvrdil opak. Vyměnili si křečovitě úsměvy.

“Řekněme, že jsme opatrní,” poznamenal Miles. Thorne pokrčením ramen vyjádřilo souhlas.

Zamračila se a popojela blíž ke stolu. Z hedvábného zeleného saka vytáhla svitek bankovek různých planetárních měn a položila ho před Milese. “Uklidní vás tohle?”

Thorne hromádku zběžně prohlédlo. Hrubým odhadem byla celková suma vyšší než dva tisíce beťanských dolarů. Většinou se jednalo o bankovky střední nominální hodnoty, jen na vrchu ležela jedna nízké hodnoty, která sloužila jako maskování.

“Tak,” ozvalo se Thorne a podívalo se na Milese, „jak se na to jako žoldáci budeme dívat?”

Miles se na židli zamyšleně zaklonil dozadu. Nešlo tady jen o utajovanou Milesovu totožnost, kterou mohlo Thorne prozradit. Miles si vzpomněl na den, kdy mu Thorne pomáhalo obsadit důlní stanici na asteroidu s malou bitevní lodí Triumf s hrstkou šestnácti vojáků a s nervy jako ze železa. “Podporuju tvůrčí financování ze strany svých velitelů,” řekl nakonec. “Dojednejte to, kapitáne.”

Thorne se usmálo a vzalo beťanský dolar ležící navrchu. “Dobrý nápad,” otočilo se k hudebnici, “ale nesedí částka.”

Ruka jí nejistě sklouzla k saku, pak se ale zastavila, když Thorne celou hromádku - s výjimkou toho jednoho dolaru posunulo zase zpátky k ní. “Co to má znamenat?”

Thorne uchopilo bankovku a několikrát s ní zamávalo. “Tohle je ta správná částka. Naše dohoda

oficiálně platí.” Thorne jí podalo ruku, po chvíli ohromení ji stiskla. “Dojednáno,” řeklo Thorne šťastně.

“Hrdino,” řekl Miles a varovně zdvihl prst, “pamatuj si ale, že mám právo veta, jestli nevymyslíš způsob, jak to provést v naprosté tajnosti. To je moje podmínka.”

“Ano, pane,” odpovědělo Thorne.

Po několika hodinách se Miles náhle probudil ve své kajutě. Vzbudilo ho naléhavé pípání komunikačního terminálu. Ať se mu už zdálo cokoli, okamžitě na to zapomněl, ale nemohl se zbavit mlhavé představy, že šlo o něco ošklivého. Týkalo se to biologie a bylo to nepříjemné. “Naismith.”

“Tady dozorčí z navigační a komunikační sekce, pane. Máte hovor, je přenášený komerční sítí zezdola. Mám vám říct, že volá Vaughn.”

Tak znělo domluvené krycí jméno muže, kterého odtud měli odvézt. Ve skutečnosti se jmenoval doktor Canaba. Miles popadl sako uniformy a natáhl si ho na černé tričko, bez velkého efektu si prsty pročísl vlasy a posadil se do křesla před holodisplejem. “Přepojte ho.”

Před Milesem se objevila tvář muže středního věku. Měl opálenou kůži, rasově neurčitě rysy a krátké vlnité vlasy šedivějící na spáncích; vyzařovala z něj inteligence. To je můj člověk, pomyslel si Miles spokojeně. Můžeme jet. Jenže Canaba se tvářil víc než napjatě. Vypadal, že je téměř bez sebe.

„Admirál Naismith?”

“Ano. A vy jste Vaughn?”

Canaba přikývl.

“Kde jste?” zeptal se Miles.

“Tady dole.”

“Měli jsme se setkat na stanici.”

“Já vím. Ale něco se stalo. Mám problém.”

“Jakého druhu? Je tahle linka bezpečná?”

Canaba se trpce pouсмál. “Na téhle planetě není nic bezpečné. Ale nemyslím si, že by mě sledovali. Teď nemůžu přiletět. Potřebuju... pomoc.”

“Vaughne, nejsme vybaveni na to, abychom vás dostali ven násilím. Pokud jste uvězněný...”

Doktor zavrtěl hlavou. “To není ten problém. Ztratil jsem... něco. Potřebuju pomoc, abych to získal zpátky.”

“Měl jsem za to, že všechno necháte na místě. Později dostanete náhradu.”

“Netýká se to osobního majetku. Jedná se o věci, o které váš zaměstnavatel tak strašně stojí. Určité... vzorky se dostaly mimo můj dosah. Bez nich mě nepřijmou.”

Doktor Canaba evidentně považoval Milese za najatého žoldáka, kterému barrayarská bezpečnost svěřila jen minimum tajných informací. “Mým úkolem je převézt vás s vašimi dovednostmi.”

“Neřekli vám všechno.”

To tedy ztraceně neřekli. Barrayar vás vděčně přijme třeba úplně nahého. Co tohle mělo znamenat?

Canaba zareagoval na Milesovo zamračení tím, že odhodlaně zdvihl bradu. “Bez nich neodletím. Kontrakt se ruší. A vy přijdete o svou mzdu, žoldáku.”

Myslel to vážně. Krucinál. Miles přimhouřil oči. “Je to trochu moc záhadné.”

Canaba pokrčil rameny. “Je mi líto. Musím ale... Pokud se osobně setkáme, prozradím vám zbytek. Nebo odleťte pryč, mně je to jedno. Je třeba provést určitou věc, odpykat...” Hlas se mu ztrácel v rozrušení.

Miles se zhluboka nadechl. “Dobrá. Je vám ale snad jasné, že každá komplikace, kterou přidáte, znamená zvýšení vašeho rizika. A mého. Takže ten důvod by měl stát za to.”

“Ach, admirále,” řekl Canaba smutně, „je mi to jasné. Víc než dost.”

V malém parku, kde se měl setkat s Canabou, drobně sněžilo. Miles měl chuť klít, jenže zásoba nadávek mu došla už před celými hodinami. Než kolem nich Canaba prošel, Miles s Thornem postávali

u špinavého stánku. Miles se celý třásl, ačkoli měl bundu s kapucí. Mlčky vykročili za doktorem.

Laboratoře Bharaputrova klanu stály v městěčku, které Milesovi působilo upřímné starosti; na jedné straně hlídané letiště, hlídané budovy syndikátu, hlídané komunální stavby, hlídané obytné čtvrti obehnané zdmi - a na druhé straně chaotické ostrovy, které zřejmě nikdo nehlídal; v nich bydleli zatracení. Miles začal přemítat, jestli jim ti dva dendarijští výsadkáři, kteří je měli krýt, budou stačit. Jenže zdejší lidé se strážím vyhýbali na sto honů; zřejmě s nimi měli své zkušenosti, přinejmenším za denního světla.

Canaba je zavedl do jedné z blízkých budov. Výtahy nefungovaly a na chodbách se netopilo. Tmavě oblečená postava, nejspíš žena, se jim cupitavě vyhnula a ztratila se v přitímní; v Milesovi to vyvolalo nepříjemnou představu krysy. Váhavě vylezli za doktorem po nouzovém žebříku umístěném na boku výtahové šachty. Dostali se do další chodby, prošli jí a dveřmi s rozbitým daktyloskopickým zámkem vstoupili do prázdné špinavé místnosti, šedivě osvětlené oknem, které bylo sice nepolarizované, ale celé. Alespoň tady tolik nefoukalo.

„Tady můžeme klidně mluvit,” řekl Canaba, otočil se a sundal si rukavice.

„Bele,” řekl Miles.

Thorne vytáhlo z bundy sledovací zařízení a s jeho pomocí se pustilo do kontroly okolí. Jeden z výsadkářů se postavil do chodby, druhý k oknu.

„Je to čisté,” oznámilo Thorne nakonec, jako by se zdráhalo uvěřit vlastnímu zařízení. „Prozatím.” S jistou okázalostí zamířilo k doktorovi a přejelo ho scannerem. Doktor čekal se sklopenou hlavou, jako kdyby chápal, že si nic lepšího nezaslouží. Nakonec Thorne stisklo tlačítko tlumiče zvuku.

Miles si stáhl kapuci a rozepnul bundu, aby se rychleji dostal k ukrytým zbraním v případě, že by padli do léčky. Zjistil, že porozumět doktorovi je mimořádně těžké. O co mu šlo? Jeho současný zaměstnavatel byl k němu nepochybně štedrý, stačilo se podívat na jeho kabát a šaty pod ním. Jeho životní úroveň rozhodně neklesne ani v Barrayarském císařském vědeckém ústavu, sotva se mu ale naskytne příležitost k podobnému hromadění bohatství. Znamená to, že za tím nestojí peníze. To Miles dokázal pochopit. Jaký ale mohl mít důvod pracovat v Bharaputrově laboratoři, když v něm nezvítězila hrabivost nad čestností?

„Nerozumím vám, doktore,” prohlásil Miles. „K čemu tahle změna uprostřed kariéry? Znáám velmi dobře vaše nové zaměstnavatele a upřímně řečeno nechápu, jak se jim podařilo přebít nabídku Bharaputrových laboratoří.” Tohle byla otázka od skutečného žoldáka jako vystřižená.

„Nabídli mi ochranu před Bharaputrovým klanem. I když, jestli to máte...” Canaba se na Milese nejistě podíval.

Hm. Hergot. Ten chlap byl připravený to zabalit. Miles by pak musel neúspěch mise osobně vysvětlovat Illyanovi, šéfovi Císařské bezpečnosti. „Zaplatili si naše služby,” řekl Miles, „takže máte právo je od nás požadovat. Záleží jim na tom, abyste byl v bezpečí a spokojený. Jenže vás těžko můžeme ochránit, pokud se nebudete držet původního plánu. Vnášíte do něho náhodné faktory a chcete po nás, abychom operovali ve tmě. Pokud mám za výsledky nést plnou zodpovědnost, musím naprosto přesně vědět, co se děje.”

„Nemusíte přebírat zodpovědnost, to po vás nikdo nechce.”

„Vy možná ne, doktore, jenže oni ano.”

„Ach,” řekl Canaba. „Už... rozumím.” Poodešel k oknu. „Ale uděláte to, o co vás požádám?”

„Udělám, co budu moci.”

„Spokojený,” odfrkl si doktor. „Bože...” Unaveně zavrtěl hlavou a pak se energicky nadechl. „Nepřijel jsem sem kvůli penězům, to nikdy. Rozhodl jsem se tak proto, že jedině tady jsem mohl provádět výzkum, který by jinde byl vyloučený. Nemusel jsem bojovat se zastaralými právními omezeními. Snil jsem o velkém objevu... Jenže nakonec se to všechno zvrhlo v noční můru. Svoboda se proměnila v otroctví. Věci, které ode mě vyžadovali...! Neustále zastavovali věci, na kterých jsem chtěl pracovat. Vždycky se najde někdo, kdo je za peníze ochotný udělat cokoli, takoví lidé ale patří do

druhé ligy. Tyhle laboratoře jsou jich plné. Ti skutečně nejlepší se ale koupit nedají. Povedly se mi skutečně unikátní věci, jenže Bharaputrové je nebudou realizovat, protože zisk z nich by byl příliš malý, i když by přinesly prospěch spoustě lidí. Nezáskal jsem žádné ocenění nebo dobrou pověst za svou práci - každý rok jsem v odborné literatuře ze svého oboru sledoval, jak galaktické počty putují k méně významným mužům, zatímco já jsem své výsledky nemohl publikovat..." Zarazil se a sklopil hlavu. "Asi mě považujete za megalomana."

"Ach...", řekl Miles, "spíš mi připadáte frustrovaný."

"Zklamání," pokračoval Canaba, "mě probudilo z dlouhého spánku. Ozvalo se mé uražené ego, nebylo to nic jiného než zraněné ego. Prostřednictvím pýchy jsem znovu objevil hanbu. Tíha hanby mě ochromila, přibila k místu, kde jsem stál. Chápete? Záleží vlastně vůbec na tom, jestli mi rozumíte? Ach!" Postavil se ke stěně a zíral na ni.

"Hm," Miles se smutně poškrábal na zátylku. "Nemám nic proti tomu poslouchat vás celé hodiny, ale až na mé lodi. Až odsud poletíme pryč."

Canaba se otočil a křečovitě se usmál. "Vidím, že jste praktický člověk. Voják. Bůh ví, že právě toho teď potřebuju."

"To už to zašlo až tak daleko?"

"Seběhlo se to najednou. Myslel jsem si, že mám všechno pod kontrolou."

"Tak povídejte," povzdychl si Miles.

"Týká se to sedmi syntetizovaných genových souborů. Jeden z nich se dá využít jako lék proti jisté enzymatické poruše. Další je schopný dvacetinásobně zvýšit výrobu kyslíku z řas na vesmírných stanicích. Třetí soubor nemá nic společného se zdejšími laboratořemi, přinesl ho sem jeden muž, ale nikdy jsme nezjistili, kdo to vlastně byl, protože zemřel. A mí kolegové, kteří na jeho projektu pracovali, byli zavražděni během jediné noci a jejich záznamy byly zničeny. Postaralo se o to komando, které neznámého muže pronásledovalo. Nikdo nevěděl, že jsem si vzorek tkáně soukromě půjčil, abych ho prostudoval. Zatím jsem ho ještě úplně nerozluštil, ale už teď je jasné, že jde o naprosto unikátní věc."

Miles poznal, o čem mluví. Téměř se zajíknul, když si vzpomněl na bizarní řetěz okolností, díky kterým se stejný vzorek tkáně před rokem ocitl v rukou Dendarijské tajné služby. Telepatický soubor Terrence Seea byl hlavním důvodem, proč Jeho Císařské Veličenstvo najednou vyžadovalo špičkového genetika. Doktor Canaba bude asi trochu překvapený, až dorazí do své nové laboratoře na Barrayaru. Ale jestli se šest zbývajících vzorků kvalitou jen trochu vyrovná tomuhle jednomu, tak si Miles může být jistý, že mu Illyan tupým nožem sedře kůži z těla za to, že si je nechal proklouznout mezi prsty. Miles začal doktora poslouchat pozorněji. Tenhle výlet možná nebude tak triviální, jak se předtím obával.

"Těch sedm sad vzorků představuje desítky tisíc hodin vědeckého výzkumu, většinou mého, částečně i jiných je to moje celoživotní práce. Od začátku jsem počítal s tím, že si je vezmu s sebou. Jsou chráněné virovým pouzdem a v neaktivované podobě umístěné v živém...", Canaba zaváhal a pak dodal, "organismu. V organismu, kde by nikoho, jak jsem si myslel, nenapadlo něco takového hledat."

"Proč jste je neuložil do vlastní tkáně?" zeptal se Miles podrážděně. "Tak byste je nemohl nikdy ztratit."

Canaba překvapeně otevřel pusu. "Já... Nikdy mě to nenapadlo. Tak elegantní řešení. Proč mě jen nenapadlo?" Rukou se užasle dotkl čela, jako kdyby tam chtěl nahmatat důvod, proč selhal. Znovu pevně stiskl rty. "Stejně by to na věci nic nezměnilo. I tak bych musel..." Odmlčel se. "Týká se to toho organismu," řekl nakonec, "toho... tvora." Následovalo dlouhé ticho.

"Mezi všemi věcmi, které jsem kdy udělal," pokračoval Canaba pokorně, "ke kterým mě tohle špatné místo zneužilo, existuje jedna, které lituju nejvíc. Pochopte, stalo se to před léty. Byl jsem mladší a stále jsem si myslel, že tu pořád mám budoucnost. Nevymyslel jsem si to sám - říká se přece,

že to rozhodla rada, je to tak? Můžete to rozvinout, bagatelizovat, tvrdit, že to je její chyba, její čin... A stejně je to teď můj problém.”

Chceš spíš říct můj, pomyslel si Miles zachmuřeně. “Doktore, o co víc času tady strávíme, o to víc se zvyšuje nebezpečí ohrožení celé operace. Prosím, buďte konkrétní.”

“Ano... Ano. Před pár lety laboratoře Bharaputrova rodu přijaly zakázku na vývoj... nového živočišného druhu. Zcela poslušného.”

“Myslel jsem, že tohle je Ryovalova parketa,” řekl Miles.

“U Ryovala se specializují na výrobu otroků. U nich jde o speciální záležitost - jejich okruh zákazníků je překvapivě malý. Jejich zákazníci musí být totiž bohatí a zároveň zkažení - a takových není tolik, jak by se na první pohled mohlo zdát. Naše zakázka každopádně předpokládala výrobu ve velkém, daleko přesahující kapacity Ryovalů. Jistá vláda, vystavená tlaku svých sousedů, si u nás objednala vytvoření rasy supervojáků.”

“Cože, zas?” zeptal se Miles. “Takový pokus už tady přece byl. A nejdén.”

“Tentokrát se dospělo k názoru, že je to proveditelné. Nebo přinejmenším vedení Bharaputry se chtělo dostat ke svým penězům. Projekt utrpěl už tím, že do něho mluvilo příliš mnoho stran. Zákazník, naši hlavouni a členové genetické rady. Ti všichni chtěli prosadit svoje nápady. Troufám si tvrdit, že projekt byl odsouzený k nezdaru ještě dřív, než opustil návrhovou komisi.”

“Supervoják. Navržený výborem. Bože, hlava z toho jde kolem.” Miles měl oči fascinovaně otevřené dokořán. “A co se stalo?”

“Několik z nás mělo pocit, že v případě čistě lidského genomu se už dospělo k fyzickým limitům systému. Jako kdybyste svalový systém přivedli do perfektního stavu, stimulovali ho maximem hormonů a vytrénovali ho k určité hranici, pak už jste nemohli nic dělat. Z tohoto důvodu jsme se zaměřili na jiné živočišné druhy, abychom dosáhli speciálního zdokonalení. Mě například fascinoval aerobní a anaerobní metabolismus ve svalech čistokrevného koně...”

“Cože?” ozvalo se šokované Thorne.

“Měli jsme i jiné nápady. Bylo jich ale až moc. Přisahám, že nebyly všechny moje.”

“Vy jste smíchali dohromady lidské a zvířecí geny?” vydechl Miles.

“Proč ne? Lidské geny se přidávaly ke zvířecím už v samotných primitivních začátcích, byla to téměř první věc, která se kdy zkoušela. Lidský inzulin produkováný bakteriemi a podobně. Nikdo se to ale neodvážil udělat v opačném směru. Teprve já jsem prolomil bariéru, porušil předpisy... Zpočátku to vypadalo dobře. Ale jakmile první série dorostla do puberty, začaly být zřejmé všechny chyby. Jistě, šlo o počáteční vzorek. Podle záměru měli supervojáci nahánět hrůzu, jenže skončili jako monstra.”

“Řekněte mi,” zajíkl se Miles, “seděli ve výboru i vojáci s bojovými zkušenostmi?”

“Mám za to, že si je přizval klient, aby mu dodali příslušné parametry,” odpověděl doktor.

“Už to chápu,” ozvalo se Thorne pohnutým hlasem, “chtěli si tak posílit armádu.”

Miles po něm střelil zlostným pohledem a zaťukal prstem na chronometr. “Pokračujte, doktore.”

Nastalo krátké ticho, než se Canaba znovu rozmluvil. “Vyrobili jsme deset prototypů. Pak zákazník... ztratil zájem. Tu válku prohráli...”

“Proč mě to nepřekvapuje?” zamumlal si Miles pro sebe.

“... přísun prostředků se zastavil a projekt ukončili dřív, než jsme mohli uplatnit to, co jsme se naučili na vlastních chybách. Devět z nich už nežije. Zbývá poslední prototyp. Nechali jsme si ho v laboratoři vzhledem k... problémům, které by ho čekaly venku. Do něho jsem schoval svoje genové soubory. Pořád je má u sebe. Rozhodl jsem se, že poslední věc, kterou musím před svým odchodem udělat, je zabít ho. Vnímám jsem to jako projev milosti... a zodpovědnosti. Nebo to můžete nazvat smytím hříchu.”

“A co se stalo potom?” pobídl ho Miles.

“Před několika dny ten prototyp prodali Ryovalovi. Zřejmě jako novinku. Baron se zajímá o výstřednosti nejružnějšího druhu, jejich vzorky zařazuje do své tkáňové banky...”

Miles s Thornem si vyměnili pohledy.

“... neměl jsem o tom tušení. Když jsem ráno přišel do laboratoře, byl už pryč. Nemyslím si, že by Ryoval znal jeho skutečnou hodnotu. Pokud je mi známo, má ho ve svých laboratořích.”

Miles se rozhodl, že právě začíná trpět migrénou. Určitě je to tou zimou. “A co očekáváte od nás, vojáků?”

“Musíte se nějak dostat dovnitř. Zabít ten prototyp. Vyzvednout příslušný vzorek tkáně. Jedině pak s vámi odletím pryč.”

K migréně se přidala bolest v žaludku. “Myslíte jako obě uši a oháňku?”

Canaba se na Milese chladně podíval. “Jedná se o levý lýtkový sval, do něho jsem uložil své soubory. Virový obal není nebezpečný, viry nejsou nakažlivé a daleko se nerozšíří. Největší koncentrace by měla zůstat na místě.”

“Rozumím.” Miles si třel spánky a mnul oči. “Dobře. Postaráme se o to. Náš osobní kontakt je ale velmi nebezpečný, proto bych ho raději neopakoval. Domluvíme se tak, že se do osmačtyřiceti hodin dostavíte na mou loď. A pokud jde o to vaše stvoření, bude problém ho poznat?”

“Nemyslím. Měří přes dva metry čtyřicet. A... věřte mi, že ty tesáky nebyl můj nápad.”

“Chápu.”

“Pokud je zdravý, dokáže být velmi rychlý. Nechcete nějak pomoci? Mám přístup k bezbolestným jedům...”

“Díky, udělal jste dost. Teď už to nechte na nás, profesionálech.”

“Nejlepší by bylo zničit ho úplně, aby z jeho těla nezbyla ani buňka. Pokud je to možné.”

“Kvůli tomu přece vynalezli plazmomet. Raději byste už měl jít.”

“Ano.” Canaba zaváhal. “Admirále Naismithi? Snad by... bylo lepší, kdyby se mí budoucí zaměstnavatelé o tomhle nedověděli. Mají velký vojenský vliv.”

„Ach,” odpověděl Miles/admirál Naismith/poručík lord Vorkosigan z Císařských služeb Barrayaru, “s tím si nemusíte dělat starosti.”

“Stačí vám na tu akci osmačtyřicet hodin?” zeptal se doktor znepokojeně. “Pochopte, jestli tu tkáň nezískáte, okamžitě se vrátím zpátky. Nenechám se chytit do pasti na vaší lodi.”

“Budete spokojený, jak je to napsané v mé smlouvě,” odpověděl Miles. “Teď už byste ale opravdu měl jít.”

“Musím se na vás spolehnout, pane.” Canaba se kývnutím hlavy rozloučil. Vypadal ustaraně. Pak zmizel.

Zůstali ve studené místnosti ještě několik minut, aby nechali doktorovi náskok. Budova skřípala ve větru; horní chodbou se ozvěnou nesl podivný výkřik a po chvíli smích, který náhle umlkl. Strážný, který Canabu sledoval, se vrátil zpátky. “Bez problémů se dostal k autu, pane.”

“Tak,” řeklo Thorne, “budeme si muset opatřit plán Ryovalova komplexu, nejdřív...”

“Nemyslím, že to bude nutné,” prohlásil Miles.

“Ala jak chceš provést přepadení?”

“Ať jde k čertu s nějakým přepadením. Kvůli něčemu tak idiotskému nebudu riskovat životy svých lidí. Slíbil jsem mu, že za něho zabiju jeho hřích. Neřekl jsem ale, jak to provedu.”

Veřejná komunikační síť na stanici kyvadlové přepravy byla vhodnější než cokoli jiného. Miles vklouzl do kabiny a strčil do přístroje kreditní kartu. Thorne se postavilo tak, aby bylo mimo zorný úhel obrazovky, zatímco strážní je hlídali venku. Miles vytýkal číslo.

Za okamžik se na obrazovce objevila sladká dívka s dolíčky ve tváři a bílou kožešinovou korunkou na hlavě. “Firma Ryoval, zákaznické centrum. Čím vám mohu posloužit, pane?”

“Rád bych mluvil s ředitelem Deemem, z oddělení předvádění a prodeje,” řekl Miles uhlazeně. “Mám zájem o jistou koupi pro svou organizaci.”

“Koho mám prosím ohlásit?”

“Admirála Milese Naismithe z Dendarijské Flotily Svobodných Žoldnéřů.”

“Okamžik, pane.”

“Ty si vážně myslíš, že ti to jednoduše prodají?” mumlalo Thorne ze strany, zatímco dívčinu tvář vystřídal pohyblivý obraz barevných světél doplněný přeslazenou hudbou.

“Vzpomeň si, co jsme slyšeli včera,” připomenul mu Miles. “Vsadím se, že je na prodej. A lacino.” Jen nesmí dávat příliš najevo zájem.

Během pozoruhodně krátké doby barevnou patlaninu vystřídala tvář oslnivě krásného mladíka, modrookého albína v červené hedvábné košili. Na bílé tváři měl velkou promodralou podlitinu. “Tady ředitel Deem. Co pro vás mohu udělat, admirále?”

Miles si odkašlal. “Doslechl jsem se, že firma Ryoval nedávno získala od Bharaputrů zboží, o které mám zájem. Údajně se jedná o prototyp bojovníka... trochu vylepšeného. Můžete mi o tom něco říct?”

Ředitel mimoděk zdvihl ruku a jemně se jí dotkl modřiny, pak ji znovu stáhl dolů. “Ano, pane, máme takový druh zboží.”

“Je na prodej?”

“Ach... Chci říct, máme s ním určité plány, přesto pořád můžete učinit nabídku.”

“Je možné, abych si zboží prohlédl?”

“Jistě,” odpověděl Deem se skrývanou nedočkavostí, “kdy by se vám to hodilo?”

Ozvalo se statické zapraskání a obrazovka se rozdělila, ředitelova tvář se náhle posunula ke straně. Nová tvář byla nechvalně známá. Thorne tlumeně sykle.

“Já si ten hovor vyřídím sám,” řekl baron Ryoval.

“Ano, pane.” Ředitel překvapením rozevřel oči a pak ukončil spojení. Ryovalův obraz teď zabíral celou obrazovku.

“Tak,” usmál se baron, “zdá se, že přece jen mám něco, co by se vám líbilo.”

Miles pokrčil rameny. “Možná,” řekl nevzrušeným hlasem. “Záleží na tom, zda to bude v mé cenové relaci.”

“Myslel jsem, že jste všechny peníze dal Fellovi.”

Miles rozhodil rukama. “Dobrý velitel má vždycky skryté rezervy. Mimochodem, zatím se nemluvilo o skutečné ceně za zboží. A vlastně nebyla potvrzená ani jeho existence.”

“Samozřejmě, že to zboží existuje. A povím vám, že je... impozantní. Jako nový přírůstek do mé kolekce mi způsobilo mimořádnou radost. Nerad bych se ho vzdával, na druhé straně, protože jste to vy,” Ryoval se usmíval ještě víc, “snad bychom si mohli plácnout.” Baron se zachichotal, jako by šlo o nějakou tajnou slovní hříčku, kterou Miles nepochopil.

Spíš než o plácnutí by se dalo mluvit o podříznutí krku. “Ano?”

“Navrhuju vám jednoduchý obchod,” řekl Ryoval. “Maso za maso.”

“Možná přeceňujete můj zájem, barone.”

Baronovi se zablýsklo v očích. “Nemyslím.”

Dobře ví, že bych se ho nedotkl ani klackem, kdybych o tu věc tolik nestál. “Jak tedy zní váš návrh?”

“Nabízím vám tu mazlivou stvůru - ach, měl byste ji vidět, admirále! - za tři tkáňové vzorky, které vás, půjdte-li na to chytře, nebudou nic stát.” Ryoval zdvihl prst. “Jeden vzorek od vašeho podřízeného hermafrodita.” Zdvihl druhý prst. „Jeden váš vlastní.” Pak přidal třetí prst a dokončil jím dvojité písmeno vé. “A jeden od čtyřruké hudebnice barona Fella.”

O Thorneho v rohu se pokoušela mrtvice. Naštěstí s ní zápasilo tiše.

“Ten třetí vzorek asi nebude snadné sehnat,” řekl Miles, který se snažil získat trochu času na přemýšlení.

“Vy si s tím poradíte lépe než já,” prohlásil Ryoval. “Fell zná mé agenty. A díky mému výstupu je teď ostražitý. Vy představujete jedinečnou příležitost, jak ho obelstít. Jsem si jist, že to pro vás, žoldáku, nebude nic nemožného.”

“Pokud mám dostatečnou motivaci, tak se najde jen málo věcí, které bych nezvládl, barone,”

prohlásil Miles.

“Dobrá. Očekávám, že se mi ozvete během - dejme tomu čtyřiaadvaceti hodin. Pak má nabídka přestane platit.” Baron mu srdečně kývl na rozloučenou. “Na shledanou, admirále.” Obrazovka potemněla.

“Dobrá,” opakoval po něm Miles.

“Co dobrá?” zeptalo se Thorne podezíravě. “Snad vážně neuvažuješ o tom odporném návrhu?”

“Proč u všech svatých stojí o vzorek mé tkáně?” divil se Miles nahlas.

“Přece kvůli číslu se psem a trpaslíkem,” odpovědělo Thorne drze.

“Hm, hm. Obávám se, že by ho strašně zklamalo, až by se můj klon vytáhl do výšky sto osmdesát centimetrů.” Miles si odkašlal. “Tohle přece nic není. Přišli bychom jen o malý vzorek tkáně. Když ale nasadím přepadový oddíl, riskuju životy.”

Thorne se opřelo o stěnu kabinky a překřížilo si ruce na prsou. “Ne tak docela. V prvním případě budeš muset bojovat o můj vlastní život. A o její.”

Miles se kysele usmál. “Takže...”

“Takže co?”

“Takže si půjdeme obstarat mapu Ryovalovy arény plné masa. Zdá se, že se vypravíme na lov.”

Ryovalův luxusní biologický komplex nebyl pevností v pravém slova smyslu, ale jeho budovy byly střežené. A to zatraceně dobře. Miles stál na střeše dodávky a dalekohledem pro noční vidění si prohlížel jejich uspořádání. Na vlasech se mu usazovaly kapičky mlhy. Studený vlhký vítr si hledal skuliny v jeho kabátě, stejně jako on hledal škvíru v baronově bezpečnostním systému.

Bílé budovy se tyčily proti tmavému úbočí zalesněného kopce. Zahrady před nimi byly osvětlené; v mlze a jinovatce Milesovi připadaly jako z pohádky. Boční služební vchod nedaleko něj vypadal slibně. Kývl hlavou a slezl z pronajaté dodávky. Předstírali, že mají poruchu, aby mohli zastavit na horské cestě s výhledem na baronův komplex. Skočil dozadu do vozu, kde ho přestal trápit pronikavý vítr.

“Tak si to probereme.” Milesova skupina si dřepala na paty do kruhu kolem něho. Uprostřed měli nainstalovanou holovizní mapu. Barevná světla displeje se odrážela od jejich obličejů; byl tady vysoký podporučík Můrka, Thorneho zástupce, a další dva urostlí vojíni. Seržantka Laureen Andersonová, která řídila dodávku, byla pověřená vnějším zajištěním akce, stejně jako Sandy Hereldová a kapitán Thorne. Miles podlehl tajnému barrayarskému předsudku, podle kterého se ženy nemají nasazovat do akce uvnitř Ryovalova království, i když doufal, že se mu to podařilo zamaskovat. V případě Thorneho to pak platilo dvojnásobně. Nebylo to tak, že by pohlaví muselo nutně znamenat rozdíl v riziku, které by vzniklo, pokud by je chytili, i kdyby byla pravda jen desetina z těch bizarních řečí, které se k němu donesly. Nicméně... Laureen byla známá tím, že se dokáže protáhnout snad i uchem jehly; tím Miles ovšem nemyslel, že by se kdy věnovala něčemu tak domácímu, jako navlékání niti do jehly. Ta přijme svůj úkol bez ptání.

“Naším hlavním problémem zůstává fakt, že stále nevíme, kde toho tvora přesně máme hledat. Tudy se dostaneme přes plot a tady přes vnější nádvoří pak do hlavní budovy.” Miles se dotkl ovládacího panelu a červená světelná niť jim vyznačila předpokládanou trasu. “Tam se tiše zmocníme někoho z personálu a pomocí fastpenty ho vyslechneme. Od té chvíle začneme závodit s časem, protože musíme počítat s variantou, že toho člověka začnou postrádat.

Příkaz číslo jedna zní - zachovat naprostý klid. Naším úkolem není zabíjení lidí, ani válčení s baronovými zaměstnanci. Můžete mít u sebe paralizéry, ale plazmomety a další hračky zůstanou zabalené, dokud nevypátráme kořist. Pak ji rychle odešleme na onen svět, já odeberu potřebný vzorek,” Miles se rukou dotkl kabátu, ve kterém měl zastrčenou speciální přepravku, v níž živou tkáň dopraví zpátky na Ariel. “a odletíme pryč. Pokud něco selže dřív, než se dostanu k tomu drahocennému kousku masa, nezkoušejte si probojovávat cestu ven. Nestojí to za to. Podle zdejších zvyklostí se vraždy projednávají v nezvykle zkráceném řízení a já nevidím nutnost, aby kdokoli z nás skončil co by náhradní díl v Ryovalově tkáňové bance. Počkáme, až za nás kapitán Thorne dojedná výkupné, a pak

uvidíme, co dál. V případě nouze můžeme proti Ryovalovi použít naše tajné trumfy.”

“V případě krajní nouze,” zamumlalo Thorne.

“Pokud se nějaký problém vyskytne po ukončení naší řeznické akce, budete se opět řídit normálními bojovými pravidly. Odebraný vzorek se nedá ničím nahradit a za každou cenu se musí dostat ke kapitánu Thornemu. Laureen, víte, kde přesně nás vyzvednete v případě nouze?”

“Ano, pane,” řekla a ukázala na bod na mapě.

“Všichni si ho zapamatovali? Máte ještě nějaké dotazy? Návrhy? Postřehy? Dobrá, zkontrolujeme si nastavení komunikátorů.”

Zdálo se, že u všech spolehlivě funguje. Podporučík Můrka vzal batoh se zbraněmi. Miles si pečlivě uložil kapesní holovizní mapu se stavebními plány, za kterou jen před pár hodinami poskytli výpalné jisté podplatitelné stavební firmě. Čtyři členové prùnikové skupiny vyklouzli z dodávky a splynuli s mrazivou temnotou.

Plížili se lesem. Vrstva rostlinných zbytků jim chvílemi ujížděla pod nohama a odhalovala kluzké bahno. Můrka odhalil sledovací oko ještě dřív, než je stačilo zaregistrovat, a oslnil ho krátkou dávkou mikrovlnného rušení, takže kolem něj stačili přeběhnout. S pomocí vytáhlých vojínů se Miles bleskurychle dostal přes zeď. Snažil se při tom nemyslet na starou hospodskou zábavu házení trpaslíků. Vnitřní dvůr byl tmavý, sloužil jako technické zázemí, takže tady byly velké nákladní boxy se zamčenými vraty, prostor pro odpadky a několik vozidel.

Dvorem zněla ozvěna jejich kroků. Vklouzli mezi kontejnery s odpadky. Kolem nich prošel strážný v červené uniformě, v ruce držel infračervený scanner a pomalu jím pohyboval. Přikrčili se a obličej se zakryli pláštěnkami pohlcujícími infračervené paprsky, takže vypadali jako další pytle s odpadky. Pak se po špičkách přesunuli k nákladním boxům.

Potrubí. Právě to jim poslouží jako klíč k Ryovalovu zařízení. Vedlo jimi topení, optické kabely, komunikační linky. Byl to úzký kanál, kterým by se velký člověk nedokázal protáhnout. Miles si stáhl plášť a podal ho vojínovi, ten ho složil a schoval.

Miles si stoupl Murkovi na ramena, balancoval na nich a natáhl se k ventilační mřížce vysoko na zdi nad dveřmi nákladového prostoru. Mřížku tiše podal dolů a scannerem se rychle přesvědčil, že nemá žádnou nechtěnou společnost. Pak prolezl na druhou stranu, i pro něho byl otvor dost těsný. Opatrně se spustil na betonovou podlahu, našel ovládání dveří, zkratem vyřadil z provozu poplašné zařízení a pak vysunul dveře metr nad zem. Jakmile se ostatní tři mezerou vkutáleli dovnitř, znovu je co nejtíšeji spustil dolů. Zatím všechno klapalo dobře; nemuseli prohodit jediné slovo.

Stačili přeběhnout na opačnou stranu haly dřív, než kolem nich projel muž v červené kombinéze s elektrickým vozíkem plným úklidových robotů. Můrka se dotkl Milesova rukávu. Tohohle? Zeptal se ho pohledem. Miles zavrtěl hlavou. Ještě ne. To, kde je zavřená jejich kořist, jim spíš řekne člen vnitřní svatyně než někdo, kdo se tady stará o úklid. Nemohli si dovolit nechávat za sebou omráčené lidi, od kterých se nic nedověděli. Našli potrubí vedoucí do hlavní budovy bylo přesně tam, kde to slibovala jejich holovizní mapa. Dveře byly podle očekávání zamčené.

Znovu byl na řadě Můrka se svými rameny. Miles jediným cvaknutím štípacích kleští uvolnil desku na stropě a vlezl dovnitř - tenká dřevěná konstrukce by sotva udržela někoho těžšího. Narazil na elektrické kabely vedoucí k zámku dveří. Zrovna je pečlivě zkoumal a vytahoval si z kapes nástroje, když se Murkova ruka vymrštila vzhůru, hodila batoh se zbraněmi vedle něho a desku zasunula na místo. Miles se jako šipka natáhl na prkna a přitlačil oko ke škvíře. Vtom něčí hlas dole na chodbě křikl: “Stát!”

Milesovou hlavou proletěly nadávky. Zaťal zuby. Pod sebou měl hlavy svých vojáků. Za okamžik je obklopilo šest ozbrojených strážných v červenočerných uniformách. “Co tady děláte?” zavrčel seržant.

“Adi, do prdele!” vykřikl Můrka. “Pane, vidíte, že neřeknete našemu veliteli, že jste nás tady nachytil. Degradoval by mě na vojína!”

“Cože?” zeptal se seržant. Šťouchl do podporučíka svým smrtícím nervovým disruptorem. “Ruce vzhůru! Kdo jste?”

„Jmenuju se Můrka. Přiletěli jsme žoldáckou lodí na Fellovu stanici, jenže kapitán nám nedal vycházky. Umíte si to představit, trmácíme se sem takovou dálku a pak nám ten čubčí syn ani nedovolí vytáhnout paty! Ten parchant by nás připravil o to vidět tenhle podnik!”

Strážní je rychle a nepříliš šetrně prohledali. Neobjevili ale nic jiného než paralyzéry a část zařízení na překonávání bezpečnostních bariér, které měl Můrka u sebe.

“Víte, vsadil jsem se, že se dostaneme dovnitř, i když nepůjdeme hlavním vchodem.” Podporučík zklamaně svěřil koutky úst. “Zdá se, že jsem prohrál.”

“To máš pravdu,” zavrčel seržant a ustoupil kousek dozadu. Jeden z jeho mužů zdvihl ubohou hromádku tretek, které sebrali žoldákům. “Tohle na atentátníky zrovna nevypadá,” poznamenal. Můrka se vypnul, skvěle předstíral uraženého. “My nejsme žádní atentátníci!”

Seržant otáčel paralyzér v ruce. “A co vaše nepovolená vycházka?”

“Do půlnoci se stihneme vrátit.” Můrka nasadil vemlouvavý hlas. “Víte, takového parchanta, jako je můj velitel, aby pohledal. Možná by se ale našel způsob, aby se o tomhle nedověděl.” Podporučík se dotkl své náprsní kapsy.

Seržant ho přejel pohledem odshora dolů a zašklebil se. “Možná.”

Miles poslouchal netrpělivě a s nadějí. Můrko, jestli tohle klapne, tak tě povýšení nemine...

Můrka se na okamžik odmlčel. “A nešlo by nakouknout dovnitř? Víte, holky vidět nemusíme, stačí to místo. Pak bych nekecal, že jsem tady byl.”

“Tohle není žádný bordel, žoldáku,” vyštěkl seržant.

Podporučík se zdál být vyvedený z míry. “Cože?”

“Tohle je biologické zařízení!”

“Ach,” řekl Můrka.

“Ty idiote,” chytil se narážky jeden z vojínů. Miles jim seslal dolů své tiché modlitby. Nikdo z těch tří se ani koutkem oka nepodíval ke stropu.

“Ten chlap ve městě ale říkal,” začal Můrka.

“Jakej chlap?” zeptal se seržant.

“Co jsem mu dal peníze,” řekl podporučík.

Dvojice strážných se začala šklebit. Seržant píchnul do Můrky nervovým disruptorem. “Padej odtud. Tudy. Dneska ti štěstí přálo, vojáku.”

“Myslíte, jako že se můžeme mrknout dovnitř?” zeptal se Můrka s nadějí v hlase.

“Ne,” odpověděl seržant. “Myslím to tak, že vám nepřerazíme obě nohy, než přistanete venku na zadku.” Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval laskavějším tónem. “Bordel najdete ve městě.” Vytáhl Murkovi z kapsy peněženku, podíval se na jméno na jeho kreditní kartě a zasunul ji zpátky, ale všechny bankovky z ní vybral. Strážní udělali totéž rozhořčeně se tvářícím vojínům a kořist si rozdělili. “Berou tam kreditky a do půlnoci to ještě stihnute. A teď pohyb!”

Milesovi muži byli potupně odváděni pryč chodbou, i když se jim nezkřivil jediný vlas. Miles počkal, dokud se celá skupinka dostatečně nevzdálí, a pak si zapnul náramkový komunikátor. “Slyšíš mě, Bele?”

“Ano,” ozvalo se okamžitě.

“Máme problém. Ryovalova ostraha chytila Můrku a vojíny. Díky své genialitě to s nimi sehrál tak, že je nerozsekají na kusy, ale jen vyhodí zadním vchodem ven. Vrátím se co nejrychleji, sejdeme se na dohodnutém místě a zkusíme to znovu.” Miles se odmlčel. Tohle byl vážně průšvih, teď na tom byli hůř než na začátku. Ryovalovu ochranku vyburcovali z klidu na celou dlouhou místní noc. “Než to tady zabalím,” řekl znovu do komunikátoru, “pokusím se zjistit, kde toho tvora schovávají. Mohlo by to v příštím kole zlepšit naše šance na úspěch.”

“Dávej na sebe pozor,” zapřísahalo ho Thorne. “To víš, že budu. Postarej se o Murkovu partu.”

Naismith konec.”

Jakmile Miles objevil správné kabely, trvalo mu jen okamžik, než dveře otevřel. Zavěšenému za špičky prstů se mu podařilo panel zasunout zpátky. Teprve pak skočil. Snažil se co nejvíc protáhnout dolů, bál se o své kosti. Nic si nezlomil. Vchodem proklouzl k hlavní budově, chtěl se co nejrychleji dostat zpátky k potrubí, protože chodby se ukázaly být nebezpečné. Jakmile se po zádech vsoukal do úzkého potrubí, položil si na břicho krychli s holovizní mapou a pustil se do vybírání nové, bezpečnější trasy, nemusel už počítat s tím, že jí musí projít i dva robustní vojíni. Ale kde ten tvor může být? Na klozetu?

V okamžiku, kdy už potřetí zabočil, pomalu se plazil rourou a táhl za sebou batoh se zbraněmi, si uvědomil, že okolí neodpovídá mapě. Aby to vzal d'as. Buď po dokončení stavby došlo ke změnám systému potrubí, nebo má špatnou mapu. Koneckonců to bylo jedno, neztratil se a zpátky už dokáže trefit.

Plazil se dál, během půl hodiny zneškodnil dvě poplachová čidla dřív, než ho stačila objevit. Začínal ho tlačit čas. Už by tam přece měl být. Ach, konečně! Za ventilační mřížkou uviděl potmělou místnost plnou holovizí a komunikačních zařízení. Podle jeho mapy tady měla být opravárenská dílna. Tohle na to ovšem nevypadalo. Že by další změna od té doby, co se sem nastěhoval Ryovalův podnik? Zády k Milesovi seděl osamělý muž. Takovou příležitost si nemohl nechat ujít. Opatrně, bez dechu, vytáhl z batohu narkotizační pistoli vylepšenou paralyzačním hrotem a zkontroloval, zda do ní zasunul patronu s fastpentou. O tenhle skvělý koktejl se postaral zdravotník z Arielu. Miles prostrčil otvorem mřížky tenké jehlicovité ústí pistole, pečlivě zamířil a vystřelil. Trefil se přesně. Muž se plácnul dlaní přes šíji, zůstal sedět a ruka mu malátně klesla podél boku. Miles se pousmál, vyřízl mřížku a vzniklým otvorem sklouzl dolů na podlahu.

Muž byl v civilu, asi to byl jeden z vědců. Hověl si na židli a na tváři mu pohrával úsměv, klidně pozoroval Milese. Pak se začal naklánět dopředu.

Miles stačil zachytit jeho tělo a vytáhnout ho nahoru. “Sed'te rovně. Takhle je to dobré. S obličejem na koberci se dá těžko mluvit, nemám pravdu?”

“Jóó...” Muž kýval hlavou, jako kdyby ji měl hadrovou, a souhlasně se usmíval.

“Víte něco o genetickém monstře, co jste nedávno koupili od firmy Bharaputra a přestěhovali sem?”

Muž zamrkal a usmál se. “Ano.”

Při výslechu pod fastpentou je třeba dbát na přesnost, připomněl si Miles. “Kde je?”

“Dole.”

“Kde dole?”

“V podzemí. V průlezu kolem základů. Napadlo nás, že by tam mohlo chytout pár krys.” Muž se zachichotal. “Jedí kočky krysy? Jedí krysy kočky...?”

Miles se podíval na svou holovizní mapu. Ano. Vypadalo to dobře - dalo se dostat dovnitř a zas ven. Pořád to ale byla velká plocha k prohledání, přeměněná v bludiště díky nosným prvkům ve skalním podloží a speciálním podpěrám tlumícím vibrace, vedoucím až do laboratoří. Prostor se svažoval k dolnímu konci, kde byl zakončený vysokým stropem. Ten musel být jen kousek pod povrchem a nabízel se jako průnikový bod. Na druhé straně se prostor naopak snižoval, až se tam člověk nemohl postavit, pokud si nechtěl urazit hlavu, a končil v místě, kde byla budova zapuštěná do svahu. To stačí. Miles otevřel kufřík, hledal v něm něco, co by jeho oběť udrželo po zbytek noci v klidu a bez otázek. Muž tápavě pohnul rukou, přitom se mu shrnul rukáv a odhalil jeho náramkový komunikátor; byl téměř tak důmyslný jako Milesův. Bliklo na něm světlo. Miles se rozhlédl po zařízení kolem a najednou se cítil nesvůj. Tahle místnost... “Mimochodem, kdo jste?”

“Moglia, šéf ostrahy Ryovalova biologického komplexu,” odrecitoval muž šťastně. “K vašim službám, pane.”

“Skutečně.” Milesovy náhle nateklé prsty se horečnatě přehrabovaly kufříkem. Do prdele a ještě

jednou tak.

Dveře se rozletěly. "Ani hnout!" Miles rychle stiskl malé nouzové samodestrukční tlačítko na vlastním komunikátoru, pak ruce vymrštil nad hlavu, čímž komunikátor zároveň setřásl. Moglia seděl mezi Milesem a vchodem, čímž strážným zkazil palebnou pozici. Jak komunikátor obloukem letěl vzduchem, stačil se roztavit. Teď už ochranka nedokáže odhalit jeho vojáky venku a Thorne bude zároveň vědět, že něco není v pořádku.

Šéf se zachichotal, momentálně ho fascinoval úkol spočítat si vlastní prsty. Seržant v červené uniformě a se svými muži za zády burácivě vtrhl do místnosti, v níž Miles už s jistotou poznával řídicí středisko bezpečnosti komplexu. Prudce přistrčil Milese tváří ke zdi a zlostně ho začal prohledávat. Během pár vteřin ho zbavil řinčící hromádky usvědčujícího vybavení, saka, holínek a pásku. Miles se křečovitě přidržoval zdi, třásl se bolestí po několika zkušeně zasazených ranách do citlivých míst a z důvodu nečekaného zvratu svého štěstí.

Šéf ostrahy, jakmile na něho začala působit protilátka, sotva projevoval nadšení, když se od seržanta dověděl, že předtím nechal tři uniformované muže utéct jen tak s pokutou. Okamžitě vyhlásil plnou pohotovost a vyslal ozbrojenou četou, aby se pokusila dendarijské žoldáky vystopovat. Pak s napjatým výrazem ve tváři - ne nepodobným seržantovu - a s pocitem nevolnosti způsobené drogou, zdvihl videotelefon.

"Pane," ohlásil se opatrně.

"Moglio, co se děje?" Baron Ryoval vypadal ospale a podrážděně.

"Omlouvám se, že ruším. Ale myslím, že vás bude zajímat vetřelec, kterého jsme právě chytili. Není to normální zloděj, aspoň podle jeho oblečení a vybavení. Vypadá dost divně, je to takový přerostlý trpaslík. Dostal se dovnitř potrubím." Moglia ukázal v záběru krabičku na přepravu tkání, elektronické nástroje na zneškodnění poplachového zařízení a Milesovy zbraně. Seržant bez okolků popadl Milese a klopýtavě ho postrčil do kamery. "A zajímal se o nestvůru od Bharaputrů."

Ryoval pootevřel ústa. Pak se mu rozzářily oči, zaklonil hlavu a rozesmál se. "Že mě to nenapadlo! Tak vy, admirále, místo nakupování kradete?" Vítězoslavně se zasmál. "Výborně, Moglio!"

Šéf bezpečnosti už nevypadal tak nervózně. "Pane, vy tohohle mrňavýho mutanta znáte?"

"Jistě. Říká si Miles Naismith. Je to žoldák, co si hraje na admirála. Určitě si ten titul dal sám. Skvělá práce, Moglio. Zavřete ho. Hned ráno přijedu a budu se mu věnovat osobně."

"Jak s ním máme zacházet, pane?"

Ryoval pokrčil rameny. "To nechám na vás, bavte se podle svého."

Baronův obraz zmizel a Miles náhle zjistil, že ho hloubavé pohledy šéfa ostrahy a jeho seržanta připalují ke stěně jako žhavé uhlíky.

Statný strážný podržel Milese, aby mu šéf mohl dát ránu do břicha a tím si ulevit. Na druhé straně se šéf ještě necítil dostatečně dobře, takže si to pořádně nevychutnal. "Tak ty se zajímáš o tu vojenskou hračku, co?" Prudce oddechoval a třel si břicho.

Seržant zachytil šéfův pohled. "A co takhle mu jeho přání splnit?"

Šéf potlačil říhnutí. Blaženě se té představě usmál. "Ano..."

Miles se modlil, aby mu nic nezlomili, když ho vedli s pažemi pevně přitisknutými za zády. Mohutný strážný ho postrkoval bludištěm chodeb a výtahů a seržant se šéfem šli za nimi. Nakonec sjeli výtahem až úplně dolů, do zaprášeného sklepa, přeplněného různými zařízeními a harampádím, které sem někdo odložil nebo vyhodil. Zamířili k poklopu v podlaze. Když ho odemkli a zdvihli, objevil se pod ním kovový žebřík, který se ztrácel ve tmě.

"Naposledy jsme dolů hodili krysu," informoval seržant Milese srdečně. "Devítka jí rovnou ukousla hlavu. Devítka má velký hlad. Ta má spalování jako pec na železo."

Strážný přinutil Milese stoupnout si na žebřík a pak slézt ještě asi o metr níž - přetáhl ho obuškem přes ruce. Miles se snažil držet mimo dosah jeho ran a zároveň zkoumal pohledem slabě osvětlený kámen pod sebou. Kromě něho si všiml sloupů, stínů a syrové vlhkosti.

“Devítko!” zavolal seržant do tmy, jeho hlas se nesl ozvěnou. “Devítko! Večeře! Pojd’ si ji chytnout!”

Šéf bezpečnosti se posměšně zasmál, pak ale vtáhl hlavu mezi ramena a zasténal.

Ryoval řekl, že si to s Milesem vyřídí osobně hned ráno. Bylo jim tedy jasné, že si baron přeje vidět vězně živého. Nebo nebylo? Nepřál si to snad? “Tohle je žalář?” Miles vyplivl krev a rozhlédl se kolem.

“Ne, jen sklep,” ujistil ho seržant vesele. “Žalář je pro platící zákazníky. Ha, ha, ha.” Pobavený vlastním vtípem nohou přirazil poklop. Řinčení zámku se jako déšť sneslo dolů, pak nastalo ticho.

Miles cítil, jak ho nohy v ponožkách zebou na ledových stupních žebříku. Provlékl si jednu paži postranicí a druhou si strčil do podpaží chráněného jen černým tričkem, aby si ji trochu zahřál. V šedivých kalhotách mu zbyla jen jedna tyčinka s denní dávkou jídla a kapesník.

Visel tam hodně dlouho. Lézt nahoru nemělo smysl, lézt dolů bylo jednoduše odpuzující. Bolest začala ustupovat a šok pomalu odezníval. Miles se nepřestával tisknout k žebříku. Byla mu zima.

Mohl jsem dopadnout ještě hůř, uvažoval Miles. Co kdyby seržant se svými hochy dostal nápad zahrát si na ‚Lawrence z Arábie a šest Turků‘? Komodor Tung, Milesův dendarijský velitel a zapálený znalec vojenské historie, ho zásoboval klasickými vojenskými historkami. Jakže se to plukovník Lawrence dostal z podobné kaše? Předstíral, že je slabomyslný, a přesvědčil své vězňatele, aby ho vyhodili ven do bláta. Tung tu knížku určitě vnutil i Murkovi.

Jakmile si Miles zvykl na tmu, zjistil, že je jen relativní. Po stropě bylo rozeseto několik slabě světélkujících panelů a z nich se šířilo mdlé žluté světlo. Slezl zbývající dva metry dolů a postavil se na pevnou skálu.

Představil si novinový titulek, který se objeví u nich doma na Barrayaru: Tělo císařského důstojníka nalezeno v paláci krále chtíče. Zemřel snad vyčerpáním? Krucinál, tady nešlo o onu úžasnou oběť, kterou, jak přísahal, byl v Císařských službách připravený přinést. Tohle byla jen ostuda. Možná ta stvůra sežere i důkaz.

S touhle zasmušilou útěchou se belhal od sloupu ke sloupu, zastavoval se, naslouchal, rozhlížel se kolem. Možná je tady nějaký jiný žebřík. Možná, že najde poklop, který zapomněli zamknout. Možná, že má ještě pořád naději.

A možná se něco hýbe ve stínu hned za tím pilířem...

Miles zatajil dech a pak znovu vydechl, když se z pohybuujícího stínu vyklubala tlustá bílá krysa velká jako pásovec. Jakmile ho uviděla, trhla sebou a rychle se kolébala pryč. Byla to jen uprchlá laboratorní krysa. Sice zatraceně velká, ale pořád jen krysa.

Odkudsi nečekaně vyrazil obrovský stín, pohyboval se neuvěřitelnou rychlostí. Chytil kysu za ocas a mrštil pištícím tvorem o sloup, rozdrtil mu hlavu, až mu z ní vylétl mozek. Nehty jako drápy se zaryly do bílého těla pokrytého kožešinou a bleskově ho rozpáraly od hrudní kosti až po ocas. Horečnatě stahovaly kůži z těla krysy, kolem stříkala krev. Pak Miles uviděl, jak se tesáky zahryzly do masa a trhají ho.

Ty tesáky byly funkční, nesloužily jen k ozdobě, trčely z vystouplé čelisti s protáhlými rty a širokou pusou; a celkový dojem byl spíš vlčí než opičí. Plochý nos zakončený hrbolkem, husté obočí, vysoké lícní kosti. Tmavé vlasy měla špinavé a rozcuchané. Byla svalnatá, vysoká nejméně dva metry čtyřicet.

Vylézt zpátky na žebřík nemělo smysl, snadno by ho stáhla dolů a praštila s ním stejně jako s tou kysou. A co kdyby zkusil chůzi po sloupu vzhůru? Výběrová komise nějak zapomněla na přísavky na ruku a nohu. Má snad zkamenět a předstírat, že je neviditelný? Miles si vybral tuhle poslední možnost obrany čistě proto, že byl paralyzovaný hrůzou.

Nehty na velkých nohou také připomínaly drápy. Stála bosá na studeném kameni. Byla oblečená do šatů ze zelené laboratorní látky, kimona s páskem a volných kalhot. A ještě jedna věc tady byla podstatná.

Neřekli mi, že je to žena.

Už téměř dojíždala krysu, když zdvihla oči a uviděla Milese. S obličejem a rukama od krve znehybněla stejně jako on.

Miles křečovitě vytáhl z kapsy na stehně rozpláclou tyčinku a ruku s ní natáhl jejím směrem. “Nedáte si zákusek?” zasmál se trochu hystericky.

Upustila ohlodanou krysí kostru na zem a vyrvala mu tyčinku z ruky, roztrhla obal a zhltnula ji. Pak udělala krok dopředu, popadla ho za paži a černé tričko a zdvihla si ho k obličejí. Ruce jako pařáty se mu zarývaly do kůže, zatímco nohama visel ve vzduchu.

Její dech byl přesně takový, jaký očekával. Oči jí plály. “Vodu!” zaskřehotala.

Neřekli mi, že umí mluvit.

“Vo, vo...,” koktal Miles. “Voda. Určitě tady někde je, podívej se na strop, na všechny ty roury. Kdybys, hm, sundej mě dolů, buď hodné děvče a já ti za to najdu vodovodní potrubí nebo něco...”

Pomalů ho postavila na zem a pustila ho. Opatrně couvl, ruce držel od těla. Odkášlal si, snažil se hlas znovu naladit do nízkého, uklidňujícího tónu. “Zkusme to tamhle. Strop se tam snižuje, nebo spíš skála stoupá vzhůru... Tamhle, blízko světelného panelu je tenká kompozitní plastová trubka - bílá obvykle označuje vodu. Nechceme šedivou, ta označuje odpad, ani červenou, to jsou optická vlákna...” I kdyby mu nerozuměla, hlavní byl tón. “Kdyby, hm, sis mě dala na ramena jako podporučík Můrka, mohl bych se pokusit uvolnit ten spoj...” Slova doplňoval pantomimickými gesty, nebyl si jistý, jestli to pochopí, ať už za těma hroznýma očima byla ukrytá jakákoli inteligence.

Krvavé ruce, přinejmenším dvakrát větší než jeho, ho najednou chytily za boky a vysadily do výšky. Chytil se bílého potrubí a přesouval se kousek po kousku k šroubovému spoji. Cítil, jak se mu pod nohama hýbou její silná ramena. Třásla se. Spoj nechtěl povolit - potřeboval nástroje - a tak s ním vši silou trhnul, riskoval, že si při tom zlomí křehké kůstky prstů. Najednou se ozvalo zapraskání a spoj povolil a voda mu začala jemně protékat mezi prsty. Ještě jedno otočení a voda začala obloukem stříkat k zemi.

Ve spěchu ho málem shodila. Otevřela pusu dokořán a nastavila ji pod proud vody, pouštěla si ji rovnou do krku, nechala ji stékat po obličejí, kašlala, hltala vodu s ještě větší nedočkavostí, než se předtím vrhla na krysu. Pila, pila a pila. Pouštěla si vodu na ruce, obličej, hlavu, smývala krev a pak znovu pila. Miles si už začínal myslet, že nikdy neprestane, když konečně ustoupila dozadu a rukou si odhodila mokré vlasy z očí. Upřeně se dívala dolů na něho. Zírala na něho dobrou minutu. “Zima!” zařvala zcela nečekaně.

Miles nadskočil. “Ach... zima... Dobrá. Mně je taky zima, mám mokré ponožky. Teplo, chceš teplo. Tak se na to podíváme. Zkusíme to tady, kde je strop nižší. Tady to nemá smysl, všechno teplo by šlo nahoru...” Sledovala ho stejně soustředěně, jako když kočka chytá... krysu, zatímco on obcházel sloupky, aby se dostal k místu, kde byl strop vysoký jen metr dvacet a potrubí tak vedlo hodně nízko. “Možná by se nám tohle mohlo podařit otevřít,” ukázal na potrubí z plastu, široké asi tak jako jeho pás. “Pod tlakem se do něj vhání teplý vzduch. Tentokrát ale nemáme žádný vhodný spoj.” Prohlížel si tu hádanku, snažil se přemýšlet. Potrubí bylo z mimořádně pevného plastu.

Nahrabila se a zatáhla za něj, pak si lehla na záda a kopala do něho. Nakonec se žalostně podívala na Milese.

“Zkus tohle.” Nervózně ji vzal za ruku a ukázal jí, jak má tvrdými nehty škrábat po celém obvodu roury. Usilovně pracovala, pak se na něho ale znovu podívala, jako kdyby chtěla říct: To je k ničemu!

“Zkus do toho zas kopat a tahat za to,” vybídl ji.

Vážila přinejmenším sto třicet kilo a celou váhu vložila do svého úsilí, kopala do roury, věšela se na ni, nohama se opírala o strop a vši silou se ji snažila prohnout do oblouku. Potrubí povolilo v místě, do kterého předtím škrábala. Kus roury spadl i s ní na zem a ven začal proudit teplý vzduch. Přistrčila k němu ruce, obličej, rouru skoro objímala, jak klečela a nechala vzduch foukat na sebe. Miles si dřepel na zem, stáhl si ponožky a s plesknutím je položil na rouru, aby je tak usušil. Teď nastala dobrá příležitost

k útěku, jenže to by musel mít kudy. Nemohl také pustit svou kořist z dohledu. Svou kořist? Zatímco seděla na skále s obličejem na kolenou, uvažoval o obrovské hodnotě jejího levého lýtkového svalu.

Neřekli mi, že umí plakat.

Vytáhl kapesník, archaický čtverec látky, který podle předpisů musel nosit. Nikdy nepochopil, k čemu měl tenhle idiotský kapesník sloužit, snad aby vojáci nebyli zaskočeni pláčem. Podal jí ho. "Tady máš. Utři si oči."

Vzala si kapesník a vysmrkala se do něho. Pak mu ho chtěla vrátit.

"Nech si ho," řekl Miles. "Hm... Jak se jmenuješ?"

"Devítka," zavrčela. Nemyslela to nijak nepřátelsky. Ten zvuk byl způsobený tím, jak se jí napínaly hlasivky v tak velkém krku. "...A jak ty se jmenuješ?"

Bože, to byla celá věta. Miles zamrkal. „Admirál Miles Naismith.“ Posadil se na zem a překřížil si nohy.

Zdvihla oči a probodla ho pohledem. "Ty jsi voják? Opravdový důstojník?" A pochybovačněji, jako kdyby si ho prvně pořádně prohlédla, dodala: "Vážně?"

Miles si rázně odkašlal. "Proč ne. I když musím přiznat, že teď mi štěstí zrovna nepřeje."

"Mně taky ne," řekla mrzutě a popotáhla nosem. "Nevím, jak dlouho už jsem v tomhle sklepe, ale teprve teď jsem se poprvé napila."

"Asi tak tři dny," odpověděl Miles. "A to ti nedali ani nic k jídlu?"

"Ne." Zamračila se, ve spojení s tesáky to vyvolávalo hrůzný dojem. "Tohle je horší než všechno, co mi kdy udělali v laboratoři, a to jsem si o tom tehdy nemyslela nic dobrého."

Člověka nezraní to, o čem neví, tvrdí jedno staré úsloví. Člověka bolí to, o čem ví, že má být jinak. Miles si vzpomněl na svou holovizní mapu; podíval se na Devítku. Představil si sám sebe, jak opatrně bere pečlivě vypracovaný strategický plán celé téhle akce mezi ukazováček a palec a splachuje ho do záchodu. Spleť potrubí na stropě kazila jeho představivost. Devítka by jím nikdy nedokázala prolézt...

Odhodila si vlasy z obličeje a divoce se na něj podívala. Její oči měly podivnou světle oříškovou barvu, která ještě podtrhovala jejich celkový vlčí dojem. "Co tady doopravdy děláš? Je to další test?"

"Ne, tohle je skutečnost." Miles posměšně zkrivil rty. "Hm, udělal jsem chybu."

"Já taky," řekla a sklopila hlavu.

Miles se tahal konečky prstů za spodní ret a prohlížel si ji přimhouřenýma očima. "Co už tě v životě potkalo?" přemítal napůl pro sebe.

"Do osmi let jsem žila u svých pěstounů. Dělají to tak se všemi klony. Pak jsem ale začala být moc velká, neohrabaná, rozbíjela jsem věci. Tak mě přestěhovali do laboratoře. Nebylo to špatné, měla jsem tam teplo a spoustu jídla."

"Pokud z tebe vážně chtěli udělat vojáka, museli ti dopřát nějakou inteligenci. Mimochodem, jaké máš IQ?" zeptal se Miles.

"Sto třicet pět."

Miles se snažil nedát najevo údiv. "... Aha. Prošla jsi někdy výcvikem?"

Pokrčila rameny. "Dělala jsem spoustu testů. Měla jsem dobré výsledky. Až na zkoušky agresivnosti. Nesnáším elektrické šoky." Na okamžik se zamyslela. "A taky nemám ráda experimentální psychology. Říkají vám spoustu lží." Svěsila ramena. "Stejně jsem neprošla. Nikdo z nás neprošel."

„Jak můžete vědět, že jste neprošli, když vás nezařadili do řádného výcviku?“ zeptal se Miles pohrdavě. "Voják se musí naučit chovat, osvojit si spoustu složitých věcí - už roky studuji strategii a taktiku a neznám ještě ani polovinu. Všechno to mám tady." Oběma rukama si silně stiskl hlavu.

Střelila po něm pohledem. "Když je to tak," obrátila své obrovité ruce zakončené drápy a upřeně je pozorovala, "tak proč mi udělali tohle?"

Miles byl v koncích. V krku cítil podivné sucho. Admirálové lžou. Občas dokonce sami sobě. "Napadlo tě někdy," zeptal se po chvíli, "rozbít vodní potrubí, aby ses mohla napít?"

“Za rozbíjení věcí je trest. Mě alespoň trestali. Tebe možná ne, když jsi lidská bytost.”

“Uvažovala jsi někdy o útěku? Pokud vojáka chytne nepřítel, tak je jeho povinností utéct. Přežít, utéct, provést sabotáž, přesně v tomhle pořadí.”

“Nepřátelé?” Podívala se vzhůru nad hlavu, kde spočívala celá tíha Ryovalova komplexu. “Kdo jsou mí přátelé?”

“Ach. Ano. O to právě jde.” Kam by tenhle dva metry čtyřicet vysoký genetický koktejl s tesáky asi tak mohl utéct? Zhluboka se nadechl. Už věděl, co musí udělat. “Tví přátelé jsou blíž, než tušíš. Proč myslíš, že jsem tady? Proč asi?”

Zmateně se na něj podívala.

“Přišel jsem pro tebe. Slyšel jsem o tobě... Jsem verbíř. Nebo jsem byl. Ale něco nevyšlo a teď jsem na útěku. Když půjdeš se mnou, můžeš se dát k Dendarijským žoldnérům. Koukáme se držet na špici, a tak vždycky hledáme pár nových přírůstků. Mám podporučíka, který... potřebuje rekruta jako ty.” Podporučík Dyeby byl nechvalně proslulý svým mrzoutským názorem na ženské pohlaví, považoval je za měkkoty. Kdo z ženských nováčků přežil jeho výcvik, ten zapomněl, že slovo měkkota existuje. Miles si představil, jak Dyeby visí za palec z výšky asi tak dva a půl metru... Zahnal své unáhlené představy a soustředil se na současnou krizi. Devítka se netvářila, že by to na ni udělalo nějaký dojem.

“Hm,” poznamenala chladně.

Miles prožil nepříjemný okamžik, uvažoval o tom, že by její genetická výbava mohla zahrnovat i telepatické schopnosti. Ne, v době, kdy ji klonovali, to ještě nešlo.

“Jenže já nejsem člověk. Nebo se to k tobě ještě nedoneslo?”

Miles pokrčil rameny. “Lidé se stávají lidmi svým chováním.” Přinutil se natáhnout ruku a dotknout se její zvlhlé tváře. “Zvířata neumí plakat, Devítko.”

Trhla sebou, jako kdyby dostala ránu elektrickým proudem. “Zvířata nelžou. Lidi ano. Pořád.”

„Pořád ne.“ Doufal, že si ve slabém světle nevšimla ruměnce na jeho tváři. Napjatě pozorovala jeho obličej.

“Tak to dokaž.” Vsedě s překříženýma nohama naklonila hlavu na stranu. Její světle zlaté oči začaly najednou žhnout, vypadala zamyšleně.

“...Já? A jak?”

“Svlékni se.”

“... Cože?”

“Sundej si šaty a miluj se se mnou podle lidského zvyku. Jak to dělají muži se ženami.” Nataženou rukou se dotkla jeho krku.

Její drápy zanechávaly na jeho kůži prohlubně. “Chrr,” dusil se Miles. Oči měl velké jako tenisové míčky. Jestli ještě přitlačí, z těch studní vytrysknou rudé prameny. Já umírám...

Zírala mu do tváře s podivně děsivou nedočkavostí. Pak sevření nečekaně uvolnila. Vyskočil a praštil se do hlavy o nízký strop, svezl se znovu na zem, jeho mžitky před očima neměly nic společného s láskou na první pohled.

Ohrnula rty s výrazem zoufalství, přes tesáky se jí vydralo zasténání. “Jsem šereda,” kvílela. Nehty, špičatými jako drápy si rozdírala tváře, měla na nich rudé rýhy. „Jsem ošklivé... zvíře... Nemyslíš si o mně, že jsem člověk.” Vypadala zničeně.

“Ne, ne, ne!” drmolil Miles. Vrhla se na kolena, chytil ji za ruce a odtáhl jí je od obličeje. “To není pravda. Já jen, hm, kolik je ti let?”

“Šestnáct.”

Šestnáct. Bože. Pamatoval si tu dobu. Byl tehdy posedlý sexem a každou minutu v nitru umíral. Strašný věk pro někoho, kdo vězí v pasti křivého, lámavého, abnormálního těla. Jen Bůh ví, jak přežil svou nenávist vůči sobě samému. Ne, tak to nebylo, pamatuje si, co se stalo. Zachránila ho jedna osoba, která ho milovala. “Nejsi na to ještě trochu mladá?” zeptal se s nadějí v hlase. “Kolik bylo tobě?”

“Patnáct,” přiznal se dřív, než vůbec pomyslel na lež. “Bylo to ale... traumatické. Moc to

nefungovalo." Znovu namířila drápy proti svému obličejí. "Nedělej to!" vykřikl. Až moc mu to připomínalo příhodu se seržantem Botharim a nožem. Seržant mu tehdy násilím sebral nůž. Tuhle možnost Miles teď neměl. "Tak rozumíš mi!" zaječel na ni. Zaváhala.

"Důstojník a gentleman se jen tak nevrhne na svou dámu na holé zemi. On... on se posadí. Udělá si pohodlí. Trochu si popovídají, napijí se vína, pustí si trochu hudby... Nepospíchají. Podívej se, jak jsi studená. Sedni si tamhle, je to tam mnohem teplejší." Nasměroval ji blíž k rozlomenému potrubí, klekl si za ni a snažil se jí třít krk a ramena. Měla napjaté svaly - bylo to jako by se dotýkal skály. Jakýkoli pokus uškrtnit ji by jasně skončil neúspěchem.

Tohle je snad zlý sen. Skončím v pasti tohohle sklepa se sexuálně vyhladovělou vlčicí v pubertě. O tomhle v mých výcvikových skriptech na Císařské akademii nebyla ani zmínka... Vzpomněl si na svůj úkol dopravit její levý lýtkový sval na Ariel. Doktore Canabo, jestli se toho dožiju, tak si o tom spolu ještě popovídáme...

"Jsem moc vysoká." Díky tvaru úst i díky zármutku zněl její hlas zastřeně.

"Vůbec ne." Trochu se uklidnil a začal být pohotovější. "Zbožňuju vysoké ženy. Každý, kdo mě zná, ti to potvrdí. Navíc výškový rozdíl může hrát nějakou roli jen vestoje. Když si lehneme, hm, nebude to žádný problém..." V paměti se mu automaticky vracelo všechno, co se metodou pokusů a omylů - většinou omylů - o ženách naučil. Byl to drásavý pocit. Co od mužů ženy očekávají?

Přesunul se před ni a vzal ji za ruku, upřímně. Pozorovala ho se stejnou upřímností, čekala na... instrukce. V tom okamžiku Milesovi došlo, že se dívá do tváře své první panny v životě. Několik vteřin se jen usmíval, na nic jiného se nezmohl. "Devítka..., tos ještě nikdy nedělala, je to tak?"

"Viděla jsem video." Zamyšleně se zamračila. "Obvykle začínají polibky, ale..." Udělala nejasné gesto směrem ke svým deformovaným ústům. "O to asi nebudeš stát."

Miles se snažil nemyslet na scénu s krysou. Koneckonců ji schválně nechali hladovět. "Video může být velmi zavádějící. Ženy, zvláště ty nezkušené, potřebují praxi, aby se naučily znát reakce vlastního těla. Tak mi to vysvětlovaly přítelkyně. Bojím se, abych ti neublížil." A ty bys mě pak vykuchala.

Podívala se mu do očí. "To je v pořádku. Mám vysoký práh bolesti."

Jenže já ne.

Tohle bylo čiré šílenství. Ona byla šílená. On taky. A přesto cítil, jak ho Devítka začíná fascinovat. Vyšší ženu už pravděpodobně nikdy nepotká. Mnohé jeho dámské známé ho stejně obvinily, že touží lézt po horách. Mohl by se z toho dostat jednou provždycky...

Krucinál, jen doufám, že se předtím dostatečně umyla. Nebyla tak úplně bez jistého... kouzla. To nebylo to pravé slovo. Přesto se v tomhle silném, rychlém, atleticky štíhlém těle dala najít určitá краса. Člověk si jen musel zvyknout na jiné měřítko. Vyzařovalo z ní teplo, že by to byl živočišný magnetismus? našeptávalo mu podvědomí. Nebo síla? Ať už to bylo cokoli, nepochybně se jednalo o něco úžasného.

Do hlavy se mu vkradl jeden z matčiných oblíbených aforismů. Když už něco děláš, dělej to pořádně. S pocitem závratí, jako kdyby byl opilý, se ve jménu křídel inspirace pustil berlí logiky. "Tak, doktore," slyšel, jak si šíleně mumlá pro sebe, "vyzkoušíme si jeden experiment."

Líbat ženu s tesáky byl opravdu zcela nový pocit. A být líbaný - učila se hodně rychle - byl dokonce ještě neotřelejší zážitek. Její paže ho v extázi ovinuly a od toho okamžiku nějak ztratil kontrolu nad situací. Když se po nějaké době vynořil, aby se nadechl, podíval se vzhůru. "Slyšela jsi někdy o pavouku jménem Černá vdova?" zeptal se.

"Ne... Co je to?"

"Na tom nesejde," odpověděl tiše. Bylo to velmi nemotorné, ale upřímné, a když skončil, slzy v jejích očích neznamenaly bolest, nýbrž radost. Zdálo se, že je s ním obrovsky (jak jinak?) spokojená. Byl tak vyčerpaný, že na několik minut doopravdy usnul na polštáři z jejího těla. Když se probudil, smál se.

"Tvoje lící kosti jsou vážně neodolatelné," povídal jí a prstem sledoval jejich linii. Ležela stočená

do klubíčka mezi ním a teplovodním potrubím a bylo na ní vidět, že jí jeho dotyky dělají dobře. “Na mé lodi je žena, která nosí vlasy sčesané do copu. Něco takového by ti ohromně slušelo. Možná by tě mohla naučit, jak se to dělá.”

Přitáhla si pramen vlasů před oči a šilhavě si ho prohlížela, jako kdyby se snažila skrz tuhle špinavou spleť vidět. Na oplátku se dotkla jeho. “Jsi velmi hezký, admirále.”

“Cože? Já?” Rukou si přešel po strništi vousů, ostrých rysech, starých jizvách... Určitě ji oslepila moje údajná hodnost.

“Tvůj obličej je velmi... živý. A tvoje oči vidí všechno, co chtějí vidět.”

“Devítka...” Odkášlal si, pak se odmlčel. “Hergot, tohle přece není jméno, ale číslo. Co se stalo s Desítkou?”

“Zemřela.” Možná to čeká i mě, prozradily její podivně zbarvené oči dřív, než je stačila zakrýt víčky.

“Tobě nikdy nikdo neřekl jinak?”

“Moje skutečné jméno je obsažené v dlouhém biopočítačovém kódu.”

“No dobrá, všichni máme osobní čísla.” Miles měl dokonce dvě, když tak o tom přemýšlel. “Tohle je ale absurdní, přece ti nebudu říkat číslem jako nějakému robotovi. Potřebuješ skutečné jméno, které by se k tobě hodilo.” Opřel se o její teplé nahé rameno, hřálo jako pec, takže to o jejím metabolismu byla určitě pravda - a na rtech se mu pomalu objevil úsměv. “Taura.”

“Taura?” Vyslovila to jméno s příděchem, způsobil to tvar jejích úst. “... To je krásné!”

“Taura,” opakoval rozhodně. “Krásná a silná. Tajemná. Dokonalá. Mimochodem, když už mluvíme o tajemství...” Nastal už čas jí říct, co doktor Canaba vpravil do jejího levého lýtky? Nebo by se cítila dotčená, jako kdybyste se někomu falešně dvořili pro peníze nebo titul? Miles zaváhal. “Myslím, že když jsme se navzájem lépe poznali, máme nejvyšší čas odtud vypadnout.”

Rozhlédla se kolem. Dívala se do kalného šera. “Ale jak?”

“Na to ještě budeme muset přijít. Nejspíš bych to ale zkusil s potrubím.” Teplovodní to ale rozhodně nebude. Musel by měsíce strádat anorexií, aby se do něho vešel, navíc by se v něm stejně uvařil. Miles si vytřepal černé tričko a natáhl si ho. Kalhoty si oblékl hned jak se probudil, kámen ho nemilosrdně studil. S vrzáním se postavil na nohy. Bože, začínal být příliš starý na takovéhle věci. Zato jeho šestnáctiletý protějšek se očividně těšil fyzické pružnosti neplnoleté bohyně. Co mívál on, když mu bylo šestnáct? Odpověď zněla kuráž. Zamrkal při vzpomínce, co udělala s jistými citlivými tělesnými částmi těla. Ten studený kámen nebyl nakonec až tak špatný. Taura si vytáhla zpod těla světle zelené kimono a kalhoty, oblékla se a pak se za ním v podřepu sunula tak dlouho, dokud neměla nad hlavou dostatek místa, aby se mohla narovnat.

Křížem krážem prohledali celý podzemní prostor. Našli čtyři žebříky s poklopy, ale všechny byly zamčené. Ve svahu dokonce objevili zamčený výjezd pro vozidla. Útěk by byl nejjednodušší, jenže se nemohl okamžitě spojit s Thornem, což znamenalo jít sedmadvacet kilometrů do nejbližšího města. Ve sněhu, on v ponožkách, ona bosá. Pokud by se tam dostali, nemohl by zavolat z videotelefonu, protože jeho kreditní karta zůstala zamčená nahoře u šéfa ostrahy. A požádat o laskavost v Ryovalově městě by mohlo znamenat problémy. Co tedy mají udělat? Rovnou utéct a litovat později, nebo se tady zdržet, pokusit se vyzbrojit, riskovat při tom, že je znovu chytí a začít tak litovat dřív? Taktika je vážně skvělá zábava.

Vyhrálo potrubí. Miles ukázal vzhůru na to, které se mu zdálo nejpříhodnější. “Myslíš, že bys ho dokázala rozlomit a pak mě do něj vysadit?” zeptal se Taury.

Prohlédla si potrubí a bez jakéhokoli výrazu ve tváři přikývla. Natáhla ruce a přesouvala je až ke spoji přetaženému páskem z měkkého kovu, vsunula pod něj nehty tvrdé jako drápy a odtrhla ho. Pak zaryla nehty do vzniklé štěrbině a zavěsila se za ni, jako kdyby se přitahovala na hrazdě. Potrubí se pod její vahou prohnulo dolů a odhalilo svůj vnitřek. “Tudy to půjde,” řekla.

Zdvihla ho lehce jako děcko a on jako kroutící se had zalezl dovnitř. Cítil se hodně stísněně, i když

to byla ta největší přístupná roura na stropě. Ležel na zádech a pomalu se posouval vpřed. Dvakrát se musel zastavit, aby přemohl hysterický záchvat smíchu. Čekala ho zatačka, ale jakmile se jí protáhl do tmy, zjistil, že se potrubí rozdvouje a každá z rour má o polovinu menší průměr. Zaklel a začal couvat zpátky.

Taura k němu zvedla obličej, byl to neobvyklý úhel pohledu.

“Tímhle směrem to nepůjde,” namáhavě oddychoval a pak se pružně obrátil na druhou stranu. Pustil se znovu do lezení potrubí zatačelo vzhůru a po krátké chvíli narazil na mřížku. Byla pevně zasazená, nedala se vykopnout ani rozbít, a on u sebe neměl nic, čím by ji mohl prostříhnout. Taura by ji asi dokázala vyrvat ze zdi, jenže se k ní zas nemohla dostat. Chvilí mřížku pozoroval. “Dobrá,” zamumlal si pro sebe a vycouval zpátky.

“Tím jsme s potrubím hotovi,” ohlásil Tauře. “Hm... Mohla bys mi pomoci dolů?” Postavila ho na zem. Snažil se oprášit. “Podívejme se ještě jednou kolem.”

Následovala ho sice poslušně, ale v jejím výrazu se objevil náznak pochybností, jako by ztrácela víru v jeho admirálskou hodnost. Jeho pohled upoutal jakýsi detail na sloupu, zamířil k němu, aby si ho ve slabém světle lépe prohlédl.

Byla to jedna ze speciálních podpěr tlumících vibrace. V průměru měřila dva metry, vybíhala ze šachty hluboko zasazené do skály a nepochybně vedla až do laboratoře, kde ji používali jako vysoce stabilní základ pro generování krystalů a podobné projekty. Miles zaklepal na podpěru. Znělo to dutě. To dává smysl. Ta drážka na straně... Že by to byl přístupový kanálek? Přejížděl po něm prsty, ohmatával ho. Něco tam bylo. Roztáhl paže a stejné místo nahmatal na protější straně. Oběma palci silně zatlačil a body se pomalu podvolovaly jeho tlaku. Náhle se ozvalo zapraskání a zasyčení a celý panel se pohnul. Miles zavrával a div desku nepustil dolů. Nakonec ji natočil na bok a vytáhl ven.

“No vida,” Miles se usmál. Strčil hlavu do díry a podíval se dolů i nahoru. Nemohl nic vidět, protože tam byla naprostá tma. Trochu nesměle vsunul paži dovnitř a pohyboval jí sem a tam. Nahmatal žebřík, který vedl vzhůru do vlhkého prostoru; nepochybně sloužil jako přístupová cesta pro čištění a opravy. Celý sloup se podle potřeby dal zřejmě naplnit tekutinou jakékoli hustoty. V takovém případě byl zabezpečený vnitřním tlakem, aby se nedal otevřít. Miles pečlivě prozkoumal vnitřní hranu desky. Dala se otevřít z obou stran. Bože. “Zkusíme, jestli bychom nenašli ještě nějakou jinou.”

Postupovali vzhůru velmi pomalu, hmatem hledali v naprosté tmě další drážky. Miles se snažil nemyslet na pád, který by následoval, kdyby se mu na kluzkém žebříku sesmekla noha. Hluboké oddechování Taury pod ním na něho působilo uklidňujícím dojmem. Dostali se asi o tři patra výš, když Milesovy zkrehlé a znečitlivělé prsty narazily na drážku. Málem ji přehlédl, protože v porovnání s tou první byla na opačné straně žebříku. Vzápětí zjistil, že je moc krátký na to, aby visel na žebříku a zároveň tlačil na obě západky. Po hrůzostrašném uklouznutí se křečovitě chytil žebříku a čekal, až mu přestane zběsile tlouct srdce. “Tauro?” zaskřehotal. “Popolezu výš a zkusíš to ty.” Moc místa mu nezbývalo, protože sloup končil asi metr nad jeho hlavou.

Její prodloužená paže byla přesně to, co potřeboval - západky se skřípavým protestem pod jejíma velkýma rukama povolily.

“Co vidíš?” zašeptal Miles.

“Velkou tmavou místnost. Možná laboratoř.”

“To dává smysl. Slez zpátky dolů a zasad’ spodní desku zpátky na místo, aby nepoznali, kudy jsme utekli.”

Než se Taura vrátila, Miles prolezl dírou do temné laboratoře. Neodvážil se rozsvítit, i když tady nebyla žádná okna, ale jeho očím přizpůsobeným tmě stačilo, že na stolech a zdech strašidelně žhnulo několik displejů. Bylo to dost na to, aby o nic neklopýtl. Jedny prosklené dveře vedly do chodby. Bohužel monitorované. S nosem přitíštěným ke sklu Miles viděl, jak se příčnou chodbou mihnul červený obrys; strážce. Co tady hlídají?

Taura se namáhavě protáhla otvorem a ztěžka dosedla na podlahu, tváře si schovala do dlaní.

Znepokojený Miles se k ní vrátil. „Jsi v pořádku?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, mám hlad.“

“Cože, tak brzy? Ta tyčinka se přece vyrovná dennímu přídelu jídla.” Nemluvě o dvou, třech kilech masa, co si dala jako předkrm.

“Možná pro tebe,” zasípala. Třásla se.

Miles začal chápat, proč Canaba označil projekt za neúspěšný. Představte si, že byste měli živit celou armádu takových otesánků. I Napoleon by dostal strach. A tohle kostnaté děcko bylo možná ještě ve vývinu. Hrozná představa.

Vzadu v laboratoři stála lednička. A personál přece mívá ve zvyku... Přesně tak. Mezi zkumavkami ležel sendvič a velká, i když otláčená hruška. Obojí podal Tauře. Zřejmě to na ni zapůsobilo stejně hluboce, jako kdyby jídlo vyčaroval z rukávu. Okamžitě se na to vrhla a přestala být tak bledá.

Miles v lednici hledal pro svého vojáka ještě něco k snědku, ale bohužel nenarazil na jinou organickou hmotu než na želatinu v malých nádobkách s víčky, v níž rostlo odpudivé různobarevné chmýří. Ale podél stěny místnosti stály v řadě tři obrovské, lesknoucí se mrazáky. Miles se podíval do jednoho z nich skleněným oknem v silných dveřích. Jakmile se odvážil stisknout tlačítko na zdi, mrazák se uvnitř rozsvítil. Miles uviděl celé řady označených zásuvek zaplněných průsvitnými plastickými miskami. Byly v nich nějaké zmrazené vzorky. Byly jich tam tisíce. Miles znovu nakoukl dovnitř a upřesnil svůj odhad - byly jich tam sta tisíce. Podíval se na osvětlený řídicí panel vedle zásuvky mrazáku. Teplota uvnitř byla nastavená na teplotu kapalného dusíku. Tři mrazáky... Miliony... Miles se svezl na podlahu. “Tauro, víš, kde jsme?” zašeptal napjatě.

“Bohužel ne,” odpověděla také šeptem a připlazila se k němu.

“Myslel jsem to jen jako řečnickou otázku. Víím, kde jsme.”

“Kde?”

“V Ryovalově svatyni.”

“Cože?”

“V tomhle,” Miles ukázal palcem na mrazák, „je ukrytá baronova stoletá sbírka tkáňových vzorků. Ježíši. Její hodnota se ani nedá vyčíslit. Všechny ty unikátní, nenahraditelné, z hlediska mutace bizarní kousky, které si za posledních pětasedmdesát let vyžebal, koupil, půjčil nebo ukradl, jsou vyrovnány v úhledných řadách a čekají na to, až je rozmrazí, vypěstují z nich kultury a namíchají z nich nějakého dalšího ubohého otroka. Jsme přímo v srdci provozu humánní biotechnologie.” Miles vyskočil na nohy a soustředěně pozoroval řídicí panely. Srdce mu zběsile tlouklo, dýchal s otevřenou pusou, tiše se smál a měl pocit, že vzápětí omdlí. “Sakra. Bože.” Zarazil se, polknul. Dalo by se to udělat?

Tyhle mrazáky musí mít poplašný systém, určitě jsou vybaveny monitory, které jsou přinejmenším propojené s centrem zdejší ochranky. Systém otevírání dveří vypadal dost složitě, on je ale přece nechtěl otevírat. Ani se jich nedotkl. Jeho zajímaly nastavovací systémy. Kdyby se mu tak podařilo převézt jeden jediný senzor... Měla ta věc propojení k několika vnějším sledovacím systémům, nebo natáhli optické vlákno jen k jednomu? Na laboratorním stole našel malou kapesní svítilnu a v zásuvkách objevil různé nástroje a materiál. Taura ho zmateně pozorovala, zatímco on pobíhal sem a tam, zabraný do inventury.

Monitor mrazáku měl rádiový výstup, k němu se nemohl dostat; ale co vstupní strana? Co nejtíšeji odstranil kouřově tmavý plastový kryt. Tady to je, optické vlákno vybíhalo ze stěny a nepřetržitě přenášelo informace o vnitřním prostředí mrazáku. Vedlo do normálního konektoru v mnohem zlověstnější černé krabici, kterou se ovládal poplašný systém dveří. Předtím našel přihrádku plnou optických kabelů s různými druhy zakončení a rozdvojek. Z té změti připomínající horu špaget si vytáhl všechno, co potřeboval. Několik kousků musel odložit, protože měly nevyhovující konce nebo byly poškozené. V zásuvce našel i tři zapisovače optických dat. Dva byly rozbité. Třetí fungoval.

Pomocí smyčky optického vlákna a bleskurychlého vypnutí a zapnutí se mu podařilo jeden mrazák napojit na dvě ovládací krabice. Uvolněný optický kabel připojil k datovému zapisovači. Krátké

prerušení spojení prostě musel riskovat. Pokud by to teď někdo kontroloval, nenašel by nic podezřelého. Počkal několik minut, aby se záznamové smyčky stačily naplnit. Celou tu dobu se krčil k zemi a kapesní svítilnu raději zhasl. Taura nehybně čekala, trpělivá a nehlučná jako šelma.

Jedna, dvě, tři - a výstup zapisovače byl propojený do všech tří ovládacích krabiček. Původní konektory visely opuštěně dolů. Bude to fungovat? Zatím se neozvalo žádné poplašné zařízení, ani nenásledoval dusot nohou podrážděné ochranky.

“Tauro, pojd’ sem.”

Tyčila se vedle něho, celá zmatená.

“Setkala ses někdy s baronem Ryovalem?” zeptal se jí Miles.

“Ano, jednou..., když si mě přišel koupit.”

“A líbil se ti?”

Podívala se na něho, jako by chtěla říct, že mu snad přeskočilo.

“Mně taky moc nepadl do oka.” Po pravdě řečeno se sotva ovládl, aby ho nezabil. Teď byl vděčný za to, že to tak tehdy dopadlo. “Kdybys mohla, vyškubla bys mu plíce?”

Její ruka s drápy se sevřela v pěst. “Vyzkoušej si mě!”

“Bože!” Srdečně se usmál. “Dostaneš ode mě svou první lekci taktiky. Vidíš ten panel?” ukázal rukou. “Teplota v mrazících boxech se dá zvýšit až na dvě stě stupňů Celsia, je to z důvodu sterilizace během čištění. Podej mi prst. Jeden. Opatrně. Jemněji.” Vedl jí ruku. “A teď co nejjemněji stiskni tlačítko a drž ho... A další,” nasměroval ji ke druhému panelu. “A poslední.” Vydechl, sám tomu nemohl ještě uvěřit.

“Poučení, které z toho plyne, zní, že není důležité množství síly, ale to, kde ji člověk použije.”

Potlačil touhu načmárat fixem na přední dveře mrazáku nápis Trpaslík vrací úder. Čím déle baronovi jeho smrtelný vztek zabránil přijít na to, koho má pronásledovat, tím lépe. Bude to sice trvat pár hodin, než se celá tahle masa zmražená na teplotu kapalného dusíku dobře propeče, ale pokud sem do nástupu ranní směny nikdo nepřijde, destrukce se podaří dokonale.

Miles sklouzl pohledem na digitální hodiny na stěně. Bože, v tom sklepe strávil celou věčnost. Byla sice příjemná, ale přesto... „A teď,” řekl Tauře, která ještě pořád meditovala nad svou rukou a zlaté oči jí zářily, „se musíme dostat ven. Je nejvyšší čas zmizet.” Aby její další lekce z taktiky náhodou nezněla „Nevyhazuj do povětří most, na kterém stojíš”, připomínal si Miles nervózně.

Jakmile si zevrubněji prohlédl zámky na dveřích a všechno, co bylo za nimi - mimo jiné automatické laserové zbraně, umístěné na zdech a ovládané zvukem aktivovanými čidly, Miles se málem rozhodl znovu snížit teplotu v mrazících boxech. Jeho dendarijské inteligentní nástroje, teď zamčené u šéfa ochranky, by možná stačily na složité obvody ve vypáčené řídicí skříni. Ovšem bez svého náradí se sotva mohl dostat ke svému náradí... Pěkný paradox, jen co je pravda. Milese by nepřekvapilo, kdyby Ryoval rafinovaný poplašný systém použil u těchto jediných dveří. Díky tomu se ale z téhle místnosti stala ještě horší past než sklep dole.

Znovu obešel laboratoř s ukradenou kapesní svítilnou a díval se do zásuvek. Neobjevil v nich nic, čím by přelstil elektroniku, zato ale mezi kroužky a svorkami našel velké štípací kleště. Připomenuly mu mřížku na konci potrubí, před kterou musel nedávno rezignovat. Výstup do téhle laboratoře vůbec neznamenal, že by se nějak zvýšila jejich šance na útěk.

“Není žádná hanba strategicky ustoupit na lepší pozici,” zašeptal Tauře, když se zdráhala vlézt zpátky do ztemnělé podpěry. “Tohle je mrtvý konec. Možná to platí i doslova.” Pochybnosti v jejích žlutohnědých očích ho podivně znepokojovaly, tížily na srdci. Pořád mi nevěříš, co? Kdo zažil velkou zradu, zřejmě potřebuje velký důkaz.

“Drž se mě, dítě,” zamumlal si pro sebe a švihem se postavil na žebřík. “Uvidíš, kam tě zavedu.” Pochybnosti skryla za spuštěnými očními víčky a vydala se za ním, ale nejdřív zasunula desku na své místo. Díky svítilně nebyl sestup tak nepříjemný, jako když předtím vystupovali do neznámého temného prostoru. Žádný jiný východ neobjevili, a tak se brzy znovu ocitli na skále, kde jejich cesta

začala. Miles se šel podívat, jak to vypadá s vodou. Taura toho využila, aby se napila. Tryskající voda si našla cestu dolů ze svahu; vzhledem k rozlehlosti prostoru bude trvat několik dní, než se u spodní zdi vytvoří rybník, který by se dal strategicky využít, i když pořád existovala naděje, že by mohl trochu podemlít základy.

Taura ho vysadila do potrubí. "Drž mi palce," zamumlal přes rameno.

"Sbohem," řekla. Neviděl jí do tváře. Její hlas zněl bezbarvě.

"Brzy na shledanou," opravil ji přesvědčivě.

Po několika minutách usilovného plazení se znovu dostal k mřížce. Vedla do tmavé místnosti plné různých věcí, jaké bývají ve sklepě. Panovalo tam ticho, nikdo tam nebyl. Cvaknutí štípacích kleští mu připadalo tak hlasité, že se bál, že přivolá celou Ryovalovu ochranku, ale nikdo se neobjevil. Jejich šéf nejspíš vyspává kocovinu, kterou mu způsobila droga. Potrubím se ozvěnou nesl škrábavý zvuk, to nedělal on. Miles zkameněl. Pak si posvítil baterkou do boční větve potrubí. Zableskly se v něm dva rudé drahokamy, patřily obrovité kryse. Milese napadlo, že by ji mohl praštit a odvléct Tauře. Ne, neudělá to. Ale až se vrátí na loď, dopřeje jí večeri se steakem. Dvěma steaky. Kysu mezitím zachránilo to, že se obrátila a odklusala pryč. Mříž nakonec povolila a Miles se protáhl do skladiště. Kolik bylo vlastně hodin? Bylo pozdě, moc pozdě. Místnost vedla do chodby a na jejím konci se matně leskl poklop. Miles pocítil skutečnou naději. Jakmile vysvobodí Tauru, pokusí se dostat k nějakému vozidlu...

Poklop se, stejně jako ten první, otvíral ručně, neměl žádný důmyslný elektronický zámek, který by bylo třeba odpojit. Ale jakmile se zaklapl, byl automaticky uzavřený. Miles ho zaklínil kleštěmi a teprve pak slezl po žebříku kus dolů. S baterkou v ruce se rozhlížel. "Tauro!" zašeptal. "Kde jsi?"

Neozvala se žádná odpověď; žádné zlaté oči se nezaleskly v lesu sloupů. Nechtěl křičet. Jeho nohy v ponožkách vydávaly na příčkách plácavý zvuk. Tichým, rychlým klusem se rozběhl kupředu, na studených kamenech ho záblý nohy, toužil po svých ztracených holínkách.

Našel ji, jak tiše sedí u paty sloupu s hlavou položenou na kolenou. Tvářila se zamyšleně, smutně. Opravdu mu netrvalo dlouho, než se naučil vyčíst z jejích rysů podobných vlčím různé pocity. "Vojáku, je čas dát se na pochod," řekl Miles. Zdvihla hlavu. "Ty ses vrátil!" "A co sis myslela, že udělám? To je přece samozřejmé. Jsi můj voják, nebo ne?"

Utřela si tvář svrchní stranou tlapy - ruky, opravil se Miles přísně. A pak se zvedla. "Hádám, že ano." Nepatrně se usmála. Pokud člověk netušil, co je to za výraz, mohl se vyděsit. "Otevřeným poklopem se pokusíme dostat ven z hlavní budovy zpátky do zásobovacího prostoru. Viděl jsem tam několik zaparkovaných vozidel. Co je to malá krádež, potom co..."

Ve svahu po jejich pravé straně se náhle ozvalo zakvílení a nákladní vrata se začala vysouvat nahoru. Studený suchý vzduch vtrhl do zatuchlého prostoru a paprsek světla zbarvil stíny do modra. Zastínili si proti tomu nečekanému jasu oči. Z oparu se jim postupně vynořoval pultucet rudě oděných klusajících postav. Zbraně měly připravené k výstřelu.

Taura se pevně chytila Milese. Utíkejme, chystal se vykřiknout, ale v poslední chvíli se zarazil; proti nervovým disruptorům, kterými byli vyzbrojeni nejméně dva strážci, neměli žádnou šanci. Miles si vzdychnul. Příliš zuřil, aby ještě dokázal klít. Byli tak blízko...

Šéf ochranky Moglia vešel volným procházkovým krokem dovnitř. "Naismithi, vy jste pořád ještě celej?" ušklíbl se nepřijemně. "Devítka zřejmě konečně pochopila, že je lepší spolupracovat. Je to tak, Devítko?"

Miles jí pevně stiskl ruku, doufal, že správně pochopí, že má čekat.

Zdvihla bradu. "Nejspíš ano," odpověděla chladně.

"Nejvyšší čas," řekl Moglia. "Když se budeš chovat jako hodné děvče, až tady skončíme, vezmeme tě nahoru a dopřejeme ti snídani."

V pořádku, signalizovala jí Milesova ruka. Bedlivě ho sledovala, čekala na jeho pokyny.

Moglia strčil do Milese obuškem. "Je čas jít, trpaslíku. Tví přátelé za tebe zaplatili výkupné. To

jsem vážně nečekal.”

Milese to také překvapilo. Zamířil k východu a Tauru pořád vedl s sebou. Nedíval se na ni, snažil se neupozorňovat na jejich, hm, blízkost. Pustí ji, až začnou utíkat.

Co to sakra má znamenat... ? Pomyslel si Miles, jakmile vyšli do oslepujícího světla a rampa je vedla ke kruhu z makadamu, který díky jiskřící jinovatce klouzal. Bylo to celé podivné.

Bel Thorne a jeden dendarijský voják, oba vyzbrojení paralyzéry, neklidně přešlapovali na místě - nejsou snad uvěznění? Šest Fellových mužů v zelených uniformách stálo v plné pohotovosti. Na konci plácku bylo zaparkované vznášedlo s logem Fellovy firmy. Čtyřruká Nicol, kterou před zimou chránila bílá kožešina, byla usazená na své mobilní židli a na dostřel od ní stál velký zeleně oděný strážný s paralyzérem. Světlo mělo šedivý a zlatý odstín, vzduch byl chladný a nad tmavým pohořím v dálce se už vyhouplo slunce a prodíralo se mezi mraky.

“Je to váš muž?” zeptal se kapitán v zelené uniformě Bela Thorneho.

“Ano, je to on.” Thorneho obličej byl bílý, mísila se v něm úleva s vyčerpáním. “Admirále, jste v pořádku?” zavolalo na něj naléhavě. Když si všimlo Milesovy vysoké společnosti, vytřeštilo oči. “Sakra, kdo je to?”

“To je náš nový rekrut, Taura,” odpověděl Miles rozhodně. Doufal, že Thornemu dojde význam té informace – na rozdíl od Ryovalových strážců. Thorne se zatvářilo ohromeně, což signalizovalo, že Milesovu narážku alespoň z části pochopilo. Moglia se naopak tvářil podezřívavě a zároveň zmateně. Problém, kterého se šéf ostrahy chtěl zbavit, byl spojený s Milesem, a tak se věnoval jednání s důležitější osobou, kapitánem Fellovy gardy.

“Co to znamená?” zasyčel Miles na Thorneho a příkradl se k němu blíž. Musel se ale zastavit, jakmile červeně oděný strážný zdvihl zbraň a zavrtěl hlavou. Moglia s kapitánem si prohlíželi nějaká elektronická data na displeji, hlavy měli nakloněné k sobě, nepochybně se jednalo o oficiální dokumenty.

“Když jsme tě v noci ztratili, přepadla mě panika,” šeptalo Thorne směrem k Milesovi. “Přímý útok nepřicházel v úvahu, a tak mě napadlo požádat o pomoc barona Fella. Ale dopadlo to trochu jinak. Ryoval s Fellem se dohodli, že vymění Nicol za tebe. Dali mi to vědět teprve před hodinou!” Zlostný pohled Nicol potvrzoval, že si Thorne nevymýšlí.

“Rozumím,” řekl Miles a na okamžik se zarazil. “A co hodláš udělat s jejím dolarem?”

“Snaž se pochopit,” Thorneho hlas prozrazoval úzkost, “že jsme neměli tušení, co s tebou je. Předpokládali jsme, že Ryoval rozpoutá ohňostroj obscénního a důmyslného mučení a tebe obsadí do hlavní role. Jak říká komodor Tung, člověk zahnaný do kouta musí použít lest.”

Miles poznal jeden z aforismů Sun Cu, kterého měl Tung v oblibě. Když komodor míval špatnou náladu, citoval jim čtyři tisíce let mrtvého generála v původní čínštině; když byl dobře naladěný, nabídl jim překlad. Miles se rozhlédl kolem, počítal zbraně, muže, vybavení. Většina zelených měla paralyzéry. Bylo to třináct proti... třem. Nebo čtyřem? Pohledem sklouzl k Nicol. Možná pěti? Když je situace zoufalá, radil Sun Cu, je třeba bojovat. Mohla by být ještě zoufalejší?

“Ach...,” řekl Miles. “A jakého ďábla jsme nabídli baronovi výměnou za jeho mimořádnou laskavost? Nebo to dělá jen z čistého srdce?”

Thorne po něm střílelo podrážděným pohledem, pak si odkašlalo. “Slíbilo jsem, že mu prozradíš, jak je to s omlazující kúrou doopravdy.”

“Bele...”

Thorne nešťastně pokrčilo rameny. “Můj původní plán byl, že něco vymyslíme, až tě odtud dostaneme. Nikdy by mě nenapadlo, že nabídne Nicol Ryovalovi, to přísahám!”

V táhlém údolí pod nimi Miles uviděl kuličku pohybující se po tenkém stříbrném pásku jednokolejné dráhy. Přijížděla v ní ranní směna bioinženýrů, techniků, údržbářů, úředníků a kuchařů. Miles stočil pohled na bílou budovu tyčící se nad nimi a představil si scénu, která nastane ve druhém patře s laboratořemi, jakmile ostraha vypne poplašný systém a dovolí zaměstnancům vstoupit dovnitř.

První ve dveřích pokrčí nos a začne věřit jako zajíc, pak se žalostně zeptá: “Co to tady tak strašně páchne?”

“Zdravotník Vaughn se už ohlásil na palubě Arielu?” zeptal se Miles.

“Ano, před hodinou.”

“Dobře... Vyoperování jeho vykrmeného lýtka se odkládá, pocestuje s celou zásilkou.” Miles kývnutím ukázal na Tauru.

Thorne ještě víc ztišilo hlas. “Tohle poletí s námi?”

“Raději se s tím smiř. Vaughn nám neřekl všechno, když to ještě vyjádřím mírně. Vysvětlím ti to později,” dodal Miles, zatímco oba kapitáni ukončili důvěrný rozhovor. Moglia si vesele pohodil obuškem a zamířil k Milesovi. “Jo, byla to špatná kalkulace. Nebude to obklíčení ale zoufalství. Nicol, chci, abyste věděla, že Dendarijci refundaci neuznávají.”

Nicol se zmateně zamračila. Thorne otevřelo oči dokořán, počítalo poměr sil. Miles viděl, že došlo k počtu třináct proti třem.

“Vážně?” zeptalo se Thorne zajíkově. Nenápadně sjelo rukou k lemu kalhot, dalo tak vojákovu signál, aby se připravil.

“Vážně je to zoufalství,” zdůraznil Miles. Zhluboka se nadechl. “Teď! Tauro, do útoku!”

Miles se vrhl proti Mogliovi, ne proto, aby mu vykroutil obušek, ale v naději, že ho jeho tělo bude krýt před strážným s nervovým disruptorem. Dendarijský voják prvním výstřelem z paralyzéru zneškodnil majitele nervového disruptoru, pak uskočil stranou, aby ho nezasáhl druhý střelící muž. O toho se postaralo Thorne a také uskočilo stranou. Dva strážní v červených uniformách mířící na utíkajícího hermafrodita se najednou ocitli ve vzduchu. Taura je chytila za krk a otloukla jim hlavy o sebe. Byl to sice nevědecký přístup, zato velmi účinný; oba muži dopadli na zem na všechny čtyři a tápali kolem sebe po ztracených zbraních.

Baronovi muži v zeleném zatím váhali, nevěděli, na koho mají střílet. Vtom se Nicol, jejíž andělská tvář ožila, vymrštila ze své židle jako raketa. Dopadla rovnou na hlavu strážného, který místo toho, aby ji hlídal, sledoval zápas. Muž se svezl k zemi jako hora masa. Nicol obrátila svou mobilní židli na bok a použila ji jako štít proti střelbě zeleného strážce. Pak se znovu vymrštila vzhůru. Taura chytila jednoho červeně oděného muže a hodila jím po zeleném, oba skončili na zemi ve spleti paží a nohou.

Dendarijský voják popadl jednoho zeleného strážce a chtěl ho využít jako štít proti zásahu z paralyzéru. Velitel Fellovy skupiny ale prokoukl jeho manévry a nemilosrdně je omráčil oba, což byla zdravá taktika vzhledem k počtu strážných na jeho straně. Moglia přitlačil Milesovi obušek k jeho průdušnici a držel ho pevně, zatímco křičel do náramkového komunikátoru, aby mu poslali posily. Zelený strážce zajechel, Taura mu málem vytrhla paži z ramene a za vykloubenou končetinu ho roztočila a hodila jako granát proti muži, který na ni mířil paralyzérem.

Milesovi se před očima dělaly barevné kruhy. Kapitána od barona Fella, který se zaměřil na Tauru jako na největší hrozbu, zneškodnilo svým paralyzérem Thorne, zatímco Nicol vrazila židli do zad posledního stojícího muže v zeleném.

“Vznášedlo!” zaskřehotal Miles. “Honem!” Thorne na něho vrhlo zoufalý pohled a sprintem vyrazilo k vozidlu. Miles se kroutil jako úhoř, Moglia ale jednou rukou sáhl do holíanky a vytáhl z ní ostrý, tenký nůž, který přitlačil Milesovi na krk.

“Ani hnout,” zavrčel Moglia. “Tak je to lepší...” Narovnal se. Nastalo nečekané ticho. “Nikdo ani hnout.” Thorne zkamenělo s rukou na dveřích vznášedla. Dva muži rozplácí na zemi se svíjeli a sténali. “Teď odstupte od glk,” vyrazil ze sebe Moglia. Taura za ním mu šeptala do ucha, bylo to spíš tiché, velmi tiché vrčení. “Odhod’ nůž. Jinak ti rozpáru krk holýma rukama.”

Miles zkroutil pohled stranou, pokoušel se uvidět za svou uvězněnou hlavu, zatímco se mu do kůže zarývala ostrá hrana nože. “Jeho ale stačím zabít dřív,” zaskřehotal Moglia. “Ten malý muž je můj,” odpověděla Taura polohlasem. “Sám jsi mi ho dal. On se pro mě vrátil. Zkus mu ublížit a uškusnu ti hlavu a vypiju krev.”

Miles cítil, jak Moglia ztrácí půdu pod nohama. Nůž se zařinčením dopadl na zem. Miles uskočil a zavrával. Taura držela Mogliu pod krkem, drápy se mu zarývaly stále hlouběji. “Mám sto chutí urvat ti hlavu,” zavrčela nedůtklivě. V očích jako by se jí zableskly vzpomínky na týrání.

“Pusť ho,” vydechl Miles. “Věř mi, že za několik hodin zažije věci, jaké by si nikdy nedokázal představit.”

Thorne se poklusem vrátilo zpátky a cestou zneškodnilo dávkou z paralyzeru šefa ochranky. Sotva se mohlo netrefit Taura ho držela ve vzduchu jako zplihlou kočku. Miles ji nechal, aby si přehodila přes rameno omráčeného dendarijského vojáka, a sám oběhl vznášedlo a otevřel zadní dveře pro Nicol, aby tam mohla zajet se svou židlí. Pak všichni naskákali dovnitř a zabouchli dveře. Thorne se ujalo řízení a rychle se s nimi odlepilo od země. V Ryovalově komplexu se rozhoukala siréna.

“Potřebuju komunikátor,” drmolil Miles a stahoval ho ze zápěstí omráčeného vojína. “Bele, kde čeká naše přepravní loď?”

“Přistáli jsme na malém obchodním letišti kousek od Ryovalova města, asi čtyřicet kilometrů odtud.”

“Zůstal v ní někdo?”

“Andersonová s Noutem.”

“Jaký kód má jejich kanál?”

“Dvacet tři.”

Miles vklouzl na sedadlo vedle Thorneho a nastavil příslušnou frekvenci. Trvalo celou věčnost, než se seržantka Andersonová ohlásila. Uplynulo třicet nebo čtyřicet vteřin. Jejich vznášedlo mezitím opustilo vrcholky stromů a letělo nad nejbližším horským hřebenem.

“Laureen, potřebuju, abys okamžitě odstartovala a co nejrychleji nás vyzvedla. Letíme Fellovým nákladním vznášedlem a směřujeme...” Miles strčil zápěstí s komunikátorem Thornemu pod nos.

“... severně od Ryovalova biologického komplexu,” odříkávalo Thorne. “Letíme rychlostí asi dvě stě šedesát kilometrů za hodinu, což je maximum, co se dá z týhle bedny vyždímat.”

“Řid’ se naším nouzovým signálem,” řekl Miles a stiskl tlačítko na komunikátoru. “Nečekej na povolení ke startu z kontrolní věže Ryovalova letiště, stejně bys ho nedostala. Řekni Noutovi, ať mě spojí s Arielem.”

“Provedu, pane,” ozval se ze sluchátka seržantčin hlas.

Nejdřív se ozýval jen praskot statické elektřiny, pak nastalo další několikavteřinové mučivé zpoždění, než uslyšel vzrušený hlas: “Tady Můrka. Myslel jsem, že se vrátíte hned za námi! Jste v pořádku, pane?”

“Zatím ano. Je zdravotník Vaughn na palubě?”

“Ano, pane.”

“Dobrá. Nedovolte mu odejít. Řekněte mu, že ten vzorek tkáně mám u sebe.”

“Opravdu? Jak jste...”

“Na tom teď nesejde. Svolejte mužstvo na palubu a odstartujte ze stanice na oběžnou dráhu. Připravte se na setkání za letu s přepravní lodí a řekněte pilotovi, ať si propočítá kurs - hned poletíme k Escobaru s maximálním zrychlením. A nečekejte na povolení ke startu.”

„Ještě pořád nakládáme zboží...”

“Tak ho tam nechte.”

“To je ten průser tak vážnej, pane?”

“Smrtelně, Můrko.”

“Rozumím, pane. Můrka konec.”

“Mělo jsem pocit, že jsme se na Jacksonu měli chovat tiše jako myšky,” stěžovalo si Thorne. “Nepřipadá ti tohle trochu moc teatrální?”

“Situace se změnila. Potom, co jsme provedli minulou noc, vyjednávání s Ryovalem ohledně Nicol nebo Taury nepřichází v úvahu. Ve jménu pravdy a spravedlnosti jsem udeřil způsobem, který by mě

mohl začít mrzet. Vyličím ti to později. Mimochodem, vážně chceš být u toho, až budu baronovi Fellovi vysvětlovat, jak se věci mají se zázračně omlazovací kúrou?”

“Ach,” Thorne se soustředilo na řízení. “Klidně si to i zaplatím, abych o nic nepřišlo.”

“Hm. Ne. Drželi jsme v ruce všechny triumfy.” Miles si začal prohlížet displeje na jednoduchém řídicím panelu. “Už nikdy bychom je nedali znovu dohromady. Určité okamžiky vyžadují akci. Když to propásneš, bohové tě navždy proklejí. A naopak... Když už je řeč o akci, viděl jsi, jak Taura zneškodnila sedm chlapíků?” Miles se vítězoslavně usmíval. “Jak si asi povede, až projde základním výcvikem?”

Thorne se stísněně ohlédl přes rameno. Nicol seděla na své židli, zatímco Taura se vklínila do prostoru vedle omráčeného vojína. “Nemělo jsem čas je počítat.”

Miles se zhoupl na sedadle, vstal a zamířil dozadu, aby zkontroloval svůj drahocenný živý náklad.

“Nicol, vedla jste si fantasticky,” řekl jí. “Bojovala jste udatně jako sokol. Možná bych vám měl dát slevu na ten dolar.”

Nicol byla stále ještě udýchaná, slonovinově bílé tváře jí rudě hořely. Rukou z horního páru si z tváře odhodila pramen černých vlasů, který jí spadl do zářících očí. “Bála jsem se, aby mi nerozbili dulcimer.”

Spodní rukou pohladila velké pouzdro vedle sebe. “Taky jsem měla strach, že ublíží Thornemu...”

Taura seděla na zemi, opírala se o stěnu vznášedla. Byla pobledlá. Miles si klekl vedle ní. “Tauro, drahoušku, jsi v pořádku?” Opatrně uchopil její ruku zakončenou drápy a změřil jí puls. Měla ho zrychlený. Nicol si všimla Milesova něžného gesta a překvapeně na něj pohlédla.

“Mám hlad,” vydechla Taura.

“Zase? No, to je ale samozřejmé po takové námaze. Nemáte tady někdo tyčinku denního přídelu jídla?” Rychle prohledal omráčeného žoldáka. V kapse na stěně mu objevil tyčinku, která byla skoro celá, a okamžitě ji zabavil. Pak s úsměvem pozoroval, jak se Taura vrhla na jídlo; oplatila mu úsměv, jak to jen šlo s plnou pusou. Už nebudeš muset jíst žádné krysy, sliboval jí v duchu. Jakmile se vrátíme na Ariel, dostaneš k večeři tři steaky a dva čokoládové dorty jako zákusek...

Nákladní vznášedlo udělalo kličku. Taura, která se stačila trochu vzpamatovat, nataženou nohou přidržela promáčknutou židli Nicol u stěny, aby nezačala poskakovat sem a tam. “Děkuju,” řekla Nicol obezřele. Taura kývla hlavou.

“Máme společnost,” zavolalo Thorne přes rameno. Miles pospíchal k němu dopředu. Zezadu se k nim rychle blížila dvě vznášedla. Ryovalova ochranka. Pokud šlo o jejich technické vybavení, policejní vznášedlo bylo proti nim hotová chudinka. Thorne znovu udělalo myšku a kolem nich se mihl plazmový záblesk. Jejich pronásledovatelé - polovojenská jednotka - byli pěkně naštvaní.

“To byla jedna z těch Fellových hraček. Potřebovali bychom nějakou kuličku, abychom ji mohli cvrknout zpátky.” Miles ale na řídicím panelu neobjevil nic, co by alespoň připomínalo tlačítko na ovládání zbraní.

Uslyšeli zahučení, Nicol zaječela, vznášedlo se otřásl a postavilo se kolmo. Následovalo hučení vzduchu, vibrace. Miles horečnatě otáčel hlavou - ustřelili jim horní zadní roh nákladového prostoru. Zadní dveře se na jedné straně zkroutily žárem, zatímco druhý uvolněný konec se nekontrolovatelně plácal v prostoru. Taura nepřestávala brzdit židli s Nicol, která měla horní pár paží omotaný kolem jejích kotníků. “Bože,” řeklo Thorne, “vždyť nemáme pancíř.”

“Asi nemají dojem, že se jedná o mírovou misi.” Miles zapnul komunikátor. “Laureen, už jste ve vzduchu?”

“Ano, pane.”

“Pokud vás někdy svádělo pořádně to rozpálit, tak teď máte šanci. Nikdo vás nebude popotahovat za ničení zařízení.”

“Děkuju, pane,” odpověděla seržantka šťastně.

Ztráceli rychlost a výšku. “Držte se!” křiklo Thorne přes rameno a hodilo zpátečku. Jejich

pronásledovatelé proletěli kolem nich, ale okamžitě se začali obracet zpátky. Thorne znovu přidalo rychlost, zezadu se znovu ozval výkřik, jejich živý náklad se víc posunul k poškozeným dveřím.

Dendarijské ruční paralyzéry jim teď nebyly k ničemu. Miles přelezl znovu dozadu, pátral po nějaké skřínce, polici se zbraněmi, po čemkoli - Fellovi lidé se při ochraně určitě nespolehali jen na to, že jméno jejich firmy budilo hrůzu...

Polstrované lavice po obou stranách nákladního prostoru, na kterých předtím seděla baronova četa, se daly nadzdvihnout, jejich vnitřek sloužil jako úložný prostor. První část byla prázdná, ve druhé bylo něčí zavazadlo. Miles si na okamžik představil, jak kalhotami od pyžama škrtí nepřítele nebo jimi ucpává vstupní otvory pohonných trysek. Třetí část byla také prázdná a čtvrtá zamčená.

Vznášedlo se zakymácelo pod dalším zásahem, který je připravil o kus střechy. Miles se chytil Taury, letadlo padalo střemhlav dolů. Ale Milesův žaludek i on sám jako by letěli vzhůru. Všichni byli připláclí k podlaze. Thorne brzdilo. Vznášedlo se otřásl, prudce naklonilo a všichni, Miles s Taurou, omráčený žoldák, Nicol na své mobilní židli, byli katapultováni a dopadli na jednu hromadu, zatímco loď vyrývala pruh do země, než se nakloněná zastavila v nízkém, mrazem zčernalém porostu.

Thorne, kterému se z obličeje řinula krev, přelezlo k nim dozadu a křičelo: "Ven, všichni ven!" Miles natáhl ruku k nově vzniklému východu na stropě, jakmile se ale dotkl žhavé strusky z kovu a plastu, okamžitě ucukl. Taura se vztyčila a prostrčila hlavu dírou. Pak se shýbla pro Milese a vysadila ho nahoru. Miles sjel dolů a rozhlédl se kolem. Přistáli v neobydleném údolí s místní vegetací, obklopeném rozbrázděnými kopci, které připomínaly svazky provazů. Z nebe se k nim blížili jejich pronásledovatelé, jejich vznášedla se zvětšovala, ubírala rychlost - chystali se je zajmout, nebo jen pečlivě mířili na cíl?

Bojový výsadkový člun z lodi Ariel se s řevem vynořil nad hřebenem kopce a vrhl se dolů jako boží černá ruka. Obě vznášedla najednou vypadala mnohem menší. Jedno z nich změnilo směr a začalo se vzdalovat, zatímco druhé se zřítilo na zem; nesrazil ho plazmový výstřel, ale tažný paprsek. Nad místem, kam dopadlo, se neobjevil ani pramínek kouře. Výsadkový člun dosedl vedle nich, jeho přistání doprovázel ohlušující praskot lámajících se větví křoví. Dveře na boku se zasunuly.

"Konec představení," zamumlal Miles. Kolem krku si zavěsil paži zemdlelého Thorneho, zatímco Taura nesla omráčeného vojáka. Promáčkнутá kapka s Nicol se trhavě pohybovala vzduchem a všichni vděčně klopýtali do bezpečí.

Když Miles procházel přestupní komorou Arielu, vnímal slabý šum vycházející z lodi kolem něj. Žaludek se mu svíral v umělé gravitaci, která kolísala v důsledku přetížení motorů. Už opustili oběžnou dráhu. Chtěl se co nejrychleji dostat do řídicí místnosti, i když se zdálo, že Můrka si zatím vede velmi dobře. Andersonová s Noutem vtáhli dovnitř bezvládného vojína, který se sténáním začínal přicházet k vědomí, a předali ho zdravotníkovi čekajícímu s plovoucí paletou. Thorne, jakmile mu ošetřili rozříznuté čelo, poslalo Nicol s poškozenou mobilní židlí za personálem a pospíchalo do řídicí místnosti. Miles narazil na toho, koho nejméně toužil vidět. Doktor Canaba plný úzkosti postával na chodbě, opálený obličej měl napjatý. "Vy," oslovil ho rozzuřený Miles zlověstným hlasem. Canaba bezděčně couvl dozadu. Miles zatoužil chytit ho pod krkem a přimáchnout ke zdi. S lítostí se toho musel vzdát, protože byl moc malý, a tak přikázal vojínovi Noutovi, aby to udělal za něj. Místo toho Canabu alespoň přibodl ke stěně vražedným pohledem. "Jste docela obyčejnej chladnokrevnej hajzl. Vy jste mě poslal zabít šestnáctiletou holku!"

Canaba se bránil zdviženýma rukama. "Vy nechápete... "

Průlezem se protáhla Taura. Překvapeně otevřela žlutohnědé oči dokořán, doktor je vytřeštil ještě víc. "Cože? To je doktor Canaba! Co tady děláte?"

Miles ukázal prstem na Canabu. "Vy zůstanete tady," přikázal mu zastřeným hlasem. Pak ovládl vztek a otočil se k seržantce Andersonové. "Laureen?"

"Ano, pane?"

Miles vzal Tauru za ruku a odvedl ji k ní. "Ujmete se nového rekruta Taury a obstaráte jí pořádné

jídlo. Může toho sníst, kolik bude chtít, a myslím to doslova. Pak jí ukážete, kde se může vykoupat a obléknout si uniformu. Provedete ji lodí.”

Seržantka se opatrně podívala na Tauru čnící do výšky. “Hm... Ano, pane.”

“Prožila si toho hodně,” začal Miles vysvětlovat, pak se ale zarazil a dodal: “Ukažte jí, jací jsme hostitelé. Je to důležité.”

“Ano, pane,” odpověděla seržantka pevným hlasem a vykročila jako první. Taura ji následovala, nejistě se ale ohlédla na Milese a Canabu.

Miles se poškrábal na zarostlé bradě, uvědomoval si, že je špinavý a páchne a že má po překonaném strachu nervy napjaté k prasknutí. “Tak dobře, doktore,” zavrčel, “vysvětlíte mi to. A opravdu se snažte.”

“Nemohl jsem připustit, aby zůstala u Ryovala!” řekl Canaba rozrušeně. “Zneužil by ji pro své obchodní nemravnosti...”

“A to vás nenapadlo požádat nás, abychom ji vysvobodili?”

“Proč,” prohlásil Canaba zmateně, “byste to ale dělali? Nic takového ve vaší smlouvě nestálo, žoldáku “

“Je vidět, že jste v té díře prožil moc dlouhou dobu.”

“Pociťoval jsem tu tíhu každé ráno, když jsem vstával do práce.” Canaba se důstojně napřímil. „Admirále, vy to pořád nechápete.” Pohledem sklouzl na konec chodby, kudy právě odcházela Taura. “Nemohl jsem ji nechat napospas Ryovalovi, ale taky jsem ji nemohl vzít na Barrayar. Tam přece mutanty zabíjejí!”

“Hm...,” řekl Miles po chvíli zamyšlení. “Ten předsudek se pokoušejí vymýtit, alespoň pokud je mi známo. Jinak ale máte pravdu. Barrayar pro ni není vhodné místo.”

“Vy jste pro mě znamenali naději, že ji nebudu muset zabít sám. Není to lehký úkol. Znáám ji... příliš dlouho. Ale nechat ji tam dole by se rovnalo tomu nejodpornějšímu odsouzení...”

“To je čistá pravda. Teď je ale odtamtud pryč, stejně jako vy.” Jestli se nám ovšem podaří, aby to tak zůstalo... Miles už zoufale toužil být v řídicí místnosti, aby zjistil, co se děje. Už za nimi Ryoval poslal pronásledovatele? Nebo to udělal Fell? Dostanou na vesmírné stanici střežící červí díru příkaz, aby jim zablokovali únikovou cestu?

“Nechtěl jsem ji nechat jejímu osudu,” prohlašoval Canaba rozrušeně, “ale nemohl jsem ji vzít s sebou!”

“Dobře, že se vám to nepovedlo. Naprosto se nehodíte k tomu, abyste se o ni staral. Mám v úmyslu přesvědčit ji, aby vstoupila do řad Dendarijských žoldnéřů. Zdá se, že je k tomu geneticky předurčená. Pokud nevíte o něčem, co by tomu bránilo.”

“Jenže ona umře!”

Miles znehybněl. “A my snad ne?” zeptal se po chvíli. Pak dodal hlasitěji: “Proč? Za jak dlouho?”

“Může za to její metabolismus. Byla to další chyba, nebo spíš spousta chyb. Kdy přesně, to nevím. Může tady být ještě rok, dva, pět. Nebo deset.”

“Nebo patnáct?”

“I patnáct, ale to není moc pravděpodobné. Bude to brzy.”

“A to jste ji chtěl připravit i o to málo, co jí zbývá? Proč?”

„Abych ji ušetřil zlého konce. Oslabení nastupuje rychle a je velmi bolestivé, soudě podle toho, čím některý z... prototypů prošel. U žen je to komplikovanější. Nejsem si úplně jistý... Je to ale strašná smrt. Stejně hrozná jako Ryovalovo otroctví.”

“Nepamatuju si, že bych se kdy setkal s příjemnou smrtí. A viděl jsem její nejrůznější formy. A co se týče délky života - když vám řeknu, že v příštích patnácti minutách může být po nás všech, co si počnete se svým milosrdenstvím?” Musel se dostat do řídicí místnosti. “Vaše zodpovědnost o ni tímto končí. Dopřejte jí, ať si užívá života, dokud může.”

“Vzešla ale z mého projektu, pořád za ni nesu zodpovědnost.”

“Ne. Ta žena je teď svobodná. Musí zodpovídat sama za sebe.”

“O jaké svobodě chcete mluvit, když je uvězněná v těle hnaném takovým metabolismem? Když ji s takovou tváří čeká život zrůdy? Copak není lepší, aby bezbolestně zemřela, než aby musela snášet všechno to utrpení...”

“Ne, není,” procedil Miles přes zaťaté zuby.

Canaba se na něj upřeně podíval. Konečně mu došel Milesův osobní důvod.

Přesně tak, doktore. Přestaňte jako pštros strkat hlavu do písku a podívejte se na mě. Konečně.

“Proč se o ni vlastně staráte?” zeptal se Canaba.

“Protože se mi líbí. A troufám si dodat, že mnohem víc než vy.” Miles se na okamžik zarazil, zamrzelo ho, že bude muset Tauře říct o genových souborech uložených v jejím lýtku. Dříve nebo později je budou muset vyjmout. Mohl by ale také předstírat, že biopsie patří ke standardním lékařským postupům při přijímání nováčků mezi žoldáky. Ne. Zasloužila si, aby se s ní jednalo čestně.

Miles vůči doktorovi pocítil silnou averzi. Na druhé straně, nebýt těch genových souborů, opravdu by se o ni zajímal tak, jak tvrdil? Opravdu by jen z dobrého srdce rozšířil stanovený úkol a riskoval, že tím ohrozí jeho splnění? Co rozhodlo? Smysl pro povinnost, nebo pragmatická tvrdost? Teď už to nepozná. Zlost vystřídala únava. Takový míval pocit vždy po skončení mise. Jenže na to je teď ještě moc brzy, mise zdaleka neskončila, připomenul si Miles přísně. Nadechl se. “Nemůžete jí bránit v životě, doktore Canabo. Už je příliš pozdě. Nechte ji. Ať si běží.”

Doktor nešťastně stiskl rty, sklonil hlavu a gestem dal najevo, že rozhodnutí přijímá.

“Zavolejte admirála,” zaslechl Miles hlas Thorneho, zrovna když vstupoval do řídicí místnosti. Thorne příkaz odvolalo, jakmile ho zasyčení otevíraných dveří přinutilo otočit hlavu a uvidělo Milese. “Dobré načasování, pane.

“Co se děje?” Miles se posadil do křesla, na které mu ukázalo Thorne. Podporučík Můrka se staral o lodní ochranný štít a zbraňový systém, zatímco jejich skokový pilot Padget seděl připravený pod podivnou korunou svých sluchátek s chemickými kanylami a dráty.

Mužův výraz naznačoval, že je teď plně soustředěný, jako by meditoval; jeho vědomí bylo plně zaměstnané lodí, skoro s ní splývalo. Byl to člověk na svém místě.

“Volá baron Ryoval,” informovalo Thorne Milese, “osobně.”

“Jestlipak si už zkontroloval mrazicí boxy?” Miles se usadil před displejem. “Jak dlouho už čeká?”

“Ani ne minutu,” odpověděl mu komunikační důstojník.

“Hm. Tak ho ještě chvíli necháme čekat. Co za námi poslali?”

“Zatím nic,” hlásil Můrka.

Miles se nad takovou nečekanou zprávou podivil. Využil okamžiku, aby se připravil. Zalitoval, že se nestihl umýt, oholit, obléct si čistou uniformu; přinášelo to psychologické výhody. A tak se poškrábal na zarostlé bradě, místo hřebenem si vlasy pročísl rukou a zavrtěl prsty v mokřích ponožkách. Nohama sotva dosahoval na podnožku. Snížil si trochu křeslo, pak se napřímil a začal uvolněně dýchat. “V pořádku, pusťte obraz.”

Rozmazané pozadí za tváří, která zabírala obrazovku, mu připadalo nějak povědomé. Skutečně - byla to místnost šéfa bezpečnosti Ryovalova biologického komplexu. Baron se dostavil osobně. Stačil jediný pohled na jeho mladistvou tvář zkřivenou vzteky a nebylo těžké dopsat zbytek scénáře. Miles se nevinně usmál. “Dobré ráno, barone, co pro vás mohu udělat?”

“Chcípnout, ty zakrslej mutante!” vyrazil ze sebe Ryoval. “Ty! Vyhrabu tě i z toho nejhlubšího bunkru. Vypíšu na tvou hlavu takovou odměnu, že se za tebou všichni lovci z galaxie poženou jako chrti - nedovolí ti najíst, ani se vyspat... Já...”

Baron nepochybně viděl svoje mrazicí boxy. A to nedávno. Tatam bylo jeho slizké pohrdavé přehlížení, s jakým se k němu choval při prvním setkání. Miles ale nerozuměl, proč jsou jeho výhrůžky tak váhavé. Jako kdyby baron počítal s tím, že se jim podaří z Jacksonu uprchnout. Jeho firma sice neměla žádnou vesmírnou flotilu, ale proč si nepronajal bitevní loď od barona Fella a hned nezaútočil?

Tuhle variantu Miles očekával nejvíc a obával se, že se oba baroni proti němu spojí a možná se k nim přidají i Bharaputrové, protože jim odvážel jejich cennosti.

“A budete mít vůbec na to, abyste si najal vesmírné lovce?” zeptal se Miles mírně. “Domníval jsem se, že se váš majetek jaksi ztenčil. Ovšem vaši specializovaní chirurgové vám pořád zůstali.”

Ryoval těžce oddychoval a otíral si sliny na puse. “Že vás na to navedl můj drahý bratříček?”

“Kdo?” zeptal se Miles s nehraným překvapením. Že by byl ve hře ještě jeden hráč?

“Baron Fell.”

“Já... Netušil jsem, že jste příbuzní,” odpověděl Miles. “Tak on je váš bratr?”

“Jste mizernej lhář,” poznamenal baron kousavě. “Věděl jsem, že v tom má prsty.”

“Nejspíš se ho na to budete muset zeptat,” střelil Miles jen tak nazdařbůh, z nové informace se mu doslova zatočila hlava. Jak je možné, že se při přípravě na akci o tomhle spojení nedověděl a že jeho pozornost soustředili čistě na Bharaputru? Musí to být nevlastní bratři. Nicol přece mluvila o nevlastním bratrovi barona Fella.

“Za tohle mi zaplatíte vlastní hlavou,” zuřil Ryoval. “Přivezou mi ji v mrazicím boxu. Strčím ji do plastového pouzdra a pověsím si ji nad... Ne, já mám lepší nápad. Ten, kdo vás přivede živého, dostane dvojnásobek. A pak budete pomalu umírat, abyste poznal skutečné ponížení...”

Miles byl vážně rád, že se vzdálenost mezi nimi rychle zvětšuje.

Ryoval náhle přerušil svou tirádu a podezíravě stáhl tmavé obočí. “Nebo si vás najala firma Bharaputra, aby mi místo slibovaného spojení zabránila konečně narušit jejich biotechnologický monopol?”

“Proč by teď,” zeptal se Miles, “připravovali spiknutí proti šéfovi jiné firmy? Máte nějaké důkazy, že by o něčem podobném uvažovali? Nebo kdo zabil klon vašeho, hm, bratra?” Střípky do sebe konečně začaly zapadat. Ježíši Kriste. Miles měl pocit, že jeho mise spadla doprostřed zuřící bitvy o moc, která si nijak nezadala s proslulými byzantskými intrikami. Nicol mu potvrdila, že Fell neodhalil vraha svého mladého duplikátu... “Mám zkusit hádat?”

“Víte to zatraceně dobře,” odseknul mu Ryoval. “Tak kdo si vás najal? Fell nebo Bharaputrové? Kdo to byl?”

Miles si uvědomil, že Ryoval absolutně netuší o dendarijské misi proti firmě Bharaputra. A vzhledem k atmosféře, která mezi nimi panovala, by to tak mohlo vydržet, dokud se všichni nesetkají a neporovnají si poznámky. Čím déle, tím lépe; z Milesova hlediska. Nejdřív se snažil potlačit úsměv, nakonec ale schválně udělal přesný opak. “Proč nechcete uvěřit, že šlo o můj osobní útok proti obchodu s genetickými otroky? O čin, kterým se ucházím o poctu své dámy?”

Ryoval narážku na Tauru ani nezaregistroval; byl posedlý svou utkvělou myšlenkou, která ve spojení se vztekem účinně blokovala přijímání informací. Nemělo by tedy být vůbec těžké přesvědčit muže, který silně intrikoval proti svým rivalům, že mu oplácení stejně.

“Fell nebo Bharaputrové?” opakoval rozzuřený Ryoval. “Počítal jste s tím, že tou svévolnou zkázkou zakryjete krádež v jejich prospěch?”

O jaké krádeži to mluví, přemýšlel Miles usilovně. Jistě tím nemyslí Tauru. Mohlo by jít o nějaké vzorky tkání, které potřebovala firma Bharaputra? Ach...

“Copak to není zřejmé?” zeptal se Miles sladce. “Poskytl jste svému bratrovi motiv, protože jste zničil jeho plány na prodloužení života. A od Bharaputrů jste toho chtěl příliš moc, takže ti dodali metodu. Nasadili vám do komplexu supervojáka, abych si s ním mohl dát dostaveníčko. A ještě vás donutili zaplatit za výsadu, že jste svou bezpečnost poslal ke všem čertům. Hrál jste jim přímo do ruky. Ten mistrovský plán byl,” Miles si začal leštit nehty o tričko, “samozřejmě můj.”

Pak se na Ryovala nenápadně podíval skrz řasy. Vypadalo to, že baron má problémy s dýcháním. Roztřesenou rukou náhle vypnul spojení. Displej zhasl.

Miles si cestou do sprchy zamyšleně pobrukoval.

Vrátil se do řídicí místnosti v čisté šedobílé uniformě, plný salycilanů proti bolesti a

pohmožděninám. V rukou držel hrnek horké černé kávy jako protilátku proti únavě. V tom okamžiku přišel druhý hovor.

Baron Fell se nepustil do žádné tirády jako jeho nevlastní bratr, naopak, seděl mlčky a upřeně se na Milese díval. Miles byl velmi rád, že se stačil pořádně umýt. Už se baronovi začalo stýskat po jeho čtyřruké hudebnici? Nebo mu Ryoval už stačil sdělit něco z oněch doutnajících paranoidních představ, které Miles tak zdařile rozfoukal do plamene? Zatím z baronovy stanice neodstartovala žádná pronásledující loď - ale mělo by to být už brzy, jinak pronásledovatelé promarní šanci - žádná loď nemohla být dostatečně lehká, aby stačila Arielu, a zároveň měla stejnou palebnou sílu. Pokud ovšem Fell neměl v úmyslu požádat o pomoc konsorcium firem, které spravovaly skokovou stanici... Ještě minutu mlčení a Miles cítil, že začne nekontrolovatelně žvanit. Naštěstí Fell konečně promluvil.

“Zdá se, admirále,” zaduněl jeho hlas, “že náhodou - nebo úmyslně - máte na palubě něco, co vám nepatří.”

Je toho víc, pomyslel si Miles, Fell ale zřejmě narážel pouze na Nicol. “Museli jsme odstartovat poněkud narychlo,” řekl Miles omluvně.

“Ano, informovali mě o tom.” Fell naklonil ironicky hlavu. Nepochybně si vyslechl hlášení od svého smolařského velitele čtyři. “Přesto si můžete ušetřit pár problémů. Cena mé hudebnice byla stanovená. Nezáleží mi na tom, jestli ji dám vám nebo Ryovalovi, pokud za ni dostanu to, co chci.”

Thorne sledující monitory sebou trhlo.

“A ta cena, pokud se nemýlím, se rovná tajemství omlazovací techniky.”

“Správně.”

“Ach... Hra.” Miles si jazykem navlhčil rty. “Barone, já nemohu...” Fell otočil hlavu dozadu. “Dejte rozkaz k vyslání lodí”

“Počkejte!” vykřikl Miles.

Fell zdvihl obočí. “Rozmyslel jste si to? Dobře.”

“Nechápejte to tak, že vám ho nechci prozradit,” prohlásil Miles zoufale. “Jde o to, že vám pravda bude k ničemu. Přesto souhlasím, že vám náleží kompenzace. Mohu vám nabídnout jinou informaci, která má mnohem větší cenu.”

“Hm?” zeptal se Fell nevzrušeně a z jeho tváře se nedalo vyčíst vůbec nic.

“Podezíral jste nevlastního bratra z vraždy svého klonu, nemohl jste mu ale nic dokázat, je to tak?”

Vypadalo to, že baronův zájem nepatrně vzrostl. “Nikdo z mých agentů, ani lidé od Bharaputrů nic takového neobjevili, i když jsme se o to pokoušeli.”

“To mě vůbec nepřekvapuje. Udělali to totiž agenti od Bharaputrů.”

Fell přimhouřil oči. “Že by zabili svůj vlastní produkt?” zeptal se pomalu.

“Jsem přesvědčený, že se Ryoval s nimi dohodl,” řekl Miles rychle. “Nejspíš šlo o nějaké unikátní biologické vzorky, které vlastnil Ryoval; myslím, že samotné peníze by nedokázaly druhou stranu přesvědčit, aby šla do podobného rizika. K dohodě muselo očividně dojít na nejvyšších úrovních. Nevím, jak se dohodli o rozdělení firmy po vaší smrti, možná ji ani neměli v úmyslu dělit. Zdá se, že se dohodli na určitém propojení svých aktivit a vytvoření většího biotechnologického monopolu na Jacksonu. Něco na způsob fúze firem.” Miles přestal na chvíli mluvit, aby druhá strana mohla vstřebat jeho slova. “Pokud dovolíte, rád bych poznamenal, že by bylo možná rozumnější soustředit se na síly a výhody proti nepřátelům, hm, bližším a nebezpečnějším, než jsem já. Kromě toho, máte celý náš kredit, zatímco my jen polovinu nákladu. Nedomníváte se, že tímto jsme vyrovnáni?”

Fell se na něho vztekle díval celou minutu, vypadal jako někdo, kdo myslí ve třech různých směrech najednou. Miles znal ten pocit. Pak baron otočil hlavu na svého velitele a procedil koutkem úst: “Zrušte start.”

Miles začal znovu dýchat.

“Děkuju vám za vaše informace, admirále,” řekl Fell chladně, “i když těžko můžete očekávat vděčnost. Nebudu vám bránit v odletu. Pokud byste se ale v budoucnosti tady znovu objevil, tak...”

“Ach, barone,” řekl Miles upřímně, “nic si nepřeju víc, než zůstat od Jacksonu co nejdál.”

“Naprosto rozumné,” zavrčel Fell a natáhl ruku, chystal se vypnout obraz.

“Barone,” ozval se náhle Miles. Fell zastavil ruku. “Je tahle linka zabezpečená proti odposlechu?”

“Ano.”

“Chci vám říct, že žádná omlazovací technika ve skutečnosti neexistuje. Nedejte se už napálit. Vypadám takhle jen proto, že mi skutečně není víc let. Přeberte si to, jak chcete.”

Baron neodpověděl. Po chvíli mu přes rty přeletěl slabý, ledový úsměv. Zavrtěl hlavou a pak se jeho tvář vytratila z displeje.

Miles pro všechny případy zůstal v řídicí místnosti, dokud komunikační důstojník neohlásí, že od skokové stanice dostali povolení ke vstupu do červí díry. Přepokládal ale, že všechny tři firmy budou alespoň nějakou dobu příliš zaneprázdněné na to, aby se o něj staraly. Tím, že mezi soupeře vyslal informace, pravdivé i falešné, podle zásady každému podle jeho potřeb, udělal totéž, jako kdyby hodil kost mezi tři vyhladovělé, vztekly psy. Téměř litoval, že nemůže zpovzdáli sledovat výsledek.

Od jejich skoku už uplynuly hodiny. Miles se probudil ve své kajutě, ležel oblečený, jen holínky měl úhledně vyrovnané vedle lůžka. Vůbec si nepamatoval, jak se tam dostal. Nejspíš se o něho postaral Můrka. Kdyby totiž byl sám, když usnul za chůze, určitě by si nestáhl holínky.

Miles si nejdřív vyslechl hlášení službukonajícího důstojníka. Bylo příjemné slyšet, že se naprosto nic neděje. Právě překračovali systém modré hvězdy mezi skokovými body na cestě k neobydlenému Escobaru, který sloužil jako křižovatka komerční dopravy. Z Jacksonu je nikdo nepronásledoval. Miles se trochu najedl, nebyl si jistý, jestli se jedná o snídani, oběd nebo večeři, jeho biorytmus byl díky nedávnému dobrodružství a letu lodí úplně vykořeněn. Pak se vydal za Thornem a Nicol. Našel je v dílenské sekci. Technik právě vyhlazoval poslední promáčknutí na pohyblivé židli hudebnice.

Nicol měla na sobě bílou tuniku a šortky s růžovými švy po stranách, ležela na břiše na lavičce a dívala se, jak postupuje oprava. Miles měl zvláštní pocit, když ji viděl takhle nechráněnou, bez kapky; bylo to, jako kdyby se díval na raka poustevníčka bez krunýře nebo na lachtana na břehu. Vypadala tak zranitelně při normální přitažlivosti, zatímco v kapce se stavem beztlíže působila tak dobře, tak uvolněně, že rychle zapomněl vnímat její další pár rukou. Thorne pomáhalo technikovi nasadit modrou kapku k nově seřízenému antigravitačnímu mechanismu. Otočilo se, aby pozdravilo Milese, zatímco technik pokračoval v práci.

Miles se posadil na opačný konec lavice. “Podle všeho,” obrátil se k Nicol, “se nemusíte obávat pronásledování ze strany barona Fella. Se svým nevlastním bratrem nebudou mít chvíli čas myslit na nic jiného, než jak se pomstít jeden druhému. Vážně jsem rád, že jsem jedináček.”

“Hm,” řekla zamyšleně.

“Nic vám nehrozí,” ujišťovalo ji Thorne.

“Ach, o tohle nejde,” odpověděla Nicol. “Myslela jsem na sestry. Bývaly doby, kdy jsem se nemohla dočkat, až od nich budu pryč. A teď se naopak nemůžu dočkat, až je znovu uvidím.”

“Co máte v plánu?” zeptal se Miles.

“Vystoupím na Escobaru, odtud by neměl být problém dostat se na Zemi. A přes Orient IV. se už určitě dostanu domů.”

“To znamená, že vaším cílem je rodná planeta?”

“V galaxii je toho přece tolik k vidění,” zdůraznilo Thorne. “Nejsem si jistý, jestli by šlo hudebnici uvést jako člena dendarijské posádky, ale...”

Zavrtěla hlavou. “Chci domů,” řekla rozhodně. “Už mě unavuje to neustálé zápasení s normální gravitací. Unavuje mě být sama. Začínají mě trápit noční můry, zdá se mi, že mi rostou nohy.”

Thorne si tiše vzdychlo.

“Máme doma malou kolonii novousedlíků,” informovala Thorneho povzbudivě. “Vypravili si asteroid s umělou gravitací - je to tam stejné jako tady dole, jen tam tolik netáhne.”

Miles zpozorněl. Aby náhodou nepřišel o věrného velitele lodi.

“Ach,” řeklo Thorne podobným tónem jako Nicol. “Je to moc daleko od mého domova.”

“Máte tedy v plánu vrátit se jednou na Betu?” zeptala se. “Nebo za svůj domov a rodinu považujete Dendarijské žoldáky?”

“Za takhle těsný bych náš vztah nepovažovalo,” odpovědělo Thorne. “Držím se tady, protože chci vědět, co bude dál.” Věnovalo Milesovi podivný úsměv.

Pak Thorne pomohlo Nicol do modré kapky. Ještě jednou všechno zkontrolovali a Nicol se znovu začala vznášet, byla stejně pohyblivá - pohyblivější - než její dvounozí společníci. Zhoupala se a zářivě se podívala na Thorneho.

“Na oběžnou dráhu Escobaru se dostaneme za tři dny,” oznámilo jí Thorne lítostivě. “To je dvaasedmdesát hodin. Čtyři tisíce tři sta dvacet minut. Kolik toho člověk může vůbec stihnout za takovou dobu?”

Spíš kolikrát, pomyslel si Miles suše. Zvláště, pokud jeden vynechá spaní. Zrovna o spánku teď Thorne rozhodně neuvažovalo, pokud si Miles správně vyložil jisté signály. Přál jim hodně štěstí - oběma.

“Mimochodem,” Thorne zabočilo s Nicol do chodby, “bylo by mi ctí ukázat vám svou loď. Postavili ji na Illyriku, což je, pokud se nemýlím, tak trochu vaším směrem. Je to celá historie, jak se dostala do dendarijských rukou. Tehdy si nás najal Oser...”

Nicol povzbudivě přikyvovala. Miles potlačil závistivý úsměv a vydal se chodbou na opačnou stranu za doktorem Canabou, aby se postaral o poslední nepříjemnou povinnost.

Miles zamyšleně odložil stranou sprej, s kterým si pohrával, hned, jakmile se ozvalo zasyčení a dveře na ošetřovnu se otevřely. Otočil se v křesle a podíval se vzhůru na Tauru, která vstoupila dovnitř spolu se seržantkou Andersonovou. “Ježkovy voči,” zamumlal.

Andersonová symbolicky zasalutovala. “Hlásím se na váš rozkaz, pane.” Taura pohnula rukou, nebyla si jistá, jestli má použít vojenský pozdrav nebo ne. Miles si ji upřeně prohlížel a mimoděk pootevřel rty, jak byl potěšený. Její proměna byla přesně taková, o jaké snil, dokonce ještě větší.

Netušil, jak to seržantka provedla, že přinutila zásobovací počítač o tolik překročit stanovené parametry, nicméně dokázala vykouzlit kompletní dendarijskou cvičnou uniformu ve velikosti Taury: nažehlené šedobílé sako s kapsami, šedivé kalhoty a vyleštěné boty nad kotníky. Obličej a vlasy měla Taura tak čisté, že svou zářivostí předčily i boty. Vlasy měla umně sčesané dozadu do silného, úhledného copu, který jí padal dolů. Miles ani nedohlédl jeho konec - a byl ozdobený mahagonovými proužky.

Zdálo se, že i když není vysloveně přejedená, očividně nehladová. Její oči byly jasné, neměly nic společného se žlutými záblesky v kostnatých prohlubních, jako když je uviděl poprvé. I z dálky cítil, že jakmile se mohla pořádně umýt a vyčistit si tesáky, její dech ztratil ketonový příděch, který byl důsledkem několikadenního pobytu v Ryovalově sklepě a stravy složené jen ze syrových krys. Z jejích velkých rukou zmizel povlak ztvrdlé špíny a - po požehnaném zásahu pilníku - její drápy vypadaly úhledně, byly zakulacené a ozdobené měňavým, perleťově bílým lakem, který jako šperk doplňoval její šedobílou uniformu. Ten lak musel pocházet ze seržantčiných soukromých zásob.

“Je to vynikající, Andersonová,” prohlásil Miles obdivně.

Seržantka se hrdě usmála. “Takhle jste si to, pane, představoval?”

“Ano, takhle.” Na obličejí Taury viděl radost z toho, že je s ní spokojený. “Jak se ti líbil tvůj první skok červí dírou?” zeptal se jí.

Protáhlé rty se jí zvlnily, bylo to stejné, jako kdyby našpulila pusu, uvědomil si Miles. “Moc ne. Najednou se mi začala točit hlava, až mi seržantka Andersonová vysvětlila, co to je.”

“Netrpěla jsi žádnými halucinacemi, ani efektem časového prodloužení?”

“To ne, nebylo to ale... No, každopádně to bylo rychlé.”

“Hm. Nevypadá to, že bys patřila k těm šťastlivcům - nebo nešťastným, které vyberou na výcvik skokových pilotů. Podle toho, jak sis včera vedla na tarmaku, by si taktici hodně vyčítali, kdyby tě k

sobě přetáhla k letecká a komunikační sekce." Miles se na okamžik odmlčel. "Laureen, ještě jednou děkuju. Co jste dělala, když jsem vás zavolał?"

"Kontrolovala jsem výsadkové čluny, instalovala je na místo a Taura se na mě dívala."

"Dobře, tak v tom pokračujte. Taura se za vámi vrátí, jakmile tady skončíme."

Seržantka neochotně odešla, očividně byla zvědavá. Miles počkal, dokud se dveře se zasyčením nezavřely a teprve potom se obrátil k Tauře. "Posaď se, Tauro. Jak se ti líbil tvůj první den na lodi?"

Odpověděla mu širokým úsměvem, zatímco si opatrně sedala na skřípající židli. "Naprosto."

"Hm." Zaváhal. "Chci, abys věděla, že jakmile přiletíme na Escobar, budeš si moci jít svou vlastní cestou. Není tvou povinností vstoupit k nám. Mohl bych ti trochu pomoci v začátcích tam dole."

"Cože?" Vyděšeně otevřela oči dokořán. "Ne! Chci říct... To jím tak moc?"

"Vůbec ne! V boji máš sílu za čtyři, tak si zatraceně zasloužíš odpovídající porci. Ale... Než složíš přísahu nováčka, musím ti objasnit několik věcí." Odkášlal si. "Nepřišel jsem k Ryovalovi, abych tě naverboval. Vzpomínáš si, že několik týdnů předtím, než tě Bharaputrové prodali, ti doktor Canaba dal injekci do nohy?"

"Ach, ano." Napůl automaticky si promnula lýtko. "Mám tam uzlinu."

"Co ti řekl, že to je?"

"Kvůli imunitě."

Měla pravdu, pomyslel si Miles v duchu. Lidé hodně lžou. "Viš, nešlo o tvou imunitu. Canaba tě použil jako živou schránku pro jistý vyrobený biologický materiál. Je krytý ochrannou vrstvou," dodal rychle, jakmile se Taura zaklonila a znepokojeně si prohlížela nohu. "Ten materiál se nemůže aktivovat sám od sebe, ujistil mě o tom. Mým původním úkolem bylo vyzvednout doktora Canabu. Jenže odmítal odletět bez svých genových souborů."

"On mě chtěl vzít s sebou?" zeptala se s radostí. "Měla bych mu poděkovat za to, že tě pro mě poslal."

Miles by hrozně rád viděl, jak by se doktor tvářil, kdyby to udělala. "Ano a ne. Vlastně, ne." Rychle mluvil dál, dokud neztratil odvahu. "Nemáš mu za co děkovat, ani mně. Zajímaly ho jen vzorky ve tvém lýtku a poslal mě pro ně."

"Znamená to, žeš mě tam chtěl nechat? Proto jsi začal o Escobaru?" Stále nic nechápala.

"Měla jsi štěstí, že jsem byl bez svých mužů a odzbrojený, když jsme se nakonec setkali. Canaba lhal i mně. Na jeho obranu musím uvést, že si vzal do hlavy, že tě musí zachránit před krutým životem, který by tě čekal jako Ryovalovu otrokyni. Poslal mě, abych tě zabil, Tauro. Poslal mě, abych zabil draka, místo abych zachránil zakletou princeznu. Nejsem z doktora Canaby nijak nadšený, ale ani ze sebe. Tam dole ve sklepe jsem ti lhal, protože jsem si myslel, že musím, abych přežil a vyhrál."

Vypadala zmateně, světlo v jejích očích pohasínalo. "V tom případě nevěříš..., sis vážně nemyslel, že jsem lidská bytost."

"Naopak. Nemohla sis vymyslet lepší test. Klamat tělem je totiž mnohem těžší než lhát ústy. Když jsem, hm, názorně demonstroval svou víru, nemohl jsem nic předstírat." Při pohledu na ni ještě i teď pocítil v žaludku bodnutí náhlé, šílené radosti z jejich tělesného dobrodružství. Předpokládal, že vždycky bude něco cítit - muži přece tak fungovali. "Chceš, abych to ještě jednou zopakoval?" zeptal se s jistou nadějí, ale okamžitě se kousl do jazyka. "Ne, to nejde," odpověděl si sám. "Jestli se mám stát tvým velitelem, podobné styky jsou striktně zakázané. Je to hlavně z důvodu ochrany podřízených před zneužíváním, i když se to může vykládat oboustranně - hm!" Strašlivě se do toho zamotal. Vzal sprej, nervózně si s ním pohrával v ruce, pak ho znovu postavil na stůl.

"Doktor Canaba chtěl, abych ti znovu lhal. Žádal mě, abych tě uspal, aby mohl vyndat vzorky z tvého lýtka. Je to zbabělec, jak sis určitě všimla. Čeká teď venku a třese se strachy, že zjistíš, co ti chtěl provést. Myslím, že lokální umrtvení bude stačit. Já osobně bych chtěl být při vědomí, abych ho mohl kontrolovat, co dělá." Prstem pohrdavě cvrknul do nádoby se sprejem.

Mlčky seděla, z jejího vlčího obličeje, i když mu Miles začínal rozumět, se nedalo nic vyčíst. "Ty

chceš, abych mu dovolila... rozříznout mi nohu?" zeptala se nakonec.

"Ano."

"A co bude potom?"

"Potom nic. Tím pro tebe doktor Canaba přestane existovat, stejně jako Jackson a všechno s ním spojené. To ti slibuju. Pokud ale pochybuješ o mém slibu, dokážu to pochopit."

"Naposledy...", řekla tiše. Sklonila hlavu, pak ji znovu zdvihla a vypjala ramena. "Tak se do toho pusťme, ať je to za námi." Na jejích protáhlých ústech chyběl úsměv.

Canaba, jak Miles očekával, neprojevoval nadšení, že se má setkat s Taurou, když bude při plném vědomí. Milesovi ale vůbec nezáleželo na doktorových pocitech - a když se doktor podíval do Milesovy chladné tváře, neodvážil se jediným slovem protestovat. Mlčky vyňal svůj vzorek, pečlivě ho uložil do biopřevraky a ztratil se s ním do bezpečí a soukromí své kajuty tak rychle, jak jen mu to slušnost dovolovala.

Miles seděl s Taurou na ošetřovně, čekal, dokud umrtvení neodezní natolik, aby byla schopná odejít bez klopýtání. Dlouho seděla naprosto mlčky. Pozoroval její nehybné rysy a hrozně si přál, aby mohl vrátit světlo do jejích zlatých očí způsobem, který znal.

"Když jsem tě prvně uviděla," řekla tiše, "připadalo mi to jako zázrak. Něco kouzelného. Všechno, co jsem si přála, po čem jsem toužila. Jídlo. Voda. Teplo. Pomsta. Únik." Podívala se na své nalakované nehty. "Přátelé...", zdvihla k němu pohled, "... dotek."

"Co ještě jiného by sis přála, Tauro?" zeptal se Miles upřímně.

"Chtěla bych být normální," odpověděla pomalu.

Miles také ztichl. "Nemohu ti dát to, co sám nemám," řekl po dlouhé pauze. Slova jako kdyby vytvářela mezi nimi bariéru. Vzchopil se k lepšímu výkonu. "Nepřej si to. Mám lepší nápad. Přej si být sama sebou. Skrz naskrz. Zjisti, v čem jsi nejlepší, a to rozvíjej. Hraj se svými slabostmi nebe, peklo, ráj. Neztrácej kvůli nim čas. Podívej se na Nicol..."

"Když ona je tak krásná," povzdychla si Taura.

"Nebo na kapitána Thorneho a řekni mi, co je 'normální' a proč by mi na tom mělo záležet. Podívej se laskavě na mě. Mám se nechat zabít, když se budu pokoušet porazit muže dvakrát těžší než já v neozbrojeném zápase, nebo mám spíš přesunout boj tam, kde jsou jim jejich svaly k ničemu, protože se nikdy nedostanou tak blízko, aby uplatnili svou sílu? Nemohu si dovolit ztrácet čas a to platí i o tobě."

"Víš, jak málo času mi zbývá?" zeptala se Taura náhle.

"Ach...", řekl Miles opatrně. "Ty to víš?"

"Jsem poslední z naší série, kdo ještě žije. Tak jak by mi to nemělo být jasné?" Vzдорovitě zdvihla bradu. "Tím víc si nepřej být normální," řekl Miles naléhavě a pokračoval dál. "Jedině bys marnila vzácný čas v neplodné frustraci. Přej si být velká! Využij šanci, která se ti nabízí. Být velká v čemkoli, co si vybereš. Velká seržantka. Nebo třeba velká zásobovací důstojnice, jestli tě srdce táhne právě k tomuhle. Velká hudebnice jako Nicol. Jen si představ, jak by to bylo hrozné, kdyby promrhala svůj talent na to, aby byla úplně normální. Miles se zarazil ve své ohnivě řeči a pomyslel si, že kázání je vždycky snadnější než vlastní realizace..."

Taura si prohlížela nalakované nehty a pak si vzdychla. "Těžko si můžu přát být krásná jako seržantka Andersonová."

"Nemá smysl se s nikým porovnávat. Řekni si, že chceš být krásná jako Taura. To dokážeš. Skvěle." Přistihl se, že ji drží za ruku a prstem přejíždí po duhově zbarveném nehtu. "Myslím si ale, že Laureen vystihla podstatu a že by ses mohla nechat vést jejím vkusem."

„Admirále," zeptala se Taura pomalu, nepouštěla přitom jeho ruku. "Jsi už teď mým velitelem? Seržantka Andersonová mluvila něco o rozřazení, vstupní přípravě a o přísaze..."

"Ano, to všechno přijde na řadu, jakmile se vrátíme na základnu. Do té doby jsi náš host."

Do jejích zlatých očí se začala vracet jiskřička. "V tom případě bychom jistě neporušili žádný dendarijský zákon, kdybys mi znovu ukázal, jak moc jsem lidská. Nebo snad i víckrát?"

Milese napadlo, že takhle nějak muselo vypadat nutkání, které kdysi hnalo lidi k tomu, aby šplhali na příkré skály bez antigravitačního pásu nebo skákali ze starodávných letadel a před rozplácnutím na zemi je chránil jen pruh hedvábí. Cítil, jak v něm vzhůru stoupá fascinující pocit, jak se v něm rodí smích vzdorující smrti. “Slíbíš mi, že to bude pomalu?” zeptal se přidušeným hlasem. “A jaksepatří? Že si budeme povídat, napijeme se trochu vína, pustíme si hudbu? Bez Ryovalových stráží číhajících nad hlavou nebo ledovou skálou pod mým...?”

Její oči byly obrovské, zlaté a žhavé. “Tvrdil jsi, že rád trénuješ věci, ve kterých jsi dobrý.”

Milese nikdy nenapadlo, že by ho mohly ovlivnit lichotky vysokých žen. Na tuhle slabost si musí dát pozor. Ale až jindy.

Odebrali se do jeho kajuty a tam neúnavně cvičili až do poloviny cesty na Escobar.

TŘI

“Co se stalo s tou vlčí dívkou?” zeptal se Illyan po dlouhém tichu.

“Jsem rád, že mohu říct, že se jí daří dobře. Nedávno ji povýšili na seržantku. Můj chirurg z dendarijské flotily jí nasadil léky na zpomalení metabolismu. Něco experimentálního.”

“Prodlouží jí tím život?”

Miles pokrčil rameny. “Moc rád bych to sám věděl. Možná. Doufáme v to.”

“Dobrá,” Illyan přešel k jiné věci. “Teď už zbývá jen Dagula. Připomínám, že jsem od tebe dostal jediné hlášení a to ještě neuvěřitelně strohé.”

“To byla jenom předběžná zpráva. Počítal jsem s tím, že se budu hlásit doma mnohem dřív.”

“To není ten problém, každopádně hrabě Vorvolk na to tak nehledí. Dagula, Milesi. Vyklop to a pak už můžeš spát.”

Miles se unaveně zamračil. “Ze začátku to vypadalo jednoduše. Skoro tak jednoduše jako předtím operace na Jacksonu. Pak se ale objevily komplikace a najednou se všechno zvrtno...”

“Tak to vezmi od začátku.”

“Od začátku. Bože. Tedy...”

HRANICE NEKONEČNA

Jak jsem mohl zemřít a ocitnout se v pekle, když jsem nezaznamenal žádný přechod?

Opalizující silová kupole jako víčko uzavírala surrealistickou a cizí krajinu, která před dezorientovaným a vyděšeným Milesem na okamžik znehybněla. Kupole měla tvar dokonalého kruhu o průměru půl kilometru. Miles stál uvnitř něho v místě, kde se zářivý vydutý povrch kupole zařezával do udusaného prachu a mizel v něm. Představoval si oblouk ukrytý pod jeho nohama, dokud se nevynořil na opačné straně a celý kruh neuzavřel. Tak. Bylo to stejné, jako kdybyste uvízli uvnitř vaječné skořápky. Nerozbitné skořápky.

Scéna uvnitř připomínala starodávné předpekli. Muži a ženy sklesle seděli, stáli nebo většinou leželi na zemi; byli osamocení nebo ve skupinách, rozmístění po celé ploše kruhu. Milesovy oči napjatě pátraly po nějakých signálech řádu nebo vojenského seskupení, ale obyvatelé kupole jako by se podobali náhodným cákancům vody v prachu.

Možná ho právě zabili při vstupu do tohoto zajateckého tábora. Možná ho jeho únosci vylákali na smrt; jako ti vojáci kdysi dávno na Zemi, kteří své oběti zavedli jako stádo ovcí do plynových sprch, uklidnili jejich podezření mýdlem z kostí, zatímco vzápětí se na ně sneslo konečné propuštění na svobodu v podobě dusivého oblaku. Možná jeho tělo opustilo svět tak rychle, že neurony nestačily informaci dopravit do jeho mozku. Proč by se jinak v tolika starodávných mýtech tvrdilo, že peklo má kruhový tvar?

Přísně tajný zajatecký tábor číslo tři na Dagule IV. To má být tohle? Tenhle prázdný talíř bez večeře? A kde jsou baráky pro vězně, přecházející strážce, každodenní kontroly stavu, tajné tunely, únikové výbory?

Miles si uvědomil, že o tohle zjednodušení se postarala kupole. Na co stavět baráky na ochranu vězňů před přírodními živly? O to se postarala kupole. Na co zřizovat strážce? Kupole je nahradila.

Nedala se zevnitř nijak rozbít. Nikoho nebylo potřeba hlídat, ani počítat. Tunely byly naprosto k ničemu a únikové výbory absurdní. Kupole na všechno tohle stačila sama.

Jedinými stavbami byly velké šedivé plastové hříbky, rovnoměrně rozestavěné asi ve vzdálenosti sto metrů po obvodu kupole. Kolem nich panoval pohyb. Milesovi došlo, že to jsou latríny.

Spolu s dalšími třemi vězni se dostal dovnitř uměle vytvořeným vchodem, který se za nimi uzavřel dřív, než stačila zmizet dočasná vyboulenina silové kupole obklopující je zepředu. Nejbližší obyvatel tábora ležel několik metrů od nich na stejné podložce, jakou Miles svíral v ruce. Nepatrně pohnul hlavou, podíval se na nové příchozí, kysele se usmál a otočil se k nim zády. Ostatní z nejbližšího okolí se ani nenamáhalo zdvihnout pohled.

“Do prdele,” zamumlal jeden z Milesových společníků. On a jeho dva kamarádi se podvědomě stáhli k sobě. Ti tři prý patřivali ke stejné jednotce. Miles je poznal teprve nedávno, když jako nováčci fasovali pozemské statky pro život v táboře Dagula číslo tři.

Jeden pár volných šedivých kalhot. K tomu tunika s krátkým rukávem ve stejné barvě. Srolovaná obdélníková podložka na spaní. Plastový hrneček. To bylo všechno. Tohle a kódované číslo pod kůží. Milesovi se silně nelíbilo, že jim ho jejich věznitelé umístili doprostřed zad, kde si ho nemohli přechytit. Potlačil nesmyslnou snahu zkroutit krk a vyvrátit hlavu dozadu, rukou se ale jako had plazil pod košili vzhůru a škrábal to místo, i když jeho svědění muselo být jen čistě psychosomatickou záležitostí. Kód se přece nedal cítit.

Na scéně nastal jistý pohyb. Blížila se k nim skupina čtyř nebo pěti mužů. Že by konečně uvítací výbor? Miles zoufale potřeboval informace. Kde mezi těmito nespočetnými šedivými muži a ženami - ne, tak tomu nebylo, opravil se Miles rozhodně. Tady všichni naopak byli moc dobře spočítaní.

Jednu část tvořily zbytky třetí a čtvrté obrněné jednotky univerzálního určení. Další pak vynalézaví a houževnatí civilní obránci Garsonovy přestupní stanice. Druhý Winowehův batalion padl do zajetí téměř celý. A pak tu byla 14. divize, ti z pevnosti Fallow Core, vybavené špičkovou technikou. Deset tisíc dvě stě čtrnáct osob přesně. Ti nejlepší z planety Marilac. Deset tisíc dvě stě patnáct, pokud počítá i sebe. Měl by počítat i sebe?

Uvítací výbor se zastavil v neuspořádaném hloučku několik metrů odtud. Muži měli robustní, vysoké postavy a nevypadali příliš přátelsky. Tupý, kalný výraz v znuděných očích neoživilo ani jejich současné přemýšlení.

Obě strany, pětice s trojicí, se vzájemně přeměřovaly pohledy. Trojice mužů se otočila a štrobeně, opatrně mířila pryč. Miles si opožděně uvědomil, že zůstal sám, protože nepatřil k žádné ze skupin.

Sám a hrozně nápadný. Vědomí vlastního já a vlastního těla, normálně držené v patřičných mezích jednoduchým faktem, že na něco takového neměl čas, na něho najednou dolehlo vši silou. Byl moc malý a vypadal divně. Po poslední operaci měl nohy sice už delší, ale pořád nebyly dost dlouhé na to, aby téhle pětici utekl. A kam by vlastně mohl utéct v tomhle místě? Škrkl útěk jako možnou variantu.

A co boj? Bylo to vážné.

Tohle nebude fungovat, uvědomil si smutně, už když vykročil směrem k nim. Pořád to ale bylo důstojnější, než se nechat uštvat se stejným výsledkem.

Snažil se, aby jeho úsměv spíš než přihloupě vypadal stroze. Neviděl žádnou reakci, jestli se mu to povedlo. “Nazdar. Řekněte mi, kde najdu 14. divizi plukovníka Guye Tremonta?”

Jeden z pětice zasupěl. Dva se přesunuli za Milese.

Odfkrnutí se skoro rovnalo řeči. V každém případě to byl výraz. Začátek, předstupeň. Miles se soustředil na jeho autora. “Jméno, hodnost, jednotka, vojáku.”

“Tady neplatí žádné hodnosti, mutante. Žádné jednotky. Žádní vojáci. Tady není nic.”

Miles se rozhlédl kolem. Přirozeně. Obstoupili ho. “Nějaké kamarády ale přece máš.”

Mluví se téměř usmál. “Zato ty ne.”

Milese napadalo, jestli se přece jen neunáhlil, když útěk zavrhl jako možnost. “To není tak jisté - Uf!” Po kopanci, který dostal zezadu do ledvin, si málem překousl jazyk. Jak padal k zemi, pustil

matraci s hrníčkem, nakonec skončil mezi nimi na jedné hromadě. Kopli ho bosou nohou, nechráněnou těžkou vojenskou botou, díkybohu. Podle zákonů Newtonovy fyziky měla útočníka noha bolet stejnou měrou jako Milese záda. Výborně. Vážně je to legrace. Třeba si odřou kotníky, jak do něho budou kopat...

Jeden z bandy zdvihl Milesův bývalý majetek, hrnek a podložku. "Chce někdo šaty tohohle skrčka?"

"Ne."

"Chyba," řekl mluvčí. "Seberte mu je. Třeba se budou hodit na podplacení nějaké ženské."

Tuniku mu stáli přes hlavu a kalhoty přes kotníky. Byl příliš zaměstnaný snahou chránit si hlavu před náhodnými kopanci, než aby ještě bránil svoje oblečení. Snažil se, aby co nejvíc úderů zachytil jeho žaludek nebo žebra, aby mu nezranili ruce, nohy, nebo čelist. Prasklé žebro představovalo maximum toho, co si mohl dovolit tady, na samém začátku. Zlomená čelist by naopak byla tou nejhorší variantou.

Jeho útočníci se zarazili jen chvíli před tím, než experimentálně odhalili tajemství jeho křehkých kostí.

"Teď už budeš vědět, jak to tady chodí, mutante," řekl mluvčí, byl nepatrně udýchaný.

"Stejně jsme všichni přišli na svět nazí," vyrazil ze sebe Miles s obličejem v prachu. "Tak co?"

"Ty zatracenej skrčku," prohlásil mluvčí.

"Má pomalý zapalování," přidal se druhý.

Nový nářez byl horší než první. Měl přinejmenším dvě prasklá žebra, jeho čelist jen taktak unikla rozdrčení, levé zápěstí, které používal jako štít, ho strašlivě bolelo. Tentokrát si nechal zajít chuť na jakýkoli slovní komentář, když se loučili. Ležel v prachu a přál si omdlít.

Ležel dlouho, bolestí stočený do klubíčka. Nevěděl přesně, kolik času uplynulo. Osvětlení silové kupole nevrhlo žádné stíny, neměnilo se. Neplatil tady žádný čas - jako u věčnosti. Copak nebylo peklo věčné? Tohle místo s ním mělo zatraceně moc shodných rysů.

A tady se blíží ještě jeden ďábel... Miles přimhouřil oči, aby dokázal zaostřit na krácející postavu. Byl to muž, stejně ztlučený a nahý jako Miles sám, celý vychrtlý. Klesl na kolena do prachu pár metrů od Milese. Pod kůží na obličeji mu vystupovaly kosti, tvář měl zestárlou stresem. Mohlo mu být čtyřicet, padesát nebo také pětadvacet.

Díky úbytku svalové hmoty mu nepřirozeně vystupovaly oči. Jejich bělmo se horečnatě lesklo na pozadí špíny, která jeho kůži zbarvovala do tmavšího tónu. Byl špinavý, ale bez strniště na bradě všichni vězni, muži i ženy, měli vlasy ostříhané hodně nakrátko a vlasové váčky upravené tak, aby vlasy nemohly dál růst. Věčně hladce vyholená tvář a krátký ježek. Miles jen před několika hodinami prošel stejnou procedurou. Ten, kdo dostal do rukou tohohle chlapíka, ale neodvedl dobrou práci, protože mu vynechal jednu řádku na tváři a z té mu vyrůstalo několik tuctů dlouhých vousů, které připomínaly pás špatně sestříhaného trávníku. Stáčely se mu do lokny, několik centimetrů dlouhé, a po jedné straně čelisti padaly dolů.

Kdyby Miles znal rychlost růstu vousů, mohl by vypočítat, jak už dlouho je ten muž v táboře. Moc dlouho, bez ohledu na číslo, ke kterému došel, pomyslel si Miles a vzdychl si.

Mužův plastový hrnek měl jen spodní polovinu a tu teď opatrně přistrkoval k Milesovi. Dech mu nepravidelně hvízdal mezi zažloutlými zuby. Mohlo to být způsobené námahou, vzrušením nebo nemocí - nemocí nejspíš ne, protože tady byli všichni důkladně imunizováni. Unik smrti nebyl tak jednoduchý. Miles se přetočil na bok a namáhavě se opřel o loket, prohlížel si návštěvníka přes závoj ustupující bolesti.

Muž se poškrábal na zádech, nervózně se usmál. Hlavou ukázal na torzo hrnku. "Voda. Honem pij. Hrnek je prasklý, když si nepospíšíš, moc v něm nezůstane."

"Díky," zaskřehotal Miles. Před týdnem, nebo v předchozím životě, podle toho, jak člověk počítal čas, si Miles nemohl vybrat víno, ten či onen odstín chuti se mu pořád nezdály. Až mu popraskaly rty,

jak se té vzpomínce široce usmál. Napil se. Byla to docela obyčejná voda, vlažná, slabě čpěla chlórem a sírou. Tělnatý nápoj, ale ten buket, ten je příliš troufalý...

Muž seděl se strojenou zdvořilostí na bobku. Počkal, až se Miles napije, pak se naklonil dopředu a opřel se o ruce. "Jsi ten jeden?" zeptal se naléhavě.

Miles zamrkal. "Co jestli jsem?"

"Ten jeden. Přesněji řečeno ten druhý. Písmo praví, že musejí být dva."

"Hm," Miles zaváhal, "co přesně praví Písmo?"

Muž si pravou rukou objel levé zápěstí, kolem kterého měl upevněný cár papíru stočeného do provázku. Zavřel oči, chvíli pohyboval rty a pak řekl nahlas:

"... poutníci však lehce vystoupili na horu, neboť ti dva muži je vedli za paže; nechali za sebou svůj oděv, protože třebaže s ním vešli dovnitř, ven už vyšli bez něho." Muž rychle otevřel oči a s nadějí se zahleděl na Milese.

Už začínám chápat, proč je tenhle chlapík sám... "A nejsi náhodou ten první ze dvou?" střelil Miles jen tak nazdařbůh.

Muž plaše přikývl.

"Rozumím. Hm..." Proč musí vždycky přitahovat blázny? Špičkou jazyka si slízl poslední kapky vody ze rtů. Tenhle chlapík má možná některá kolečka uvolněná, přesto to byl jistý pokrok v porovnání s předchozí bandou, pokud to ovšem nebude nějaký vraždící cvok. Ne, v tom případě by o sobě tvrdil, že on sám jsou dva vyvolení a nehledal by pomocníka zvenku. "... Jak se jmenuješ?"

"Sjegar."

"Sjegar. Výborně. Já se jmenuju Miles."

"Jé." Sjegar se pobaveně ušklíbl. "To přece znamená voják, víš to?"

"Ano, řekli mi to."

"Ty že jsi voják...?"

Tady nefungoval žádný trik se speciálním prádlem nebo uniformou, které by skryly před ním samotným, když už ne před nikým jiným, nepravdivosti jeho těla. Miles zrudl. "Ke konci brali už každého. Dělal jsem písaře. V životě jsem z pušky nevystřelil. Poslouchej, Sjegare, jak jsi vůbec zjistil, že jsi ten jeden, nebo v každém případě jeden z těch dvou? Věděl jsi to odjakživa?"

"Došlo mi to postupně," odpověděl Sjegar a posadil se na zem s překříženýma nohama. "Já jediný tu znám Slovo, rozumíš." Znovu pohladil svůj náramek z papíru. "Prošel jsem celý tábor, všem jsem jim ale byl jen pro smích. Dalo by se to přirovnat k procesu eliminace, kdy to kromě mě všichni vzdali."

"Aha." Miles se také posadil, díky bolesti se snažil moc nedýchat. Ta žebra ho příštích pár dní pěkně potrápí. Ukázal hlavou na provázkový náramek. "To je to tvoje Písmo? Můžu ho vidět?" A jak sem u všech hromů dokázal propašovat kousek papíru nebo čehokoli?

Sjegar si přitiskl paže k hrudníku a zavrtěl hlavou. "Celé měsíce se mi ho snaží sebrat. Musím být opatrný. Nejdřív musíš dokázat, že jsi ten jeden. I ďábel přece umí citovat Písmo."

Ano, právě to jsem měl na mysli... Kdo mohl vědět, jaké příležitosti se ukrývají v Sjegarově Písmu? Třeba to zjistí později. Teď hlavně nesmí vypadnout z rytmu. "A existují nějaká znamení?" zeptal se Miles. "Chápej, já nevím, jestli jsem ten tvůj jeden, na druhé straně nevím ani, jestli jím nejsem. Já jen vím, že jsem se dostal sem."

Sjegar znovu zavrtěl hlavou. "Je to jen pět nebo šest vět, rozumíš. Musíš si toho hodně domyslet."

Na to bych klidně dal krk, Miles si poznámku nechal pro sebe. "Jak jsi ale k němu přišel? A dostal ho sem?"

"Stalo se to v Lismě, než nás zajali. Bojovali jsme dům od domu. Jedna holínka se mi na patě uvolnila a při chůzi vydávala mlaskavý zvuk. Je to legrační, že i když do nás šli ze všech stran, tak mi vadila takováhle blbost. Byla tam knihovna s prosklenou přední částí, stály v ní starožitné knížky tištěné na papíře. Koncem pažby jsem to sklo rozbil a z jedné knížky vytrhnul kus stránky, několikrát

ho přeložil a vložil si pod patu. Nepodíval jsem se, co to bylo za knížku. Až donedávna jsem ani nevěděl, že je to Písmo. Já si tedy myslím, že je to Písmo. Každopádně to zní jako Písmo. Musí to být Písmo.”

Sjegar si nervózně namotával na prst svůj dlouhý pramen vousů. “Museli jsme dlouho čekat, než na nás dojde řada při příjmu, a tak jsem ten papír jen tak z nudy vytáhl z boty. Držel jsem ho v ruce, strážný mě sice viděl, ale nesebral mi ho. Asi ho považoval za neškodný cár papíru. Nevěděl, že je to Písmo. Když nás sem nahnali, zjistil jsem, že ho pořád držím v ruce. Víš, že je to jediný tištěný kousek v celém táboře?” zeptal se s hrdostí. “Musí to být Písmo.”

“A pak... jsi o něj pečoval,” dodal Miles laskavým tónem. “Protože jsi ho tak dlouho uchoval, muselo to být míněno jako tvé poslání.”

“Ano...” Sjegar zamrkal. Že by to byly slzy? “A když mám poslání, tak to znamená, že musím být ten jeden z nich, je to tak?”

“Mně to tak připadá,” řekl Miles souhlasně. “Poslyš, hm,” rozhlédl se po rozlehlé kupoli, jak to děláš, že se tady neztratíš?” Uvnitř záměrně nebyly žádné orientační body. Milesovi to ze všeho nejvíc připomínalo hnízdiště tučňáků - s tím rozdílem, že tučňáci si dokázali najít svá kamenitá hnízda. Bude muset začít uvažovat jako tučňák nebo si obstarat tučňáka, který by ho navigoval. Prohlížel si svého vodícího ptáka, který byl duchem nepřítomný a čmáral si něco do prachu. Pochopitelně, že to byly kruhy.

“Kde je tady jídelna?” zeptal se Miles hlasitěji. “Kde jsi vzal vodu?”

“Kohoutky na vodu jsou před latrínami,” odpověděl Sjegar, “ale fungují jen občas. Jídelna tady není. Dostáváme výživové tyčinky. Občas.”

“Občas?” zeptal se Miles rozzlobeně. Na svém společníkovi by mohl počítat žebra. “Krucinál, Cetaganda tvrdí, že s válečnými zajatci zachází podle konvencí Meziplanetárního soudního výboru. Tolik a tolik čtverečních metrů prostoru na osobu, 3.000 kalorií denně, minimálně 50 gramů proteinu, dva litry pitné vody. To znamená minimálně dvě tyčinky na den. Moří vás tady hlad?”

“Po nějaké době,” Sjegar si vzdychl, “ti začne být jedno, jestli dostaneš svoje jídlo nebo ne. Oživení, které Miles způsobil jako potenciální společník, se začalo ze Sjegara vytrácet. Začal pomaleji dýchat, nahrbil se. Vypadalo to, že se chystá si lehnout do prachu. Miles přemýšlel, jestli Sjegarovu matraci postihl stejný osud jako tu jeho. Pravděpodobně se tak stalo už před nějakou dobou.

“Poslyš, Sjegare, možná je tady v táboře můj příbuzný, bratranec mé matky. Myslíš, že bys mi ho mohl pomoci najít?”

“Byla by to pro tebe výhoda,” souhlasil Sjegar. “Není dobře, když je tady člověk sám.”

“To už jsem zjistil. Jak tady ale můžu někoho najít? Nevypadá to moc organizovaně.”

“Ach, tady jsou... samé skupiny. A každá má svoje místo.”

“Sloužil u 14. divize. Kde ti jsou?” “Z těch starých skupin už zbylo málo.” “Byl plukovník. Plukovník Guy Tremont.” “Ach, důstojník.” Sjegar znepokojeně nakrabil čelo. “Tím je to ještě horší. Ty jsi ale nebyl důstojník, že ne? Protože jinak bys -“

“Byl jsem písař,” opakoval Miles.

“Tady jsou totiž skupiny, co nemají důstojníky v lásce. Říkáš písař. V tom případě budeš nejspíš O. K.”

“A ty jsi byl důstojník, Sjegare?” vyzvídal Miles.

Sjegar se na něho zamračil a natočil si na prst pramen vousů.

“Armáda Marilaku přestala existovat. A kde není armáda, tam nejsou ani důstojníci, je to tak?”

Miles zauvažoval o variantě, že by se možná dostal dál rychleji, kdyby se odpoutal od Sjegara a pokusil se navázat kontakt s nějakým nahodilým vězněm, na kterého by narazil. Skupinky a skupinky. Pravděpodobně se moc neliší od té pětice rozložitých neurvalých bratrů. Rozhodl se, že se ještě nějakou chvíli bude držet Sjegara. Už z toho důvodu, že si člověk nepřipadá tak nahý, když není jediný, kdo je nahý.

“Můžeš mě zavést k někomu, kdo sloužil u 14. divize?” naléhal Miles znovu na Sjegara. “K někomu, kdo by mohl Tremonta znát od vidění.”

“Ty ho neznáš?”

“Nikdy jsme se osobně nesetkali. Viděl jsem ho na videu. Ale bojím se, že se mohl... změnit od té doby.”

Sjegar se zamyšleně dotkl tváře. “To nejspíš ano.”

Miles se bolestivě postavil na nohy. Bez šatů nebylo člověku v kupoli zrovna teplo. V neviditelném průvanu se mu naježily chloupky na pažích. Kdyby mohl dostat jen jeden kus oblečení, vybral by si kalhoty, aby zakryl genitálie, nebo tuniku, aby nebyla vidět jeho křivá záda? Může se na to rovnou vykašlat. Na takové věci nemá čas. Podal ruku Sjegarovi, aby ho přiměl vstát. “Pojďme.”

Sjegar k němu zdvihl pohled. “Nováček se vždycky pozná podle toho, že pospíchá. Tady člověk zpomalí. Tvůj mozek zpomalí...”

“A co o tom říká tvé Písmo?” zeptal se Miles netrpělivě.

“... proto vystoupili na horu s velkou hbitostí a rychlostí, přes základy města...” Mezi Sjegarovým obočím se objevily dvě svíslé vrásky, jak se hloubavě mračil na Milese.

Díky, pomyslel si Miles. To vážně беру. Zdvihl Sjegara ze země. “Tak pojďme.”

O hbitosti a rychlosti se sotva dalo mluvit, přinejmenším to znamenalo pokrok. Sjegar ho šouravým krokem vedl napříč tábozem, přes některé skupiny, zatímco jiným se velkým obloukem vyhýbal. Miles v dálce zahlédl onu zamračenou pěťici bratrů, jak sedí na své sbírce matrací. Zvýšil svůj odhad velikosti tlupy z pěti členů na patnáct. Někteří muži posedávali ve dvojici, trojici, nebo po šesti, pár jich vyhledalo samotou stranou, co nejdál od ostatních, i tak to pořád nebylo příliš daleko.

Největší skupina se skládala čistě jen z žen. Miles si ji prohlížel s elektrizujícím zájmem, jakmile obhlédl velikost jejich neznacené hranice. Muselo jich být přinejmenším několik stovek. Žádná z žen nebyla bez rohože, i když se v některých případech o ni dělila s jinou. Po obvodu jejich tábora pomalu chodily hlídky, šestičlenné skupiny. Dvě latríny zcela očividně sloužily jen pro ně.

“Pověz mi o nich něco, Sjegare,” vyzval Miles svého společníka a hlavou ukázal na ženskou skupinu.

“Na ty klidně zapomeň.” Sjegar se ušklíbl, jeho úsměv měl zatrpklý přídech. “Stejně ti nedají.”

“Cože? Žádná z nich? Chci říct, co jiného se tu dá dělat, než bavit jeden druhého? Alespoň pár by jich mohlo projevit zájem.” Milesova úvaha byla rychlejší než Sjegarova odpověď, došla mu jistá nepříjemná stránka věci. Jak moc byla nepříjemná?

Sjegar ukázal vzhůru do kupole. “Všechny nás tady pozorují. Vidí všechno, slyší všechno, co řekneš. Tedy v případě, že tam venku ještě někdo pořád je. Možná, že už odešli a jen zapomněli zhasnout. Někdy se mi o tom zdá. Mívám sen, že jsem v téhle kupoli navždycky. Pak se vzbudím a jsem tady, v téhle kupoli... Někdy si nejsem jistý, jestli jsem vzhůru, nebo spím. Jídlo ale zatím ještě pořád přichází a někdy - už ne tak často - se objeví někdo nový, jako ty. Ale možná se o výdej jídla starají automaty. A ty sám jsi sen...”

“Pořád tam venku ještě jsou,” řekl Miles zachmuřeně.

Sjegar si povzdechl. “Víš, skoro jsem rád.”

Ano, monitorování. Miles o něm věděl všechno. Potlačil v sobě naléhavou chuť zamávat a zavolat „Ahoj, mami! Pro ty bachaře tam venku to musí být otupující práce. Přál si, aby se unudili k smrti. “Jak to ale, Sjegare, souvisí se ženami?”

“Nejdřív tady měl každý zábrany kvůli tamtomu...” ukázal znovu vzhůru. “Pak jsme zjistili, že se nepletou do ničeho, co se tady děje. Vůbec do ničeho. Objevily se případy znásilnění... Od té doby se věci... zhoršovaly.”

“Hm. A co pokus o vzpouru a proražení kupole, aby sem poslali jednotky zjednat pořádek? To nejspíš asi nepomohlo?”

“Jednou to zkusili, už je to hodně dávno. Nevím, jak přesně dávno.” Sjegar si zas namotával svůj

dlouhý pramen. “Vůbec nemuseli dovnitř, aby vzpouru potlačili. Můžou zmenšit průměr kupole, a tak ho tehdy zmenšili asi o sto metrů. A kdyby se rozhodli pokračovat dál až k jednomu metru, s námi všemi uvnitř, tak by jim v tom nic nezabránilo. V každém případě bylo po vzpouře. Taký mohou snížit plynovou propustnost kupole na nulu a nechat nás, až odpadneme. To se stalo dvakrát.”

“Rozumím,” řekl Miles. Cítil podivný tlak za krkem.

Asi o sto metrů před nimi se stěna kupole začala vydouvat dovnitř jako nějaký vak. Miles se dotkl Sjegarovy paže. “Co se to děje? Další vězni?”

Sjegar se rozhlédl kolem. “Hm, hm. Tady to není dobré.” Chvilí stál na místě, jako kdyby se nemohl rozhodnout, jestli má jít dopředu, nebo se vrátit.

Od výduti se šířila vlna celým táborem, lidé začali vstávat. Obličejové přitahované jako magnetem se otáčely jejím směrem. Malé hloučky mužů se spojovaly; několik sprinterů vyrazilo kupředu. Někteří lidé ani nevstali. Miles se ohlédl dozadu na ženský tábor. Polovina jeho osazenstva se rychle formovala do jakési falangy.

“Jsme tak blízko - čert to vem, možná máme šanci,” řekl Sjegar. “Honem!” Vyrazil směrem k výduti, co nejrychleji mohl, zvolna klusal. Milesovi nezbylo nic jiného, než ho následovat, a jen se snažil, aby se mu žebra při klusu moc neotřásala. Za chvíli už ale nemohl popadnout dech a jeho prudké oddechování zesilovalo mučivou bolest trupu.

“Co to děláme?” zeptal se Miles udýchaně Sjegara dřív, než protahující se výduť slabě zajiskřila a zmizela. Pak už mu bylo jasné, co to dělají.

Před mihotající se stěnou silové kupole stála tmavě hnědá krychle, asi metr vysoká, dva metry hluboká a tři metry široká. Miles poznal proviantní tyčinky. Říkalo se jim krysí, údajně podle její hlavní složky. Každá obsahovala patnáct set kalorií. Dvacet pět gramů proteinu, padesát procent minimální denní dávky vitamínů A, B, C a zbytku abecedy. Chutnala jako šindel posypaná cukrem. Mohla vás udržet při životě a zdraví navždy, nebo tak dlouho, dokud ji vydržíte jíst.

Co takhle, děti, uspořádat soutěž, kdo uhodne, kolik tyčinek je v té hromadě? Žádnou soutěž. Dokonce ani nemusím měřit výšku a dělit ji třemi centimetry. Jejich tam přesně 10. 215. Jak geniální.

Operační sbor Cetagandy musí mít mezi sebou pár skvělých mozků. Miles přemýšlel, co by udělal, kdyby ti géniové někdy padli do jeho rukou. Měl by je naverbovat, nebo raději vyhubit? Tohle krátké snění vytlačila nutnost zůstat stát nohama v současné realitě, protože přibližně 10 000 lidí, mínus ti nejzoufalejší a nejslabší, se v jednom okamžiku snažilo vejít na šest metrů čtverečních.

První běžci dorazili ke krychli, popadli do náruče hromadu krysích tyčinek a znovu odstartovali pryč. Někteří se stihli vrátit pod ochranu přátel, podělit se o kořist a vyhnout se jádru rostoucího lidského vodního víru. Jiným se nepodařilo včas uskočit, jako zamračené pětici hromotluků, a násilím byli připraveni o své trofeje. Druhou vlnu sprinterů, která nestačila včas zmizet, masa těl přimáčkla na stěnu kupole.

Miles se Sjegarem bohužel patřili k ní. Milesův výhled se zredukoval na potící se, sténající, páchnoucí, klející moře loktů, hrudníků a zad.

“Jez, jez!” pobízeli ho Sjegar, hlas se mu dral ven přes vyboulené tváře, pak je dav oddělil od sebe.

Jenže tyčinku, kterou Miles popadl, mu někdo vykroutil z ruky dřív, než se stačil zorientovat a poslechnout Sjegarovu radu. Kromě toho mít hlad se nedalo srovnávat s hrůzou, že ho rozmačkají, nebo ještě hůř, že skončí pod nohama davu. Jeho vlastní nohy bušily do něčeho měkkého, neměl dostatečnou sílu ustoupit dozadu a dát té osobě - muži, ženě, kdo to mohl vědět? - šanci znovu vstát.

Jakmile tlak trochu povolil, Miles objevil kraj zástupu a dostal se z něho ven. Vrávoravě udělal pár kroků a pak se svezl do prachu, seděl otřesený, rozklepaný, byl bledý a byla mu zima. Nepravidelně, chrčivě oddechoval. Trvalo mu hodně dlouho, než se vzpamatoval.

Čistě náhodou tohle zasáhlo jeho nejjobnaženější nerv, jeho nejtemnější obavy, nejnebezpečnější slabou stránku. Mohl jsem tady umřít, pomyslel, aniž bych kdy uviděl tvář nepřítele. Přesto se zdálo, že nemá žádnou novou zlomeninu, snad kromě levé nohy. Nebyl si moc jistý levým nártem. Slon, který

mu na něj dupl, určitě dostal víc než jen svůj rovný díl krysích tyčinek.

Dobrá, pomyslel si Miles nakonec. Dost povalování. Vztyk, vojáku. Je načase najít plukovníka Tremonta.

Guy Tremont. Skutečný hrdina obléhání pevnosti Fallow Core. Ten jediný vzdorovitý, který nepřestával klást odpor ani potom, co generál Sian utekl a Baneri padl.

Sian přísahal, že se vrátí, jenže ho to semlelo na stanici Vassily. Generální štáb přislíbil posily, jenže pak ho i s klíčovým letištěm obsadili Cetagand'ané.

V té době se Tremont se svými jednotkami ocitl bez spojení. A tak bránili pevnost, čekali a doufali. Nakonec jim nezbylo nic než naděje a kamení. To mělo univerzální použití, mohli si z něho vařit polévku nebo ho házet po nepříteli. Nakonec pevnost Fallow Core padla. Museli ji dobýt, protože její obránci nekapitulovali.

Guy Tremont. Miles se s ním hrozně chtěl setkat. Postavil se a začal se rozhlížet kolem. V dálce jedna skupinka házela blátem po šourajícím se strašákovi. Sjegar se zastavil mimo dostřel, nepřestával ukazovat na svůj papírový náramek a mluvit. Tři nebo čtyři muži, kterým bylo kázání určeno, se k němu s jasnou narážkou otočili zády.

Miles si povzdychl a pomalu se vlekl jeho směrem. "Hej, Sjegare!" zavolal a zamával na něho, jakmile se k němu přiblížil.

"Tady jsi." Sjegar se otočil a tvář se mu rozjasnila. Zamířil k němu. "Ztratil jsem tě." Sjegar si prsty mnul obočí, aby z něho dostal pryč bláto. "Nikdo mě neposlouchá, chápeš?"

"Hádám, že většina tě už přinejmenším jednou slyšela."

"To spíš dvacetkrát. Pořád musím myslet na to, že bych někoho mohl vynechat. Možná právě toho vyvoleného, toho druhého vyvoleného."

"Já si tě s radostí poslechnu, nejdřív ale musím najít plukovníka Tremonta. Říkal jsi, že někoho znáš..."

"Dobrá. Je to tímhle směrem." Sjegar se znovu ujal vedení.

"Díky. Poslyš, to se každý výdej jídla odehrává tímhle způsobem?"

"V podstatě ano."

"A co tedy brání nějaké skupině, aby si to místo jednoduše neobsadila?"

"Protože jídlo se nikdy neobjeví dvakrát na stejném místě. Může to být kdekoli po celém obvodu. Kdysi se tady hodně probírala strategie, jestli je lepší zůstat ve středu kupole a držet se tak pořád poloměru, nebo se přesunout blíž k okraji a být alespoň nějakou dobu vpředu. Našli se i jedinci, co matematicky vypočítali, o jak vysokou pravděpodobnost se jedná."

"A čemu dáváš přednost ty?"

"Já nemám žádné trvalé místo, přesouvám se dokola a když se naskytne příležitost, tak ji využiju." Pravou rukou se dotkl svého neobvyklého náramku. "Není to ta nejdůležitější věc. I když bylo dobré se najíst - dneska nebo kdykoli jindy, ať je jakékoli datum."

"Dneska je druhého listopadu roku devadesát sedm, počítáno podle pozemského kalendáře."

"Teprve?" Sjegar chytil svůj pramen vousů, natáhl ho stranou, zkroutil oči a pokoušel se prohlédnout si jej. "Myslel jsem, že jsem tady déle. Nejsou to ještě ani tři roky. Hm. Tady je každý den dnešek," dodal omluvně.

"Aha," řekl Miles. "Platí tedy, že krysí tyčinky vždycky vydávají v jednom bloku?"

"Ano."

"Je to zatraceně mazané."

"To je pravda." Sjegar si povzdechl. Za jeho povzdechem se skrýval vztek. Tenhle šílenec možná není takový prostáček...

"Jsme tady," řekl Sjegar. Zastavili se před skupinou, jejíž hranici vymezovalo šest podložek rozestavených do nepravděelného kruhu. Jeden z mužů zdvihl pohled a zamračil se.

"Běž pryč, Sjegare. Nemám náladu na kázání."

“To je plukovník?” zašeptal Miles.

“Ne, jmenuje se Oliver. Zním ho dlouho. Byl na Fallow Core,” odpověděl Sjegar také šeptem. “Může tě k němu zavést.”

Sjegar postrčil Milese dopředu. “Tohle je Miles, zdejší nováček. Chce s tebou mluvit.” Sjegar sám ustoupil dozadu. Miles pochopil, že mu tím chtěl pomoci. Zřejmě si uvědomoval, že tu není příliš populární.

Miles si prohlížel další článek ve svém řetězu. Oliver si uhájil šedivé pyžamo, podložku na spaní a celý hrneček, což Milesovi připomnělo jeho vlastní nahotu. Na druhé straně se nezdálo, že by si Oliver neprávem přivlastnil jejich věci. Vypadal sice stejně hromotlucky jako ta neurvalá skupinka bratrů, jinak s nimi ale neměl nic společného. To bylo dobře, i když při svém současném stavu se Miles nemusel obávat žádné další krádeže.

Oliver zíral na Milese bez náznaku laskavosti, pak se jeho pohled přece jen obměkčil. “Co chceš?” zavrčel.

“Hledám plukovníka Guye Tremonta.”

“Tady nejsou žádní plukovníci, chlapče.”

“Je to bratranec mé matky. Nikdo z rodiny - nikdo z vnějšího světa - nemá o něm zprávy od té doby, co padl Fallow Core. Já... já nepatřím k žádné zdejší jednotce, ani k jejímu zbytku. Plukovník Tremont je jediná osoba, o které něco vím.” Miles přitiskl dlaně k sobě a snažil se vypadat jako odložené dítě. Pochybovačně sraštil obočí. “Je ještě naživu?”

Oliver se zamračil. “Říkáš, že jsi příbuzný?” Tlustým prstem se poškrábal na nose. “Máš pravdu. Nijak ti to ale, hochu, nepomůže, jestli myslíš právě na tohle.”

“Já...” Miles zavrtěl hlavou. “Rád bych to věděl.”

“Tak tedy pojďme.” Oliver se zamručením vstal a bez jediného ohlédnutí se pomalu táhl pryč. Miles se kulhavě vydal za ním. “Vedete mě k němu?” Oliver mu neodpověděl, dokud neušli celou cestu, což bylo ve skutečnosti jen pár desítek metrů, kdy se vyhýbali rozloženým rohožím. Jeden muž zaklel, druhý si odplivl, většinou si jich ale vůbec nevšimli.

Jedna podložka byla umístěná na kraji skupiny, byla tak daleko, že vypadala téměř osaměle. Ležela na ní postava stočená na boku, byla k nim obrácená zády. Oliver mlčky stál, pěsti si opíral o boky a díval se.

“Tohle je plukovník?” zašeptal Miles naléhavě. “Ne, hochu,” Oliver si skousl spodní ret, “jen to, co z něho zbylo.”

Miles si rozrušený klekl na zem. S úlevou si uvědomil, že to Oliver nemyslel doslovně. Muž dýchal. “Plukovníku Tremonte? Pane?”

Miles znovu ztratil naději, když zjistil, že dech je to jediné, čím o sobě Tremont dává vědět. Plukovník ležel nehybně, otevřené oči upíral do prázdna. Milese vůbec nevnímali. Byl vyzábělý, hubenější než Sjegar. Miles rozeznal úhel čelisti, tvar ucha, jak si je zapamatoval z holovizních snímků. Zbývající části obličeje připomínaly ruiny pevnosti Fallow Core. Vyžadovalo to téměř zručnost archeologa, aby se daly rozpoznat vazby mezi minulostí a současností.

Byl oblečený, u hlavy měl postavený hrnek, prach kolem jeho rohože se ale proměnil v štiplavě páchnoucí bahno. Miles pochopil, že se o to postarala moč. Na plukovníkových loktech byly patrné boláky ze začínajících proleženin. Vlhká skvrna na šedivých kalhotách v místě, které zakrývalo jeho vyzábělé boky, naznačovala, že na spodní straně těla zhnisání postoupilo už mnohem dál.

A přesto se o něho někdo staral, pomyslel si Miles, protože jinak by nevypadal ani takhle.

Oliver si klekl vedle Milese, holé prsty nohou mu čvachtaly v blátě. Vytáhl kus krysí tyčinky, který měl zastrčený za elastickým pásem kalhot. Svými silnými prsty rozdrobil jedno sousto a vtlačil ho plukovníkovi do pusy. “Jezte,” zašeptal. Mužovy rty se sotva pohnuly; drobký spadly na rohož. Oliver to zkusil znovu, pak jako by si uvědomil, že Miles se na něho dívá, a s nesrozumitelným zabručením zastrčil zbytek krysí tyčinky zpátky do kalhot.

“Byl - byl zraněný, když došlo k dobytí Fallow Core?” zeptal se Miles. “Utrpěl zranění na hlavě?” Oliver zavrtěl hlavou. “Fallow Core nikdo nedobýval, chlapče.”

“Přece existuje hlášení, že 6. října pevnost padla a že...”

“Padla pátého října. Díky zradě.” Oliver se otočil a šel pryč dřív, než jeho nehybný obličej prozradil jakékoli emoce.

Miles klečel v bahně a pomalu vydechnul.

Tak. Tedy.

Znamenalo to konec jeho hledání?

Potřeboval se projít a přemýšlet, jenže chůze pro něho byla ještě pořád moc bolestivá. A tak se odkulhal kousek stranou, dával přitom pozor, aby náhodou nenarušil hranici některé velké skupiny. Posadil se do prachu, pak se do něho natáhl, ležel s rukama složenýma za hlavou a upřeně se díval na perleťově jasnou kupoli, která je všechny hermeticky uzavírala jako víčko.

Uvažoval o svých možnostech, jedné, druhé, třetí. Zvažoval je pečlivě. Netrvalo mu to moc dlouho.

Myslel jsem, že nevěříš na dobré hochy a špatné hochy. Byl přesvědčený, že při vstupu sem v sobě z důvodu vlastní ochrany otupil emoce, teď ale cítil, jak ho pečlivě pěstěná nezaujatost začíná opouštět. Začal kupoli nenávidět intimním, osobním způsobem. Tahle elegantní stavba připomínající vaječnou skořápku, v níž se forma dokonale spojovala s funkcí, tenhle zázrak fyziky se zvráceně proměnil v mučící nástroj.

Mazaný nástroj... Miles si připomněl zásady zacházení s válečnými zajatci vypracované Meziplanetárním soudním výborem, jejichž signatářem byla i Cetaganda. Jedna osoba má nárok na tolik a tolik čtverečních metrů prostoru - to jim poskytl. Žádný vězeň nesmí být vystavený izolaci delší než čtyřadvacet hodin - správně, tady nikdo netrpěl samotou, pokud nezešílel. Doba tmy nesmí přesáhnout dvanáct hodin - to vyřešili jednoduše tím, že tmu nahradilo věčné polední světlo. Žádné fyzické násilí - strážci mohli opravdu tvrdit, že na vězně nikdy nevztáhli ruku. Jen se dívali, jak se vězni místo toho bijí navzájem. Znásilnění, podléhající ještě přísnějšímu zákazu, se nepochybně řešilo stejným způsobem.

Miles viděl sám, jak si poradili s přidělem dvou krysích tyčinek na osobu a den. Jejich rozdělování formou drancování byla zvlášť povedená věc, pomyslel si. Nikdo nemohl zůstat stranou (pohládil si svůj kručící žaludek). Možná to začalo tím, že jednoduše poslali malou hromadu. Možná ale také ne - první osoba, která místo jedné popadla dvě, připravila někoho jiného o jídlo. Ten poškozený si možná příště vzal tři, aby si to vynahradil, a tak z toho rychle vznikla nabalující se sněhová koule. Vyloučení jakékoli naděje na pořádek, štvání skupiny proti skupině, člověka proti člověku v tahanicích, šarvátkách, fungovala dvakrát denně jako připomínka jejich bezmocnosti a degradace. Nikdy si pak dlouho neudrží hrdost, pokud se ovšem nerozhodne přátelsky obejmout s pomalým vyhladověním, na jehož konci čeká smrt.

Žádné nucené práce - ha, račte se přesvědčit. Něco takového by totiž vyžadovalo nastolení pořádku. Přístup k lékařům - správně, každá jednotka má přece svůj lékařský personál, takže je zamíchaný mezi ostatní. Miles si ještě jednou zopakoval znění posledního paragrafu. Bože, ono tam vážně stojí personálu. Nemluví se o lékařské pomoci, jen o lékařském personálu. Nazí doktoři a jejich pomocníci s prázdnýma rukama. Rty se mu zkroutily do neveselého úšklebku. Přesný seznam vězňů byl řádně odesíláný. Tohle představovalo jedinou formu komunikace...

Komunikace. Nedostatek informací z vnějšího světa může i jeho brzy přivést k šílenství. Bylo to stejně špatné jako modlit se, mluvit s Bohem, který vám nikdy neodpoví. Není divu, že tady všichni nejspíš trpí jistou schizofrenií. Jejich pochybnosti ho nakazily. Byl ještě někdo tam venku? Mohou slyšet jeho hlas a rozumět mu?

Ach, slepá víra. Krok víry. Sevřel pravou pěst, jako kdyby jí chtěl rozdrtit vaječnou skořápku. “Tohle,” prohlásil jasně, “vyžaduje velkou změnu plánů.” Vstal a vydal se znovu za Sjegarem.

Miles ho našel nedaleko - seděl v prachu a něco si do něj čmáral. Sjegar k němu zdvihl hlavu a

pousmál se. "Zavedl tě Oliver k... tvému bratranci?" "Ano, přišel jsem ale moc pozdě. Umírá." "Hm... Toho jsem se bál. Je mi to líto."

"Mně také." Milese od jeho záměru přechodně odvedla praktická zvědavost. "Sjegare, co se tady děje s mrtvolami?"

"U stěn kupole existuje něco jako smetiště. Občas se stěna vyboulí a nasaje jeho obsah do sebe podle stejného principu, jakým nám dodávají jídlo nebo přivádějí nové vězně. Když se tělo nafoukne a začne páchnout, někdo ho tam odvede. Sám to taky někdy dělám."

„A co možnost dostat se ven s hromadou odpadků?"

"Dřív, než se otevře portál, všechno spálí na popel."

"Aha." Miles se zhluboka nadechl. "Sjegare, pocítil jsem osvětlení," prohlásil. "Já jsem ten druhý vyvolený."

Sjegar klidně, bez překvapení přikývl. "Myslel jsem si to."

Miles se odmlčel, byl na rozpacích. Tohle měla být celá reakce? Čekal energičtější vyjádření, buď pro nebo proti. "Měl jsem vidění," prohlásil Miles dramaticky, držel se svého scénáře.

"Opravdu?" Sjegar konečně zpozorněl. "Já jsem ho nikdy neprožil," dodal závistivě. "Všechno jsem si musel domyslet z kontextu. Jaké to bylo? Byl jsi v extázi?"

Hergot, já jsem si myslel, že tenhle chlapík rozmlouvá se skřítky a anděly. Miles trochu ubral. "Ne, bylo to jako myšlenka, jen naléhavější. Zasáhne tvou vůli, pálí jako neovladatelná touha, nedá se ale tak snadno uspokojit. Nebyl jsem v transu, protože mě to táhlo ven, ne dovnitř." Zaváhal a trochu znervózněl, protože řekl víc pravdy, než zamýšlel.

Sjegar vypadal, že ho to velmi povzbudilo. "To je dobře. Chvilí jsem se bál, abys nepatřil k těm, co mluví k lidem, které vidí jen oni sami."

Miles se mimoděk podíval vzhůru, pak se znovu otočil k Sjegarovi.

"... takže tohle je vidění. Mám ten pocit." Jeho pohled jako by se zostřil.

"Copak tys ho v sobě nerozpoznal?" zeptal se Miles mírně.

"Ne takhle... Není moc příjemné stát se vyvoleným. Dlouho jsem se tomu vzpíral, jenže Bůh si najde cesty, jak si poradit s uleváky."

"Jsi moc skromný, Sjegare. Věřil jsi ve své Písmo, nevěřil jsi ale sám sobě. Copak nevíš, že s úkolem dostáváš i sílu ho vykonat?"

Sjegar dal vzdychnutím najevo radostné uspokojení. "Věděl jsem, že je to práce pro dva. Přesně tak to stojí v Písmu."

"Výborně. Takže jsme dva. Musí nás ale být víc. Nejlepší bude začít od tvých kamarádů."

"To moc času nezabere," poznamenal Sjegar ironicky. "Doufám, že máš vymyšlený i krok číslo dva."

"V tom případě začneme od tvých nepřátel. Nebo od známých. Začneme od prvního krvácejícího těla, které nám vstoupí do cesty. Nezáleží na tom, odkud začneme, protože je nakonec chci získat všechny. Všechny do jednoho." Hlavou mu bleskl vhodný citát. "Ti, kdož jsou obdařeni ušima, necht' slyší. Úplně všechny." Miles se za to od srdce pomodlil.

"Tedy," vyzval Miles Sjegara, "pojd'me kázat těm, kteří ještě nevěří."

Sjegar se náhle zasmál. "Jednou jsem měl velitele, který úplně stejným tónem říkával: „Pojd'me jim nakopat prdele."

"Viš," Miles se zašklebil, "všeobecné členství v téhle kongregaci těžko může být jen dobrovolné. Ale verbování necháš na mně, souhlasíš?"

Sjegar se dotkl svého pramene vousů a zpod zdviženého obočí si prohlížel Milese. "Tak ty tvrdíš, že jsi písař?"

"Přesně tak."

"Rozkaz, pane."

Začali Oliverem.

Miles rukou naznačil pohyb. "Můžeme vstoupit do tvé kanceláře?"

Oliver si otřel špičku nosu hřbetem ruky a popotáhl. "Něco ti poradím, hochu. Tady se sotva prosadíš jako sólový komik. Všechny vtipy, které se dají vymyslet, tady skončily zadupané do země. Dokonce i ty slabé."

"Rozumím." Miles se posadil na zem s překříženými nohama. Vybral si místo blízko Olivera, ale ne zas moc blízko. Sjegar si sedl na bobek za Milesovými zády, jako kdyby byl připravený v případě nutnosti uskočit dozadu. "Řeknu to tedy na rovinu. Nelíbí se mi způsob, jakým tady věci běží."

Oliver se ironicky ušklíbl, ale nic neřekl. Nebylo třeba.

"Chci je změnit," prohlásil Miles.

"Změníš jediné tak hovno," řekl Oliver a otočil se od něho pryč. "Začnu tady a hned teď."

"Běž pryč, nebo dostaneš výprask," dodal Oliver po chvíli mlčení.

Sjegar se začal zdvihat; Miles mu rukou podrážděně naznačil, aby zůstal sedět.

"Byl u přepadového oddílu," zašeptal Sjegar ustrašeně. "Rozpůlí tě raz dva."

"To zvládne devět desetin lidí v tomhle táboře, včetně dívek," odpověděl mu Miles šeptem. "Tenhle argument neberu."

Miles se naklonil dopředu, chytil Olivera za bradu a přinutil ho, aby se k němu znovu otočil. Sjegar syknul nad takovou nebezpečnou taktikou.

"Povím vám něco o cynismu, seržante. Je to na světě ta nejlhostejnější morální pozice. Velmi pohodlná, protože když se nedá nic dělat, tak nejste žádné hovno, že nic neděláte, a klidně si tady můžete ležet a smrdět si pro sebe."

Oliver odstrčil Milesovu ruku, znovu se k němu už ale neotočil zády. V očích mu plápolal vztek. "Sjegar vám řekl, že jsem byl seržant?" zasyčel.

"Ne, máte to napsané na čele ohnivými písmeny. Poslyšte, Olivere..."

Oliver se na podložce opřel o lokty a napřímil se. Sjegar sebou trhl, přesto se ale nedal na útěk.

"Poslouchej, ty mutante," zavrčel Oliver. "Tohle všechno už máme za sebou. Drily, hry, úklid, cvičení a studené sprchy, jen s tou výjimkou, že tady žádné studené sprchy nejsou. Organizovali jsme i skupinový zpěv a varietní program na tanečním parketu. Dělali jsme to na pokračování, podle všech pravidel a za umělého osvětlení. Nezapomněli jsme ani na násilí a rozpoutali proti sobě navzájem skutečnou válku. Pak jsme se vyžívali v hříchu, sexu, sadismu, až se nám chtělo zvracet. Všechno tohle jsme absolvovali nejmíň desetkrát. Myslíš, že jsi první reformátor, co se tady objevil?"

"Ne, Olivere," Miles se naklonil těsně k Oliverovu obličejí a pohledem se zavrtával do jeho hořících očí, aniž by se sám spálil. Jeho hlas přešel do šepotu. "Myslím, že budu poslední."

Oliver byl chvíli zticha, pak se štěkávě rozesmál. "Bože, Sjegar konečně našel svou spřízněnou duši. Dva cvoci dohromady, přesně tak, jak se praví v textu." Miles se zamyšleně odmlčel, pak napřímil záda, jak jen to šlo. "Sjegare, přečti mi ten text ještě jednou. Celý." Zavřel oči, aby se mohl plně soustředit a aby ho Oliver nemohl rušit.

Sjegar zašustil papírem a nervózně si odkašlal. "Slyšte ti, kterým je dáno stát se dědici vykoupení," řekl na úvod. "A pak kráčeli k bráně. Vězte, že město stálo na ohromné hoře, přesto ale poutníci stoupali vzhůru lehce, protože ti dva muži je vedli; nechali za sebou v řece své pozemské oděvy, neboť, i když do ní vstoupili oblečení, vyšli z ní bez nich. Stoupali vzhůru proto s větší hbitostí a rychlostí, zdolávali základy, na nichž se město tyčilo nad mraky. A tak se dostali do vrstev vzduchu... Tady to končí," řekl Sjegar omluvně. "Tady jsem tu stránku utrhl. Nevěděl jsem, jaký má význam."

"Nejspíš se od tebe očekává, že dál už budeš improvizovat sám," prohlásil Miles a znovu otevřel oči. Tohle byl hrubý základ, na kterém bude stavět. Musel připustit, že zvlášť poslední věta ho popíchla, cítil chlad, jako kdyby měl žaludek plný ledových červů. Dobrá tedy. Vpřed.

„A jsme u jádra věci, Olivere. U toho, co ti nabízím. Přináším naději, kvůli které stojí za to dýchat. Samo vykoupení."

„Jak povznášející," ušklíbl se Oliver.

“Vyzdvížení je přesně to, co s vámi všemi zamýšlím udělat. Pochop, Olivere, já jsem fundamentalista. Já беру své Písmo doslovně.”

Oliver otevřel pusu dokořán a znovu ji zaklapl. Miles upoutal jeho pozornost.

Konečně komunikujeme. Miles zatajil dech. Propojili jsme se.

“Aby se povzneslo celé tohle místo, to by se musel stát zázrak,” řekl Oliver.

“Já nejsem teolog jen pro vyvolené. Já mám v úmyslu kázat masám. Včetně hříšníků,” prohlásil a konečně nabral správný rytmus. “Nebesa jsou pro všechny.”

“Zázraky, jak vyplývá z jejich vlastní podstaty, musí být vykonány shůry. Nenosíme je po kapsách...”

“Ty opravdu ne,” zamumlal Oliver a sklouzl pohledem k Milesovu nahému tělu.

“... my se můžeme jen modlit a připravovat se na lepší svět. Zázraky potkávají jen ty připravené. Jsi připravený, Olivere?” Miles se naklonil dopředu, hlas se mu chvěl návalem energie.

“Ho...” Oliver slovo nedořekl. Pohledem zaletěl ke Sjegarovi, jako by u něho nečekaně hledal potvrzení. “Myslí to ten kluk vážně?”

“On si myslí, že to jen tak hraje,” prohlásil Sjegar mírně, jenže se plete. Naprosto určitě je to ten vyvolený.”

Miles znovu ucítil hryzáni ledových červíků v žaludku. Hergot, jednat se Sjegarem bylo jako se pohybovat v hale plné zrcadel. Cíl, třeba i reálný, nikdy nebyl přesně tam, kde to vypadalo, že by měl být.

Oliver se nadechl. Na tváři se mu smísily dohromady naděje i strach, víra i pochybnosti. “Jak budeme spaseni, reverende?”

“Ach, říkej mi bratře Milesi. Tak to bude správně. Pověz mi, kolik lidí můžeš sám obrátit na víru svou nahou, ničím nepodepřenou autoritou?”

Oliver se hluboce zamyslel. “Jakmile uvidí světlo, půjdou za ním.”

“Dobře... Vykoupení je bez diskuse pro všechny, přesto udržení kněžství může znamenat jisté dočasné praktické výhody. Chci říct, že požehnaní jsou i ti, kteří nevidí, avšak věří.”

“Nezapomeň na to,” řekl Oliver, “že jestli se tvoje víra nepostará o zázrak, na řadu přijde lidská oběť.”

“Ach...,” Miles polkl. “Oceňuji tvou jasnozřivost.”

“Tady není řeč o žádné jasnozřivosti,” prohlásil Oliver, “ale o mé osobní garanci.”

“No, dobře... Vraťme se ale k mé otázce. Kolik následovníků můžeš získat? Mám teď na mysli těla, ne duše.”

Oliver se zamračil, ještě byl opatrný. “Možná dvacet.”

“Může kdokoli z nich přivést další? Rozvětvit tak síť?”

“Možná.”

“Udělej z nich svoje desátníky. Asi nemá smysl brát ohled na jejich předchozí hodnosti. Budete si říkat Armáda znovuzrozených. Ne, lépe zní Reformační armáda. Je to přesnější. Budeme reformováni. Naše tělo se zakuklí jako housenka, přemění se v odporný zelený smotek, aby ho nakonec opustilo jako motýl a uletělo pryč.”

Oliver si znovu ironicky odřkl. “A jaké reformy máš v plánu?”

“Myslím, že jen jednu. Týká se jídla.”

Oliver na něho upřel dlouhý, nedůvěřivý pohled. “Není tohle všechno náhodnou jen bouda, aby ses dostal k jídlu?”

“Je pravda, že začínám mít hlad...” Když Miles viděl Oliverův ledový pohled, raději přestal žertovat. “Totéž tady ale může říct i spousta jiných. Do zítřka můžeme ale dokázat, aby nám jedli z rukou.”

“Kdy chceš mít těch dvacet lidí?”

“Před příštím výdejem jídla.” Bože, konečně toho muže vyburcoval.

“Tak brzo?”

“Dobře víš, Oliver, že tohle místo je účelově založené na iluzi, že máš k dispozici veškerý čas na světě. Odvrhni ji.”

“Ty tedy vážně pospícháš.”

“Domluvil sis snad návštěvu u zubaře? Myslím, že ne. Navíc, ve srovnání s tebou jsem poloviční, takže se musím pohybovat dvakrát rychleji, abych si udržel pohybovou energii. Ještě jednou opakuju: dvacet a víc lidí před příštím výdejem jídla.”

“Co si sakra myslíš, že svedeš s partou dvaceti maníků?”

“Zmocníme se krysí hromady.”

Oliver znechuceně stiskl rty. “Dvacet lidí je málo. To je k ničemu. Navíc to už před tebou zkoušeli jiní. Mluvil jsem o opravdovém válčení. Tohle skončí rychlým masakrem.”

“... a jakmile ji zabereme, tak jídlo vydáme. Pěkně férově a spravedlivě, aby každý dostal jednu krysí tyčinku. Všechno bude probíhat pod kontrolou, jako kdyby tady byl zásobovací důstojník. Dostanou i hříšníci. A před dalším výdejem proviantu se k nám přidají všichni ti, kteří kdy přišli zkrátka. Pak budeme v pozici, kdy se budeme moct věnovat zvláště zatvrzelým případům.”

“To je šílenství. Tohle nemůžeš dokázat s pouhou dvacítkou lidí.”

“Copak jsem něco říkal o takovém počtu? Sjegare, slyšel jsi to?”

Sjegar, který je fascinovaně poslouchal, zavrtěl hlavou.

“Rozumíš, já nebudu riskovat svůj krk, pokud nevymyslíš opravdickou podporu,” prohlásil Oliver. “Tohle by nás mohlo zabít.”

“Neměj strach,” odpověděl Miles bezstarostně. Člověk se potřeboval od něčeho odpíchnout. Pomyslná poutka u holínek mu mohla posloužit stejně dobře jako cokoli jiného. “Pro naši svatou věc do příštího nástupu na jídlo získám pět set vojáků.”

“Když to svedeš, tak já obejdu nahý po rukou celý tábor,” prohlásil Oliver ironicky.

Miles se zašklebil. “Dej si pozor, abych tě nevzal za slovo. Dvacet lidí a víc. Do příštího výdeje.” Miles vstal. “Pojďme, Sjegare.”

Oliver je mávnutím ruky podrážděně odehnal pryč.

Spořádaně vyklidili pozici. Když se Miles ohlédl, zjistil, že i Oliver vstal a zamířil ke skupině lidí sedících na podložkách nedaleko jeho skupiny a mává na nějakého známého.

“Kde do dalšího jídla sebereme pět set vojáků?” zeptal se Sjegar. “Varuju tě, Oliver byl moje eso v rukávu. Dál už to bude mnohem tvrdší oříšek.”

“Cože?” podivil se Miles, “Tvoje víra se vytrácí tak brzy?”

“Věřím,” odpověděl Sjegar, “ale nevidím. Možná proto patřím k požehnaným.”

“Vážně se divím. Myslel jsem, že je to naprosto jasné. Přece tamhle.” Miles ukázal rukou na neoznačené hranice ženské skupiny.

“Ach.” Sjegarovi na chvíli došla řeč. “To je blbost, Milesi.”

“Ale není. Jen pojďme.”

“Jestli se nenecháš přeperovat na ženskou, tak nemáš šanci dostat se dovnitř.”

“Cože, ty, takový hlasatel, že by ses nepokusil jim kázat?”

“Pokusil. A dostal jsem nakládačku jako hrom. Pak jsem se raději obrátil jinam.”

Miles se zastavil, stiskl rty a pozorně si Sjegara prohlédl.

“V tom to nevězí. Měl jsi dost výdrže pokračovat tak dlouho, dokud jsi mě nepotkal. Co tě připravilo o tvou obvyklou rozhodnost? Byla to hm, ostuda? Máš tady nějaký nesplacený dluh?”

Sjegar zavrtěl hlavou. “Nejde o nic osobního. Snad jen o pocit hříchu opomenutí. Prostě jsem neměl to srdce je znovu trápit.”

“Celé tohle místo trpí hříchy opomenutí.” Milesovi se ulevilo, že Sjegar není násilník, který se sám doznal. Očima přeletěl scénu, snažil se poskládat vzorec z omezených signálů pozice, seskupení, činnosti. “Ano... pod tlakem dravce se společenství chová jako stádo. To znamená, že při stupni zdejší

fragmentace musí být hodně silný, když se takhle velká skupina udrží pohromadě. Od svého příchodu sem jsem ale nepozoroval žádný incident...”

“Nastává a zas odeznívá,” řekl Sjegar, „jako měsíční cyklus.”

Měsíční cyklus. Miles vyslal tiché poděkování bohům, ať už šlo o kohokoli - prostě tomu, koho se to týkalo - protože se zdálo, že Cetangand'ané v rámci celkové imunizace implantovali uvězněným ženám standardní antikoncepční tělíška. Bůh žehnej osobě, která tento požadavek zařadila do pravidel zacházení s vězni. A přesto, představovala by přítomnost těhotných žen, kojenců a dětí mezi vězni další destabilizující faktor, nebo naopak hlubší a větší sílu než všechny předchozí projevy soudržnosti, které se věznilům podařilo úspěšně zlomit? Z čistě logistického hlediska tahle otázka Milese velmi zaujala.

“Dobrá...” Miles se zhluboka nadechl a vyzývavým způsobem posunul hodně do čela neexistující klobouk. “Jsem tady nováček, dočasně ničím nezatížený. Necht' tedy ten, kdo je bez hříchu, hodí první kamenem. Navíc mám pro vyjednávání tu výhodu, že na první pohled nepředstavuju žádnou hrozbu.” Miles nasadil pochodový krok.

“Počkám tady na tebe,” zavolal Sjegar a sedl si na bobek.

Miles si pochodování načasoval tak, aby překřížil cestu hlídce šesti žen, která pomalu obcházela po obvodu hranice tábora. Postavil se před ně, smeknul pomyslný klobouk a strategicky ho umístil před rozkrok. “Dobré odpoledne, dámy. Dovolte, abych se omluvil za své...”

Než mohl úvodní větu doříct, měl ústa plná prachu. Stačil si ještě všimnout, že se mu nohy s trhnutím posunuly dozadu a ramena naopak dopředu, zatímco ho čtyři ženy obstoupily a úhledně složily na zem. Ještě ani nestačil vyplivnout prach z pusy, když se jeho tělo tváří dolů ocitlo ve vzduchu a divoce se roztočilo, ženské ruce ho při tom svíraly za paže a nohy. Ozvalo se počítání do tří a pak už letěl krátkým obloukem a přistál jako žok jen kousek od Sjegara. Hlídka dál mlčky pokračovala v obchůzce.

“Už chápeš, jak jsem to myslel?” ozval se Sjegar.

Miles k němu otočil hlavu. “Ty sis tu dráhu vypočítal přesně na centimetry, že je to tak?” zeptal se ho celý špinavý.

“Skoro,” souhlasil Sjegar. “Napadlo mě, že tě vzhledem k tvým proporcím odhodí o kousek dál než obvykle.”

Miles se namáhavě posadil, snažil se nabrat dech. Zatracená žebra, bolest už začínala být docela snesitelná, jenže teď ho s každým nadechnutím znovu bodala do hrudníku jako elektrické jehly. Po několika minutách vstal a oprášil se. A jako by dodatečně dostal nápad, zdvihl i svůj neviditelný klobouk. Hlava se mu tak točila, že si musel na okamžik opřít ruce o kolena.

“Dobrá,” zamumlal, “takže jdeme zpátky.”

“Milesi...”

“Musíme to udělat, Sjegare. Nemáme jinou možnost. Každopádně to nehodlám vzdát, sotva jsem začal. Prý trpím patologickou vytrvalostí, nemůžu toho nechat.”

Sjegar otevřel pusu, chtěl něco říct, pak ji ale zavřel a námitku spolknul. “Dobrá,” řekl jen. Seděl na zemi se zkříženýma nohama a pravou rukou si mimoděk hladil papírový náramek. “Počkám, až mě zavoláš.” Zdálo se, že se ponořil do snění nebo meditace a nebo si chtěl zdřímnout.

Milesův druhý výpad dopadl přesně jako první, jen s tím rozdílem, že dráha jeho letu byla tentokrát o něco delší a vyšší. Třetí pokus skončil stejně, ale jeho let byl mnohem kratší.

“Bože,” zamumlal si pro sebe, “přece toho už musí mít dost.”

Tentokrát poskakoval vedle hlídky, mimo její dosah, ale tak, aby ho slyšela. “Podívejte se,” zalapal po dechu, “proč byste se měly takhle namáhat. Já vám to ulehčím. Moje kosti trpí teratogenní křehkostí, nejsem totiž žádný mutant, mám úplně normální geny. Kostí se mi zakřivilo proto, že proti mé matce, když byla těhotná, použili jistý jed. Je to jen jednorázové poškození, které moje potenciální děti nezdědí, vždycky se na schůzce cítím lépe, když se tenhle problém podaří vyjasnit hned na začátku. Zkrátka nejsem mutant, mám jen křehké kosti, kterákoli z vás mi může jakoukoli zlomit.

Možná se divíte, proč vám to říkám. Jenže já potřebuju, abyste se zastavily a vyslechly mě. Já nejsem žádná hrozba. Copak tak vypadám? Možná jsem výzva, ale ne hrozba. To chcete, abych za vámi běžel kolem celého tábora? Proboha, zpomalte!" Při tomhle tempu mu brzy dojde dech a tím i slovní munice. Skočil před ně, zarazil se a roztáhl paže.

"Jestli máte v úmyslu mi zpřerážet všechny kosti v těle, tak to udělejte hned teď. Nebaví mě pořád se trmácet zpátky, než svou práci dokončíte."

Velitelka hlídky pohybem ruky zastavila ostatní. Dívala se mu do obličeje.

"Co takhle vzít ho za slovo," navrhla vysoká zrzka. Milesovu pozornost naprosto odvedlo krátké houští jejích měděných vlasů; představil si, jak se prameny snášejí na podlahu, ničené strojkem v ruku bezohledných cetaganských vězňů. "Já mu zlomím levou paži, když ty se postaráš o pravou, Conro," dodala.

"Pokud je to jediný způsob, jak vás zastavit, abyste mě pět minut poslouchaly, prosím," odpověděl Miles, aniž by se pohnul. Zrzka vykročila dopředu a pažemi chytila do kleští jeho levý loket.

"Pět minut, souhlasíte?" zeptal se Miles zoufale, zatímco cítil, jak tlak narůstá. Zrzka ze strany propalovala jeho tvář upřeným pohledem. Olíznul si jazykem rty, zavřel oči, zadržel dech a čekal. Tlak dosáhl kritického bodu - vypnul se na špičky...

Pustila ho tak nečekaně, že zavrával. "Tak je to vždycky," prohlásila znechuceně, "mužský musí ze všeho udělat vylízanou soutěž."

"Biologie je osud," zalapal Miles po dechu a znovu otevřel oči.

"Nejsi náhodou úchylák, co se nechá rád mlátit od ženských?"

Bože, doufám, že ne. Naštěstí se vyhnul nedovoleným pozdravům ze strany spodních partií svého těla, ale bylo to jen o fous. Kdyby se měl potloukat kolem téhle zrzky, nezbyde mu, než nějak získat svoje kalhoty zpět. "Když řeknu ano, zapomeneš na moje potrestání?" zkusil se zeptat.

"Jedině tak kulový."

"Jen mě napadlo..."

"Beatrice, sklapni," zarazila ji velitelka hlídky a kývnutím hlavy jí poručila vrátit se ke skupince. "Tak, zakrslíku, máš svých pět minut. Možná."

"Děkuju, madam." Miles se nadechl a upravil se, jak to bylo jen možné při chybějící uniformě. "Nejdříve dovolte, abych se omluvil za to, že ruším vaše soukromí takto málo oblečený. První, koho jsem potkal hned po mém vstupu do tábora, byla svépomocná skupina, která si posloužila mými šaty a dalšími věcmi..."

"Viděla jsem to," potvrdila zrzavá Beatrice nečekaně. "Byla to Pittova banda."

Miles smekl klobouk na znamení poklony. "Děkuju."

"Laskavě nevystřkuj panímandu na lidi za sebou," usadila ho.

"To je jejich starost," odpověděl Miles. "Pokud jde o mě, chci mluvit s vaší vůdkyní nebo vůdkyněmi. Mám plán, jak vylepšit chod tohoto místa, a rád bych vaši skupinu vyzval ke spolupráci. Zcela otevřeně řečeno, jste tady nejsilnější skupina, nemluvě o vojenském pořádku. Takže bych byl rád, kdybyste rozšířily své hranice."

"Synu, na ochranu svých hranic už teď vynakládáme všechno, co máme," odpověděla velitelka hlídky. "Není to v ničích silách. Takže se odtud pakuj pryč."

"A radši si ho vyhoň sám," radila mu Beatrice, "protože tady ti pšenka nepokvete."

Miles si povzdechl a otáčel kloboukem v ruce, držel ho přitom za široký okraj. Pak ho chvíli točil na prstě a nespouštěl oči ze zrzky. "Podívejte se na můj klobouk. Tenhle jediný kus oděvu se mi podařilo uchránit před pleněním těch nevlídných hromotluků, které jste nazvala Pittovou smečkou."

Pohrdavě zasupěla. "Jsou to kretění... Proč ale zrovna klobouk? Proč ne kalhoty? Proč ne celou uniformu?" zeptala se uštěpačně.

"Klobouk je pro komunikaci mnohem užitečnější. Dá se s ním udělat široké gesto," předvedl ho. "Můžete jím vyjádřit upřímnost," položil si ho na srdce, "nebo naznačit rozpaky," zakryl si s ním

genitálie, “stejně jako vztek,” hodil ho do prachu a naznačil, že ho zašlapává do země, aby ho vzápětí pečlivě očistil. “Použijete ho i při vyjádření rozhodnosti...” Narazil si klobouk na hlavu a lem si přetáhl přes oči, “nebo zdvořilosti.” Znovu před ní smekl. “Vidíte ten klobouk?”

Začalo ji to bavit. “Ano...”

“A péra na něm?”

“Ano...”

“Tak je popište.”

“Ach, jsou velká, ozdobná.”

“Kolik jich je?”

“Dvě. Spojená dohromady.”

“A vidíte jejich barvu?”

Zarazila se, najednou začala být nesvá, sklouzla pohledem ke svým společníkům. “Ne.”

“Až uvidíte barvy těch per,” řekl Miles tiše, “pochopíte zároveň, jak se vaše hranice dají rozšířit do nekonečna.”

Beatrice mlčela, z obličeje se jí nedalo nic vyčíst. Velitelka hlídky ale zamumlala: “Možná by si ten skrček přece jen měl promluvit s Tris. Pro jednou.”

Na hlavní velitelce bylo poznat, že kdysi bojovala, že nepatřila jako většina přítomných žen k technickému personálu. Svaly, které se jí pod kůží napínaly jako provazce kožených šňůr, určitě neměla od vysedávání před displejem holovize někde v podzemím bunkru.

Tahle žena nosila zbraně, které chrlily opravdovou smrt a někdy se také rozbily; pak dosáhla svého za pomoci svalů, kostí a kovu, a byla tímto deformujícím tlakem poznamenána. Iluze ze smrti na ní byla vypálená jako cejch a zůstala jí po něm jen jizva. V očích jí neustále poskakovaly plamínky vzteku jako v uhelné sloji, byly stejně tak ukryté v podzemí a neuhasitelné. Mohlo jí být pětadvacet nebo čtyřicet.

Bože, já tě miluju, pomyslel si Miles. Bratr Miles tě volá do Reformační armády... Konečně se mu podařilo ovládnout se. Stál před zlomovým okamžikem svého plánu a všechna ironie, slovní hříčky, šarm, drzost i kecy, které dokáže dát dohromady, nebudou stačit, i kdyby je převázel velkou modrou stuhou.

Zranění nechtějí nic jiného než moc; myslí si, že je ochrání před novou bolestí. Tuhle sotva bude zajímat Sjegarovo posebtví, alespoň ne teď... Miles se zhluboka nadechl.

“Madam, přišel jsem vám nabídnout velení nad tímto táborem.”

Zírala na něho, jako by v něm viděla něco, co roste na stěnách tmavého rohu latríny. Očima přejížděla po jeho nahém těle; Miles cítil žhnoucí stopy jejího pohledu od brady až po prsty na nohou.

“A to schováváš ve svém pytlí,” zavrčela. “Něco takového neexistuje, mutante, takže nemáš co rozdávat. Beatrice, vyhoď ho za naše hranice.”

Vyhnul se zrzce. Otázku mutanta vyřeší později. “Velení tábora je něco, co dokážu stvořit,” ujistil ji. “Všimněte si, prosím, že vám nabízím moc, ne pomstu. Pomsta je příliš drahý luxus. Ten si velitelé nemohou dovolit.”

Tris se vztyčila na podložce, vzápětí se musela hodně sehnout, aby se obličejem přiblížila k jeho. “Velká škoda, hovňousku,” zasyčela. “Já se totiž chci pomstít, a to všem mužským v tomhle táboře.”

“V tom případě Cetagand’ané zvítězili, protože jste zapoměla, kdo je váš skutečný nepřítel.”

“Řekněme spíš, že jsem ho objevila. Chceš slyšet, co všechno nám prováděli naši vlastní chlapi?”

“Cetagand’ané chtějí, abyste věřila, že tohle,” rukou opsal kruh kolem sebe, “si působíte navzájem. A proto, když spolu vzájemně bojujete, mohou vás ovládat jako loutky. Celou tu dobu vás pozorují, proměnili se ve vojáery vašeho ponížení.”

Pohled jí vystřelil vzhůru, uvítal to. Skoro se to dalo označit za nemoc, všichni se dívali nejrůznějšími směry, jen vršku kupole se vyhybali.

“Moc je lepší než pomsta,” opakoval Miles. Necouvl před jejím obličejem, který byl nehybný jako

tvář hada a žhnul v něm jen pár očí. “Moc je živoucí věc, s její pomocí může člověk natáhnout ruku a sevřít budoucnost. Pomsta je mrtvá věc, která se proniká z minulosti, aby člověka naopak chytla.”

“... a ty jsi praštěnej fantasta,” skočila mu do řeči, “co blábolí nesmysly a chytá se všeho, co uvidí. Zarazím tě do země jako kolík, abys poznal moc.” Strčila mu ohnutou paži pod nos, svaly se jí na ní jen vlnily. “Tohle je jediná moc, která tady existuje. Ty ji nemáš, tak hledáš něco na krytí vlastního zadku. Jsi ale na špatný adrese.”

“Ne,” nesouhlasil s ní Miles a poklepal si na čelo. “Tady je ukrytá moc. A já mám od ní klíč. To ona řídí tohle.” Rukou ťukl do sevřené pěsti. “Lidé možná přenášejí hory, ale lidmi hýbou jediné ideje. K myslí se dá dostat prostřednictvím těla - o co jiného jde v tomhle táboře,” ukázal na něj rukou, “než se dostat k vašim myslím prostřednictvím vašich těl?”

Když jste dovolili Cetagand'anům, aby omezili vaši moc na tohle jediné,” stiskl jí biceps, aby dodal důraz svým slovům; měl pocit, že mačká kámen potažený sametem, zatímco ona se napjala, rozzuřená jeho troufalostí, “tak jste jim dovolili, aby vás oslabili. A tím nad vámi vyhráli.”

“Vyhráli by i tak,” odsekla a setřásla mu ruku. Vydechla úlevou, že ji nenapadlo mu zlomit paži. “Nic, co uděláme uvnitř tohoto kruhu, nepovede k podstatnější změně. Pořád zůstaneme vězni. Můžou nám zastavit dodávky jídla, vzduchu, můžou nás rozmačkat na kaši. I čas hraje pro ně. Klidně tu můžeme vycedit krev, abychom obnovili řád, pokud ti jde právě o něj, oni ale nemusí udělat nic jiného, než si počkat, až to zas přestane fungovat. Porazili nás. Zajali nás. Venku nezůstal nikdo. Tohle je naše konečná stanice. A uděláš líp, když si na tu myšlenku začneš zvykat.”

“Tohle je obehnaná písnička,” odpověděl jí Miles. “Zkuste ale myslet hlavou. Kdyby vás tu chtěli držet věčně, bylo by snazší vás hned na začátku spálit na popel a ušetřit tak náklady za provoz tábora. Ne. Jim jde o vaše mozky. Jste tady proto, že jste představovali výkvět Marilaku, ty nejlepší a nejchytřejší, ty nejhouževnatější bojovníky, nejsilnější, nejobávanější, nejnebezpečnější. Mezi vámi by kterýkoli potenciální odpůrce hledal spojence. Proto vás Cetagand'ané chtějí zlomit a vrátit vás domů jako naočkované infekce, které budou šířit mezi lidmi poraženecké nálady. Až vám zabijí tohle,” Miles se dotkl lehce čela, “už se nebudou muset obávat tohohle,” položil jí prst na biceps, “a pustí vás ven. Do světa, jehož obzory vás obkrouží stejně jako tahle kupole a z kterého také nebude úniku. Válka neskončila. Jste tady proto, že Cetagand'ané stále čekají, až se Fallow Core vzdá.”

Na okamžik měl dojem, že ho na místě zabije, uškrtní. Určitě by ho raději roztrhla na dva kusy, než by mu dovolila, aby ji viděl plakat.

Pohodila hlavou, nadechla se a znovu zaujala obranný postoj. “V tom případě, když půjdeme za tebou, budeme od svobody dál, ne blíž.”

Čert aby vzal tyhle logické typy. Nemusela ho ani mlátit, rozebere ho na kousky, jestli se okamžitě nevzchopí. A tak se snažil ze všech sil. “Mezi vězněm a otrokem existuje jistý rozdíl, přestože ani jeden z nich není svobodný.”

Mlčela a upřeně se na něho dívala zpod přimhouřených víček, mimoděk se tahala za spodní ret. “To je zvláštní,” ozvala se nakonec. “Proč pořád říkáš vy a ne my?”

Miles pokrčil nedbale rameny. Rychle zhodnotil svůj hod. Měla pravdu, strefil se trochu moc blízko ke kraji. Možná by tu chybu ale mohl využít ve svůj prospěch. “Copak já vypadám jako výkvět vojenské síly Marilaku? Já jsem cizinec, který uvízl ve světě, který nestvořil. Jsem cestovatel - poutník, který tudy jen prochází. Zeptejte se Sjegara.”

“Toho cvoka,” odfrkla si posměšně.

Nechytla se. Chytla starou belu - říkávala Elli. Chyběla mu. Zkus to znovu. “Nepodceňujte Sjegara. Má pro vás poselství. Je fascinující.”

“Slyšela jsem ho, šlo mi na nervy... Tak o co ti jde? Netvrď mi, že o nic, protože na to ti neskočím. Podle mě chceš sám ovládnout tábor, ale já nehodlám posloužit jako základní kámen budovy tvého císařství.”

Myslelo jí to rychle, konstruktivně, sledovala tok myšlenek a úplně zapoměla na nápad dopravit

ho v kouscích na hranice jejich tábora. Miles pookřál.

“Mou touhou je být vaším duchovním rádcem. Vážně nestojím o velení, ani to neumím. Chci být poradcem.”

V tom slově bylo něco, co probudilo její staré asociace. Seděl dostatečně blízko, aby viděl, jak se jí roztáhly oční panenky. Naklonila se dopředu a ukazováčkem mu objížděla sotva patrné rýhy po stranách nosu po ovládacích kabelech v helmě skafandru. Znovu se napřímila a vidlicí vytvořenou z ukazováčku a prostředníčku se dotkla hlubších rýh po obou stranách svého nosu. “Čím že jsi to byl předtím?”

“Pracoval jsem jako úředník. V náborové kanceláři,” odpověděl Miles pevně.

“Aha.”

Jestli jí neušla absurdita toho, že jako úředník nosil bojovou výstroj dostatečně často a dlouho, aby mu po ní zůstaly charakteristické otisky, tak byl doma. Možná.

Natáhla se znovu na matraci a rukou ukázala na dolní konec. “Sedni si, kazateli, a povídej dál.”

Sjegar vážně spal. Miles ho našel, jak sedí s překříženýma nohama a chrápe. Poplácal ho dlaní po rameni.

“Hej, Sjegare. Vstávej, jsme doma.”

Sjegar si odfrkl a probudil se. “Bože, já bych si dal kafe. Cože?” mrkl na Milese. “Ty seš ještě celej?”

“Bylo to o fous. Poslyš, ta pasáž o zanechání oděvu v řece - když jsme teď našli jeden druhého, musíme i dál chodit nazí? Nebo se proroctví úspěšně naplnilo?”

“Cože?”

“Můžeme se obléct?” opakoval Miles trpělivě.

“Proč? Já nevím. Kdyby to bylo tak myšleno, tak bychom šaty asi dostali...”

Miles do něho šťouchl a ukázal. “Tady nám je dávají.”

Beatrice stála několik metrů od nich, jednu nohu pokrčenou na znamení nudy a podrážděnosti a v podpaží držela balík šedivé látky. “Hej, vy dva cvoci, tak chcete to? Já jdu zpátky.”

“Tys je přesvědčil, aby ti daly šaty?” zašeptal Sjegar užasle.

“Nám, Sjegare, nám oběma.” Miles kývl na Beatrici. “Myslím, že je to v pořádku.”

Hodila mu balík, popotáhla nosem a důstojně odkráčela pryč.

“Díky,” zavolal Miles. Vzal smotaný kus do rukou a zatřepal s ním ve vzduchu. Ukázalo se, že to jsou dva páry šedivých pyžam, jeden malý, druhý velký. Milesovi stačilo nohavice kalhot jen jednou ohrnout, aby si na ně nešlapal. Látka byla samá skvrna a ztuhlá potem a špínou, pravděpodobně je stáhly z někoho mrtvého, uvědomil si Miles. Sjegar se nasoukal do svého oblečení, postavil se a překvapeně ho ohmatával.

“Ony nám daly šaty. Rozumíš, daly,” zamumlal. “Jak jsi to dokázal?”

“Dostali jsme všechno, Sjegare. Pojd', musím znovu mluvit s Oliverem.” Miles ho rozhodně táhl pryč. “Rád bych věděl, kolik času zbývá do příští dodávky jídla.”

„Měla by být dvakrát během čtyřiaadvaceti hodin, ale nepřekvapila by mě určitá nepravidelnost, kvůli zesílení naší časové dezorientace. Koneckonců jsou to jediné zdejší hodiny...”

Miles si všiml běžícího muže. Nezdálo se, že by prchal před nepřátelskou skupinou; tenhle člověk prostě jen běžel, jeho bosé nohy v horečnatém rytmu dusaly prachem. Běžec obíhal tábor po jeho obvodě, vyhýbal se jediné ženské skupině. A brečel.

“Co to má znamenat?” zeptal se Miles Sjegara a hlavou ukázal na blížící se postavu.

Sjegar pokrčil rameny. “Občas to takhle někoho popadne. Najednou už nevydržíš dál sedět. Zažil jsem jednoho, co běhal, dokud neumřel. Běhal pořád dokola a dokola...”

“Dobrá,” rozhodl se Miles, “ted' se blíží k nám.” “Za vteřinu už zas poběží od nás...”

“Tak mi ho pomoz chytit.”

Miles skočil mužovi po nohou a Sjegar ho chytil za břicho. Jakmile muž dopadl na zem, Sjegar mu

sedl na hrudník a Miles mu znehybnil pravou paží, čímž částečně zmírnil jeho odpor. V době, kdy padl do zajetí, to musel být hodně mladý voják - možná při odvodu zalhal, protože i teď měl chlapecký obličej, i když zohyžděný slzami a pocitem věčnosti v téhle perleťové díře. Při nádechu zajímavě vzlykal a při výdechu zkomoleně sprostě nadával. Po chvíli se uklidnil.

Miles se naklonil k jeho obličejí a vycenil na něho zuby ve vlčím úsměvu. "Patříš k nějaké smečce, chlapče?"

"Ano..." Mladík pohyboval bělmem očí doprava a doleva, ale žádného zachránce neviděl.

"A co tví kamarádi? Taky mají rádi společnost?"

"Ano," ujistil ho hoch. Zřejmě začínal mít tajné podezření, že se dostal do rukou ještě většího šílence, než byl on sám. "Radši ze mě slez, mutante, nebo tě roztrhají na kousky."

"Zvu tě i s kamarády na velkou sešlost," deklamoval Miles. "Dneska večer se bude konat večírek, co se zapíše do dějin, rozumíš. Víš, kde najdeš seržanta Olivera z bývalé 14. divize?"

"Ano...", připustil hoch opatrně.

"Sebereš svoje kamarády a budeš se u něho hlásit. Radím ti rezervovat si místo v jeho voze hned teď, protože jinak se dostaneš pod kola. Reformační armáda se dává na pochod. Rozumíš mi?"

"Rozumím," mladík zalpal po dechu, protože Sjegar mu zmáčkl pěstí solar, aby to lépe pochopil.

"Řekni mu, že tě posílá bratr Miles," zavolal za hochem Miles, když se belhal pryč a nervózně se ohlížel přes rameno. "Tady se nemáš kde schovat. Jestli se neohlásíš, tak pro tebe pošlu kosmické komando."

Sjegar si protřepal ztuhlé svaly a s nimi i nové šaty. "Myslíš, že přijde?"

Miles se široce usmál. "Bojuj nebo utíkej. Těhle bude v pořádku." Miles se protáhl. "A teď za Oliverem."

Nakonec jich místo dvaceti bylo dvě stě. Oliver dal dohromady šestačtyřicet lidí. Běžící mladík jich přivedl osmnáct. Známký pořádku a činnosti v táboře přilákala zvědavce. Jakmile se někdo na kraji skupiny zeptal 'Co se to tady děje?', už ho naverbovali a na místě povýšili na desátníka. Zájem diváků se proměnil v horečku potom, co Oliverovy jednotky připochodovaly k hranicím ženské skupiny a byly vpuštěny dovnitř. Okamžitě získali dalších pětasedmdesát dobrovolníků.

"Víte, o co jde?" zeptal se Miles jednoho z dobrovolníků, který procházel krátkou uličkou a po prohlídce byl nasměrovaný k jedné ze čtrnácti skupin, které si vymyslel.

"Ne," přiznal se muž. Rukou ale dychtivě ukazoval doprostřed ženské skupiny, "Ale chci tam za nima..."

Jakmile dosáhli počtu dvě stě lidí, Miles další přijímání zastavil. Uvědomoval si rostoucí nervozitu Tris z infiltrace jejich hranic. Rychle proměnil své šlechetné gesto v kartu, kterou hrál při jejich nekončící debatě o strategii. Tris chtěla rozdělit skupinu obvyklým způsobem, polovina by útočila a druhá držela týl, chránila hranice před zhroucením. Miles byl pro totální výpad.

"Pokud vyhrájeme, strážé už nebudeme potřebovat."

"A co když prohrájeme?"

Miles ztišil hlas. "To si nemůžeme dovolit. Máme jen jednu příležitost, kdy moment překvapení bude na naší straně. Ano, můžeme ustoupit, přeskupit síly a zkusit to znovu. Jsem připravený, přesněji řečeno nucený zkoušet to tak dlouho, dokud mě to nezabije. Ale všechno, co bude následovat po tomhle, druhá strana už dokáže odhadnout a včas vymyslet protitahy. Nesnáším konce ve slepé uličce. Když válku nevyhraju hned, nemá smysl ji prodlužovat."

Povzdychla si, na okamžik jako by jí došly síly, vypadala unavená, stará. "Já válčím už tak dlouho, že mám pocit, že prohrát válku je lepší řešení než ji protahovat."

Cítil, jak i jeho opouští rozhodnost, jak je vtahovaný do víru černých pochybností. Ukázal prstem nahoru a ztišil hlas do chraplavého šepotu. "Ale toho se tamti parchanti nedočkají."

Podívala se vzhůru. Napřímila ramena. "Ne. Tamti ne..." Zhluboka se nadechla. "Dobrá, kazateli. Pokusíme se o totální výpad. Jednou..."

Oliver se vrátil z obchůzky jednotek a sedl si na bobek vedle nich. "Všichni dostali příkazy. Kolik lidí přidá Tris ke každé skupině?"

"Velitelka Tris," opravil ho Miles rychle, zatímco naježila obočí. "Půjde o jednorázový totální výpad. Dostaneš všechny schopné chůze."

Oliver si prstem čmáral do prachu rychlé výpočty. "To znamená asi tak padesát na jednu skupinu. To by mělo stačit... Mimochodem, co byste říkali dvaceti jednotkám? Uspíšili bychom tak rozdělování, až vytvoříme řady. A měli větší šanci na úspěch."

"Ne," odpověděl Miles rychle, zatímco Tris začala souhlasně přikyvovat. "Musí jich být čtrnáct. To znamená čtrnáct řad pro čtrnáct hromad. Čtrnáctka je... významné číslo z náboženského hlediska," dodal. Oba se na něho pochybovačně dívali.

"Proč?" zeptala se Tris.

„Apoštolů bylo čtrnáct," odpověděl Miles zpěvavě a zbožně sepal ruce.

Tris pokrčila rameny. Sjegar se poškrábal na hlavě a chystal se něco říct. Miles ho ale umlčel zlověstným pohledem.

Oliver se na něho podíval přimhouřenýma očima. "Hm." Dál se už ale nepřel.

Pak nastalo čekání. Miles se zbavil své největší obavy že jejich věznitelé dodají novou dávku jídla dřív, než on dokončí přípravy a začal se strachovat kvůli opačnému důvodu, že totiž dorazí tak pozdě, že mezitím ztratí kontrolu nad skupinami, a ty se začnou trousit pryč, unuděné a skleslé. Během jejich organizování dohromady měl pocit, že tahá kozu na provaze upleteném z vody. Ještě nikdy mu nehmotná podstata Myšlenky nepřipadala tak zřejmá.

Oliver mu poklepal na rameno. "Už je to tady," ukázal prstem.

Asi v jedné třetině cesty od nich se stěna kupole začala prohýbat dovnitř.

Načasování bylo skvělé. Jeho skupiny byly v maximální pohotovosti. Bylo to příliš skvělé... Cetagand'ané, kteří tohle všechno pozorovali, si nenechávali ujít příležitost, jak svým vězňům ztrpčovat život. Hromada jídla se neobjevila předčasně, tedy to muselo být pozdě. Nebo...

Miles vyskočil na nohy a vykřikl: "Stůjte! Počkejte na můj rozkaz!"

Jeho skupiny sprinterů se zavlnily, přitahované očekávaným cílem. Oliver ale velitele skupin vybral dobře - dokázali je udržet v klidu, nepustili je a sledovali Olivera. Nezapřeli se v nich bývalí vojáci. Oliver se naopak díval na Tris, po jejímž boku stála poručice Beatrice, a Tris se rozzlobeně dívala na Milese.

"Co to má znamenat? Přijdeme o naši výhodu...", řekla, zatímco táborem se přehnala vlna směrem k vyboulenině.

"Jestli se pletu," zasténal Miles, "tak se sám zabiju. Počkejte, krucinál! Nic nevidím. Sjegare, vezmi mě na ramena." Vyšplhal se po jeho vyhublých ramenou nahoru a upřeně pozoroval vypuklinu. Silové pole stěny jen slabě zajiskřilo a k jeho napjatým uším doletěly první vzdálené výkřiky zklamání. Miles horečnatě otáčel hlavou. Na kolik kol to hrají - pokud Cetagand'ané vědí, že on ví, a on ví, že oni vědí, oni vědí, že on ví... Utál své vnitřní drmolání, jakmile se na druhé straně tábora začala objevovat nová vypuklina.

Milesova napřažená paže vyletěla do vzduchu jako kdyby házel kostkou a ukázala tím směrem. "Támhle! Honem! Běžte!"

Tris zachytila jeho signál a zatímco hvízdla, střelila po něm pohledem plným překvapení a respektu. Pak se zatočila jako vír a vyrazila dopředu. Hlavní jádro pak pochodovalo dvojnásobným tempem za sprintery. Miles slezl na zem a kulhavě se vydal za nimi.

Když se otočil dozadu, viděl, jak se šedivá lidská masa odráží od stěny kupole na opačné straně. Najednou měl pocit, že se snaží předběhnout přílivovou vlnu. Dovolil si jedno krátké zaskučení a zrychlil kulhavou chůzi.

Stále platilo, že se mohl smrtelně zmýlit. Ne, jeho sprinteri už dorazili k hromadě, která tam skutečně byla. Pustili se do jejího rozebírání, zatímco podpůrné jednotky vytvořily kolem nich hradbu

těl a začaly se roztahovat po obvodu kupole. Cetagand'ané přelstili sami sebe. Tentokrát.

Miles náhle přišel o velitelský pohled z ptačí perspektivy a vrátil se k přízemní variantě zakopaného vojáka - dohnala ho přílivová vlna. Někdo do něho vrazil zezadu, spadl tváří do prachu. Měl pocit, že právě spatřil záda divokého Pitta, který ho zrovna přeskočil. Ne, to asi nebyl on - Pitt by na něho určitě šlápnul. Sjegar ho zdvihl za levou paži, Miles se musel držet, aby nezaječel bolestí. Skučení tady i bez toho bylo dost.

Miles zaregistroval dva běžce, utíkali rovnoběžně vedle něj. Miles se kolem nich prosmekl. "Vy máte křičet 'Běžte za sebou, vyrovnat!' A ne 'Běžte do hajzlu!' Rozkazy v boji vždycky zhrubnou," zamumlal si pro sebe. "Vždycky..."

Vedle něj se vynořila Beatrice. Miles se k ní okamžitě přimkl. Měla kolem sebe dost volného prostoru. Jak si Miles všiml, udržovala si ho tím, že občas někomu zasadila loktem pořádnou ránu do brady. Kdyby se o něco takového pokusil on, pomyslel si Miles závistivě, rozbil by si vlastní loket na padrt' a sotva pošimral protivníkovy bradavky. Když už je o nich řeč, zjistil, že je tváří v tvář zrzce, přesněji řečeno čelem k ní. Potlačil naléhavou chuť zavrtat se do měkké šedivé látky mateřského křížníku, protože by mu určitě přerazila obě ruce. Odpoutal oči od její hrudi a podíval se jí nahoru do obličeje.

"Dělej," řekla a táhla ho za sebou davem. Opravdu se mu jen zdálo, že hladina hluku klesá? Lidská stěna z jeho vlastních skupin se nepatrně rozestoupila, aby se oba mohli protáhnout.

Ocitli se v bezprostřední blízkosti jedné z výdajových řad. Fungovalo to. Bože, ono to fungovalo. Čtrnáct skupin, trochu moc natěsnaných podél stěny kupole, to se ale příště dá vylepšit, přijímalo jednoho hladového žadatele po druhém. Výdejci dohlíželi na to, aby řada postupovala co nejrychleji. Obsloužené pak plynule odesílali po obvodu za hradbu z lidských těl, zpátky do prostoru tábora. Oliver už předtím sestavil z mužů, co vypadali nejostříleněji, dvojice, které dohlížely na to, aby nikdo z odcházejících nebyl násilím připravený o svůj příděl.

Od chvíle, kdy tady kdokoli měl šanci chovat se jako hrdina, uplynula dlouhá doba. Mezi nově jmenovanými policisty bylo dost těch, kteří přistupovali ke své práci s velkým nadšením - možná za tím stály osobní nevraživosti - Miles si všiml, že jednomu z divokých hromotluků ležícímu zemi hlídka upravuje obličej. Miles si připomněl, co je jeho úkolem, a snažil se nemít radost z toho, že něčí obličej připomíná fašírku.

Miles, Beatrice a Sjegar posouvali proud vězňů svírajících krysí tyčinku v ruce znovu směrem k výdeji. Miles si lítostivě povzdychl a nasměroval Olivera k východu, aby tam obnovil pořádek mezi svými pořádkovými hlídkami.

Tris měla rozdělování pevně pod kontrolou. Miles si blahopřál, že nechal ženy, aby rozdělovaly jídlo. Podařilo se mu tím naladit emoční ozvěnu. Hezkých pár vězňů zamumlalo bázkivé 'děkuju', jakmile dostali do rukou svoje krysí tyčinky, a stejně byli naladěni i čekající ve frontě.

Pff! vyslal Miles vzhůru do mírné, tiché kupole. A kde máte svůj monopol na psychologickou válku, vy parchanti? Otočíme vám střeva opačným směrem. Ať se s nimi udáváte...

Z přemýšlení ho vyrušila prudká hádka u jedné z hrad. Miles rozmrzele stiskl rty, když zjistil, že středem pozornosti je Pitt.

Vypadalo to, že svůj dluh za krysí tyčinku nevyrovnal poděkováním, ale škodolibým posměškem a sprostou poznámkou. Nejméně tři ženy, které ho zaslechly, se ho pokoušely roztrhnout jako hada, jenže jim to nešlo, protože byl velký, svalnatý a bez skrupulí jim oplácel stejným. Jednu z žen, která nebyla o moc vyšší než Miles, poslal k zemi. Mezitím řada zůstala stát a plynulý tok strážníků se přerušil. Miles tiše zaklel.

"Ty, ty a ještě vy dva," Miles jim poklepal na rameno, "chytněte toho muže a odtáhněte ho odtud, zpátky ke stěně kupole."

Milesovi dobrovolníci svým úkolem nebyli moc nadšeni, mezitím ale dorazily Tris s Beatricí a zakročily. Chytily Pitta a nechaly ho odvést pryč. Miles se přesvědčil, že se vydávání přídělů znovu

rozeběhlo, teprve pak obrátil pozornost k hrubiánskému Pittovi. Mezitím dorazil i Oliver se Sjegarem.

“Pusťte mě, ať tomu parchantovi utrhnu koule,” říkala právě Tris. “Jako velitelka...”

“Vojenské velení,” skočil jí do řeči Miles, “znamená, že v případě obvinění z neukázněného chování je dotyčného třeba postavit před vojenský soud.”

“Je to násilník a vrah,” prohlásila Tris ledově, “který si nezaslouží milost popravy. Musí umírat pomalu.”

Miles odtáhl Sjegara stranou. “Je to lákavé, ale stejně mám strach jí ho vydat. Vážně. Co si o tom myslíš?”

Sjegar se na něho uctivě podíval. “Hádám, že máš pravdu. Rozumíš, tady se provinilo příliš moc mužů.”

Pitt, rozrušený do běla, si všiml Milese. “Ty babo jedna! Ženskéj patolízale. Čekáš, že tě ochrání?” Trhnutím hlavy ukázal na Tris s Beatricí. “Jsou to měkkoty. Zkrotili jsme je a dokážem to znovu. Mít vojáky jako Barrayar, tak jsme tu zasranou válku nikdy neprojeli. Ti nemají armádu plnou čubek a jejich patolízalů. Proto dokázali vyhnat Cetagand’any...”

“Dovoluju si pochybovat,” zabrblal Miles, držel se zpátky, “že jste studoval obranu Barrayaru v První cetagandské válce. I když možná...”

“Děláš Tris dvorního šaška, ty mutante jeden?” vysmíval se mu Pitt.

Proč tady stojím a dohaduju se s tímhle zabeđeným šilencem? ptal se Miles sám sebe, zatímco Pitt běsnil dál. Nemám na to čas. Je třeba to skoncovat.

Miles ustoupil dozadu a překřížil si paže na prsou. “Copak nikomu z vás ještě nedošlo, že tenhle muž je cetagandský agent?”

I Pitt byl tak šokovaný, že ztichl.

“Důkazy jsou jasné,” pokračoval Miles rozhodně a zesílil hlas, aby ho slyšeli všichni kolem. “To on stál za vaším rozkladem. Příkladem a lstivostí zkazil čestné vojáky kolem sebe, poštvál je vzájemně proti sobě. Představovali jste výkvět Marilaku. Cetagand’ané se nemohli spoléhat na váš pád, a tak mezi vás nasadili semeno zla. Pro jistotu. A jejich plán jim vyšel přímo skvěle. Nikdy jste nepodezírali...”

Oliver chytil Milese za ucho a zasyčel mu do něho: “Bratře Milesi, já toho muže znám. To není cetagandský agent. Patří jen ke spoustě těch, co...”

“Olivere, sklapni,” procedil Miles přes zaťaté zuby. A pak pokračoval hlasitě dál, jako kdyby byl na cvičišti. “Tohle je cetagandský špión, krtek mezi vámi. A vy jste si celou tu dobu mysleli, že je to vaše dílo zkázy.”

Kde není d’ábel, pomyslel si Miles, je třeba si ho vymyslet. Žaludek se mu bouřil, na tváři si ale udržel výraz spravedlivého hněvu. Přejel pohledem po okolostojících. Dost jich mělo stejně bledý obličej jako on, i když z jiného důvodu. Začalo se mezi nimi ozývat tiché mumlání, částečně překvapené, částečně zlověstné.

“Sundejte mu košili,” přikázal Miles, “a obraťte ho na břicho. Sjegare, půjč mi hrnek.”

Jeho zlomený okraj byl zubatý. Miles sedl Pittovi na hýždě a špičatým koncem mu do kůže vyryl CETA ŠPIÓN. Jakmile bezohledně přitlačil, na Pittových zádech se objevila krev. Muž zaječel a se zaklením se vzepjal.

Miles se postavil na nohy, třásl se a lapal po dechu, i když to nebylo jen fyzickou námahou.

“Teď,” poručil, “mu dejte jeho krysí tyčinku a doved’te ho k východu.”

Tris otevřela ústa, chystala se něco namítnout, pak ale pusou s cvaknutím zavřela. Když Pitta strkali pryč, pohledem mu propalovala záda. Pak se pochybovačně podívala na Milese, který stál mezi ní a Oliverem.

“Vážně si myslíš, že je to cetagandský špión?” zeptala se Milese tiše.

“To sotva,” prohlásil Oliver posměšně. “Co má znamenat tahle šaráda, bratře Milesi?”

“Obvinění, která proti němu vznesla Tris, jsou určitě pravdivá,” prohlásil Miles pevně. “Kdyby ho ale za ně potrestala, rozdělilo by to tábor a podrylo její autoritu. Tímhle způsobem se mu ženy

pomstily, aniž by si popudily polovinu tábora proti sobě. Velitelčiny ruce jsou čisté, zločince dostihla spravedlnost a my jsme se zbavili obtížného případu, který by nám nepochybně házel klacky pod nohy. Kromě toho se všem podobně smýšlejícím osobám dostalo jasného varování. Ve všech směrech to funguje.”

Oliverův obličej ztratil jakýkoli výraz. “Používáš podrazy, bratře Milesi,” prohlásil po chvilce ticha.

“Nemohu si dovolit prohrát.” Miles po něm střelil výhružným pohledem. “Ty snad ano?” Oliver stiskl rty. “Ne.” Tris k tomu neřekla vůbec nic.

“Díky.” Miles strčil palcem nohy do těla. “Nedělat chyby. Tohle je ztráta pro naši stranu.”

Miles přikázal Sjegarovi, aby někomu dal za úkol odtáhnout mrtvolu na skládku.

Miles osobně dohlédl na to, aby tyčinky dostali i ti vězni, kteří byli příliš nemocní, slabí nebo zastrášení, aby se postavili do řady při vydávání.

Plukovník Tremont ležel nehybně na matraci, stočený do klubíčka a s pohledem upřeným do prázdna. Oliver si klekl a zatlačil mu oči. Plukovník zemřel někdy během posledních několika hodin.

“Je mi to moc líto,” řekl Miles upřímně. “Lituju, že jsem přišel pozdě.”

“No...,” řekl Oliver, “no...”, opakoval. Vstal, kousal se do spodního rtu, vrtěl hlavou a mlčel. Miles, Sjegar, Tris a Beatrice mu pomohli odnést tělo, podložku, šaty, hrnek ke stěně kupole. Oliver připravenou tyčinku zastrčil plukovníkovi do podpaždí. Nikdo se nepokusil svléknout mrtvolu potom, co zamířili pryč, třebaže na místě už ležel pohozený další mrtvý, okradený a nahý.

Po chvíli klopýtli o Pittovo tělo. Pravděpodobně ho uškrtili. Měl ale tak rozbitý obličej, že jeho nachové zbarvení nemuselo být jednoznačným signálem.

Tris si sedla do podřepu vedle těla. Po chvíli se obdivně podívala na Milese. “Asi jsi měl, mužíčku, pravdu, pokud jde o moc.”

“A co pomsta?”

“Byla jsem přesvědčená, že si jí nikdy nenabažím,” povzdychla si. Pak se zamyšleně podívala na tělo vedle sebe. “Platí to i o smrti.”

Hned po skončení výdeje jídla Miles svolal válečnou poradu. Tremontův doprovod na poslední cestě, který Miles začal považovat za svůj generální štáb, se kolem něj shlukl spolu s veliteli čtrnácti skupin. Miles vybral místo jen kousek od hranic ženské skupiny. Pak před nimi začal chodit sem a tam, energicky gestikuloval.

“Velitelé skupin si zaslouží pochvalu za skvěle odvedenou práci, stejně tak seržant Oliver, který vás vybral. Zdarem akce jsme získali nejen loajalitu větší části tábora, ale i čas. Každý následující výdej jídla by měl proběhnout trochu snadněji, hladčeji v závislosti na tom, jak bude růst počet praktických nácviků.

Pamatujte si, že tohle je vojenské cvičení, chyby jsou vyloučeny. Jsme znovu ve válce. Zatím se nám podařilo převézt Cetagand’any, rozbít jejich pečlivě vymyšlenou rutinu a podniknout protiútok. My jsme jednali. Oni reagovali. I když vám to všem může připadat divné, měli jsme výhodu ofenzívy.

Teď, když začínáme promýšlet naši příští strategii, chci, abyste se zamysleli nad možnými cetagandskými výzvami. Ve skutečnosti chci, abyste prostě mysleli, nic víc. To je konec kázání a nyní předávám slovo velitelce Tris.” Miles si sedl na zem, překřížil nohy a udělil slovo Tris, aniž by se jí zeptal, jestli o to stojí. Připomněl si, že ona bojovala, nevysedávala na štábu, takže potřebovala praxi víc než on.

“Je tu možnost, že nám omezí množství jídla, jak už to jednou udělali,” řekla, když si odkašlala. “Tím nás tehdy prvně dostali.” Pohledem zalétla k Milesovi, který povzbudivě kývl hlavou. “Proto musíme zavést sčítání přítomných a s předstihem vypracovat přesný systém, podle kterého se lidé budou dělit o jídlo s těmi, na které se nedostane. Velitelé skupiny jmenují své zásobovače a dále stanoví dvojici, která bude mít na starost opakované přepočítávání.”

“Stejně rozkladný tah, o který by se Cetagand’ané mohli pokusit,” neudržel se Miles a skočil jí do

řeči, “představuje situace, kdy naopak dodají větší množství jídla, a tím nás postaví před problém, co udělat s přebytečnými tyčinkami.” Usmál se na Tris.

Tázavě zdvihla obočí a pokračovala dál. “Je třeba počítat i s pokusem o rozdělení přidělové hromady, aby bylo pro nás obtížnější se jí zmocnit a následně ji rozdělit. Napadají někoho z vás ještě nějaké jiné špinavé triky?” Nevydržela to a podívala se na Milese.

Jeden z velitelů skupiny váhavě zdvihl ruku. “Madam, oni tohle všechno poslouchají. Nemyslíme tím vlastně za ně?”

Miles vstal, aby na tuto otázku odpověděl nahlas a jasně. “Samozřejmě, že nás poslouchají. Nepochybuju, že na nás civí.” Rukou udělal hrubé gesto směrem k vrcholu kupole. “Jen ať si klidně poslouží. Každý krok, který udělají, představuje zprávu z vnějšku, informaci o nich. To všechno využijeme.”

“A co když,” ozval se velitel jiné skupiny ještě váhavěji, “nám odříznou přívod vzduchu? Natrvalo?”

“Tím by se připravili,” prohlásil Miles okamžitě, “o svou těžce vybojovanou pověst před Meziplanetárním soudním výborem, kvůli které museli překonat hodně velké problémy. Nedávno rozjeli velkou propagandu, pro kterou hraje i to, že naše strana pod tlakem vývoje věcí doma není schopná udržet vlastní jednotky v pořádku. Cetagand’ané veřejně hlásají, že k podílu na císařské vládě s námi je vedou pohnutky kulturní šlechetnosti, podmíněné jejich vyspělejší civilizací a dobrými mravy...”

Pár posměšků a výkřiků ‚fuj‘ vyjádřilo názor vězňů na takové tvrzení. Miles se usmál a pokračoval. “Výše úmrtnosti v tomto táboře je tak mimořádná, že se o ni začal zajímat Meziplanetární soudní výbor. Cetagand’anům se to zatím dařilo nějak vysvětlit, měli tady už tři inspekce. Ze stoprocentní úmrtnosti by se ale nedokázali vyhat ani oni.” Zástupem jeho soustředěných posluchačů se přelila vlna souhlasu a potlačovaného vzteku.

Miles si znovu sedl. Oliver se k němu naklonil. “Odkud sakra máš všechny tyhle informace?” zeptal se ho šeptem.

Miles se spokojeně usmál. “Znělo to přesvědčivě? Výborně.”

Oliver se narovnal, vypadal vyčerpaně. “Ty vážně nevíš, co je to mít skrupule. Mám pravdu?”

“V bitvě ne.”

Tris a velitelé skupin další dvě hodiny vymýšleli výdejové scénáře a taktické reakce na každou z možností. Pak poradu skončili, aby vedoucí skupin stačili informovat podřízené, zatímco Oliver se věnoval své pomocné policii.

Tris se postavila před Milese, kterého přemohla únava a natáhl se do prachu. Nepřítomně se díval do kupole a mrkal, ve snaze udržet oči otevřené. Než se sem dostal, nespal den a půl. Netušil, kolik přesně času od té doby uplynulo.

“Napadla mě ještě jedna možnost,” prohlásila Tris. “Co když nepodniknou vůbec nic? Budou se držet zásady nic nedělat, nic neměnit?”

Miles se ospale usmál. “Nejspíš ano. Ten jejich dnešní podraz byl podle mě jen úlet.”

“Když nebudeme mít nepřitele, jak dlouho dokážeme předstírat, že jsme armáda?” zeptala se ho naléhavě. “Vyhrabal jsi nás ze samého dna. Co bude, když tohle krachne?”

Miles si lehl na bok, stočil se do klubíčka a nořil se do tajemných, beztvarych myšlenek, uváděl ho v pokušení příslib erotického snu o vysoké agresivní zrzce. Zívl tak široce, až mu zaprašťelo v kloubech. “Pak se budeme modlit, aby nastal zázrak. Připomeň mi, že si o nich máme spolu promluvit... později...”

Napůl se probudil, jak pod něho někdo vsouval matraci. Věnoval Beatrici rozespalý svůdný úsměv.

“Ty šílený mutante,” zavrčela a dost nešetrně ho překulila na podložku, “nemysli si, že tohle byl můj nápad.”

“Víš, Sjegare,” zamumlal Miles. “Já si myslím, že se jí líbím.” A stulil se zpátky do náruče snu o

mírumilovné Beatrici.

K Milesově tajné hrůze se jeho předpoklad ukázal jako správný. Cetagand'ané se vrátili k původní rutině výdeje krysích tyčinek a nijak nereagovali na vnitřní proměny svých vězňů. Miles si nebyl jistý, jestli se mu to líbí. Pravda, nabízela se jim tak široká možnost jemného vyladění distribučního schématu. Trochu útrap ze strany kupole by ale nasměrovalo pozornost vězňů ven, nabídlo by jim nepřítele a hlavně by zlomilo paralyzující nudu jejich života. Z dlouhodobého hlediska musela Tris mít pravdu.

“Nenávidím nepřítele, co nedělá chyby,” zamumlal Miles podrážděně a všechno své úsilí vrhl na události, které mohl ovlivnit.

Vyhledal flegmatického vězně, který měl rovnoměrný tep. Nechal muže lehnout si do prachu a počítat nahlas vlastní tepy, zatímco se pustil do měření doby výdeje a jejího zkracování.

“Tohle je duchovní cvičení,” prohlásil, když jeho čtrnáct skupin vydalo dvě stě kusů krysích tyčinek a pak je nechal třicet minut odpočívat.

“Dělám to kvůli změně tempa,” vysvětlil stranou Tris. “Když nemůžeme Cetagand'any donutit, aby nám nabídli nějakou různorodost, musíme se o ni postarat sami.” Podařilo se mu dosáhnout i přesného počítání živých vězňů. Miles byl všude, nabádal lidi, povzbuzoval je, popoháněl, všechno držel pod kontrolou.

“Pokud ti vážně jde o zrychlení, Ježíši Kriste, proč neuděláš víc hromad,” namítal Oliver.

“Nerouhej se,” odpověděl mu Miles a dál dohlížel na to, aby skupiny rozložily distribuční místa rovnoměrně po celém obvodu tábora.

Po devatenáctém opakování výdeje od svého vstupu do tábora Miles dospěl k závěru, že jeho distribuční systém je úplný a teologicky správný. Pokud bude dva výdeje počítat jako den, znamená to, že už je tady devět dní.

„Já jsem skončil,” uvědomil si a zasténal, “ale je to moc brzy.”

“Nemáš k dobývání žádný další svět?” zeptala se ho Tris a sarkasticky se ušklíbla.

Při třicátém druhém výdeji systém stále hladce fungoval, Miles byl ale čím dále tím více napjatý.

“Vítej mezi běžci na dlouhou trať,” prohlásila Beatrice suše. “Radím ti, aby sis začal udávat vlastní tempo, bratře Milesi. Jestli je totiž pravda, co říká Tris, tak se náš zdejší pobyt kvůli tobě tady ještě protáhne. Někdy ti za to budu muset ještě pořádně poděkovat.” Věnovala mu hrozivý úšklebek. Miles si prozíravě vzpomněl, že má nějaké pochůzky na opačné straně tábora.

Měla pravdu, pomyslel si Miles sklesle. Většina zdejších lidí nepočítala vězení na dny a týdny, ale na měsíce a roky. On sám se pravděpodobně stačí zbláznit za dobu, kterou by většina považovala za pouhé nadechnutí se. Chmurně přemítal, v jaké formě se asi u něho projeví. Promění se v maniaka, podléhajícího mámení, že je například dobyvatel Komarru? Nebo začne mít deprese jako Tremont, který se tak dlouho stácel do klubka, až z něho vůbec nic nezbylo a proměnil se v jakousi lidskou černou díru?

Zázraky. Historie pamatovala vůdce, kteří se spletli v načasování rozhodující bitvy mezi dobrem a zlem. Odvedli své ostríhané ovečky na horu, aby tam všichni čekali na své vyzdvížení, ale to nikdy nenastalo. Jejich sklonek života pak poznamenalo zapomnění a problémy s alkoholem. Tady žádný nebyl. Miles snil o tom, že by hned teď do sebe obrátil šest dvojitých panáků.

Bez čekání. Hned teď.

Miles si zvykl po každém výdeji obejít tábor kolem dokola. Částečně to bylo z důvodu inspekce, nebo alespoň jejího předstírání, a částečně proto, aby se trochu zbavil nervozity, která se v něm nepříjemně hromadila. Stále hůř spal. Jakmile úspěšně skončil výdej jídla, v táboře zavládla nehybnost, jako když hodíte krystal do přesyceného roztoku. V posledních několika dnech ale stoupl počet pěstních zápasů, u kterých zasahovala Oliverova pořádková policie. Hlídky samy se rychleji uchylovaly k násilí, a tak podporovaly potenciálně nežádoucí agresi. Bylo to jako s fázemi měsíce. Kdo nad nimi mohl zvítězit?

“Zpomal, Milesi,” ozval se Sjegar, který mu nestačil.

“Promiň.” Miles zkrátil krok, přestal být ponořený do sebe a rozhlédl se kolem. Po levé ruce měl stěnu kupole, která jako by pulzovala a vydávala sotva slyšitelný proměnlivý hukot. Po jeho pravé ruce vládlo ticho, skupiny lidí většinou seděly. Oproti jeho prvnímu dni v táboře to nebyla moc velká změna. Možná tu teď vládlo méně napětí, zraněným a nemocným se věnovala pravidelná péče. Fáze měsíce. Miles zahnal nervozitu a vesele se na Sjegara usmál.

“Máš už pozitivnější reakci na svoje kázání?” zeptal se ho Miles.

“No, nikdo se mě už nesnaží zmlátit. Kromě toho, dřív jsem tolik nekázal. Musel jsem shánět jídlo a tak podobně. A nebyly tady žádné pořádkové hlídky, takže těžko říct.”

“Máš v úmyslu zkoušet to dál?”

“Určitě ano.” Sjegar se na chvíli odmlčel. “Viděl jsem horší místa, než je tohle. Jednou jako kluk jsem byl v hornickém táboře. Našli tam drahokamy. Tábor nepatřil žádné velké společnosti nebo vládě, místo toho byl rozdělený na stovky malých dílců, asi tak o dvou metrech čtverečních. Chlapi tam hrabali zem rukama, lopatkami a košťátky. Velké drahokamy jsou totiž křehké, snadno se dají rozbít. Ti chlapi se tam dřeli v žáru slunce, den po dni. Spousta jich neměla ani tolik šatů, co my teď. Spousta jich ani nejedla tak dobře, nebo pravidelně. Dřeli jako otroci. Bylo tam víc úrazů, nemocí než tady. Byla tam i spousta rvaček.

Jenže oni žili pro budoucnost. Prokázali neuvěřitelnou fyzickou odolnost, zcela dobrovolně, ve jménu naděje. Svou posedlostí mi hodně připomínají tebe. Za nic na světě by se nevzdali. Za jediný rok obrátili horu v rokli - pomocí ručních lopatek. Bylo to šílené. Miloval jsem to. Tohle místo,” Sjegar se rozhlédl kolem, “ve mně budí hrůzu. Vysává z tebe budoucnost, spolkně ji a pak ti smrt už připadá jen jako formalita. Je to město chodících mrtvol, velkoměsto sebevrahů. Den, kdy se přestanu snažit, mě prostě sežere.”

“Hm,” souhlasil Miles. Blížili se k nejvzdálenějšímu bodu tábora, ležel proti ženské skupině, u jejíž hranic, teď už prostupných, si Miles se Sjegarem nechávali podložky na spaní.

Dvojice mužů přicházející po obvodu z opačné strany se spojila s jinou dvojicí v šedivých pyžamech. Vpravo od Milese se jako by náhodně zdvihli z matrací další tři muži. Měl pocit, že zahlédl vzadu čísi pohyb. Nemohl si tím být ale úplně jistý, pokud neotočí hlavu.

Čtveřice z protisměru se zastavila několik metrů před nimi. Miles se Sjegarem váhali. Šedivě oblečení muži, všichni větší než Miles - kdo by také nebyl? se mračili, jejich napětí se obloukem přenášelo na Milese a zasypávalo jako lavina jeho nervy. Miles poznal jednoho z nich, patřil k Pittově násilnické bandě. Miles se ani nenamáhal rozhlížet kolem po pořádkové hlídce. Nepochyboval o tom, že jeden z téhle společnosti k ní sám patří.

A ještě horší bylo to, že se nechal zahrnat do rohu, pokud se to tak dá nazvat v místních podmínkách, vlastní vinou. Dovolil, aby se jeho pohyb po táboře proměnil v předvídatelnou denní rutinu. Taková hloupá začátečnická chyba se nedá odpustit.

Vůdce skupiny postoupil dopředu, kousal se do spodního rtu a upřeně zíral na Milese vpadlými očima. Hecuje se, pomyslel si Miles. Kdyby mě chtěl jen zmlátit na hadr, počkal by si, až usnu. Mezi mužovými prsty klouzal pečlivě spletený hadrový provaz. Škrťící šňůra... Tentokrát to neskončí zmlácením. Tady jde o úkladnou vraždu.

“Hned jsem tě neprokouk,” řekl Pittův následovník chraplavým hlasem. “Nepatříš k nám. A nikdy jsi nepatřil, ty mutante... Sám jsi mě přivedl k odpovědi. Ne Pitt, ale ty seš ten špión!” Zaútočil na Milese.

Miles uskočil stranou, ohromený výpadem i svým odhadem. Krucinál, teď už věděl, proč se uvnitř bouřil proti tomu zakroutit Pittovi krkem. Falešné obvinění bylo dvojsečné, stejně nebezpečné pro vykonavatele i oběť Pittův nástupce mohl být klidně přesvědčený o pravdivosti svého obvinění. Miles rozpoutal hon na čarodějnice. Je poetickou spravedlností, aby se stal jeho první obětí ale kde se to zastaví? Rázem pochopil, proč se jejich věznitelé poslední dobou do ničeho nevměšovali. Jejich

mlčenliví hlídači teď nejspíš padají smíchy ze židlí - počkali, až navrší jednu chybu na druhou a sežerou se v téhle zavšivené díře navzájem jako nějaká havěť.

Popadly ho jejich ruce; svíjel se, kopal kolem sebe, vymanil se ale jen napůl z jejich sevření. Sjegar se vedle něho obracel jako vítr, kopal, rozdával rány a řval jako démon. Měl sice dostatečný dosah, ale málo síly. Miles postrádal obojí. Přesto Sjegar dokázal Milese na chvíli vyrvat z útočnickova sevření.

Sjegar zdvihl levou paži tak, aby mohl zasadit ránu hřbetem ruky, protivník mu ji ale stačil zastavit. Miles soucitně zamrkal, čekal na známé zapraštění lámajících se kostí. Protivník však místo toho strhl Sjegarovi hadrový náramek.

“Hej, Sjegare!” posmíval se muž a tancoval před ním. “Podívej se, co mám!”

Sjegar prudce otočil hlavou, přestal věnovat pozornost Milesově obraně. Muž vytáhl z látkového obalu zmačkaný, vytržený kus papíru a mával jím ve vzduchu. Sjegar vykřikl hrůzou a vrhl se proti němu, další dva muži mu ale svými těly zablokovali cestu. Ten první roztrhl papír na dvě poloviny a zarazil se, jako by chvíli nevěděl, jak se ho má zbavit. Pak se náhle ušklíbnul a oba kusy si nacpal do pusy, začal je žvýkat. Sjegar zaječel.

“Vy parchanti,” vykřikl Miles rozzuřeně, “chcete přece mě! Proč jste to udělali?” Napřáhl pěst a vši silou praštil do tváře nejbližšího útočníka, jehož pozornost dočasně upoutala Sjegarova show.

Cítil, jak mu praskají kosti v celém zápěstí. Měl už po krk svých kostí i toho, aby ho někdo ustavičně mlátil.

Sjegar kvílel, vzlykal a snažil se dostat k muži, s úsměvem žvýkajícímu papír. Přestal se při útoku ovládat a jen kolem sebe mlátil jako větrný mlýn. Miles ještě viděl, jak padá k zemi, pak už neměl čas myslet na nic jiného než na škrtící smyčku na vlastním krku. Podařilo se mu jednou rukou dostat se pod šňůru, byla to ale ta zlomená. Nával bolesti mu roztřásl celou paži, měl pocit, že mu vyrývá cestu kůží až k rameni. Tlak v hlavě dosáhl kritického bodu, přestával vidět. Temně nachové a žluté fleky s lesklými vzory mu kypěly před očima jako bouřková mračna. Záblesk rudých vlasů s praskotem protál jeho zužující se vidění...

Byl zpátky na zemi, zázračná krev mu bušila do odkysličeného mozku, dobře cítil její horký pulz. Chvilí ležel a o nic se nestaral. Jak by bylo skvělé, nemuset už znovu vstávat...

Zatracená kupole, studeně bílá a jednotvárná se vysmívala jeho navracejícímu se zraku. Miles si klekl a rozhlédl se kolem sebe. Beatrice, pár členů pořádkové policie a několik Oliverových divizních kamarádů se hnalo za Milesovými atentátníky. Nejspíš ztratil vědomí jen na pár vteřin. Sjegar ležel na zemi pár metrů od něj.

Miles se k němu připlazil. Sjegarovo vyhublé tělo bylo stočené do klubíčka, bledý obličej měl pokrytý lepkavým potem, celý se chvěl. To bylo špatné. Byl v šoku. Pacienta je třeba udržovat v teple a nasadit mu synergin. Ten nemá. Miles si nemotorně stáhl blůzu a aspoň Sjegara přikryl. “Slyšíš mě, Sjegare? Jsi v pořádku? Beatrice ty barbary zahнала na útěk...”

Sjegar zdvihl hlavu a usmál se, ale okamžitě pocítil bolest.

Beatrice se vrátila zpátky, byla rozcuchaná a těžce oddechovala. “Pro vás dva,” oslovila je nevzrušeně, „je ochranka málo, vy potřebujete rovnou chůvu.” Klekla si vedle Milese, aby si prohlédla Sjegara. Rty se jí proměnily v úzkou bílou čáru. Sklouzla pohledem k Milesovi, pohled jí ztvrdnul a rýha mezi obočím se prohloubila.

Rozmyslel jsem si to, říkal jí Miles v duchu. Zapomeň na péči o mě, nestarej se ani o nikoho jiného. Bude tě to jen bolet. Nic jiného...

“Bude lepší, když se vrátíte k mé skupině,” řekla Beatrice.

“Sjegar sotva dokáže jít.”

Beatrice s vynaložením nepatrné síly přetočila hubeného muže na podložku a nesla ho stylem, který se na Milesův vkus až moc podobal přepravě zemřelého plukovníka Tremonta, k místu, kde teď obvykle spali.

“Sežeň doktora,” požádal ji Miles.

Beatrice se vrátila zpátky s rozzlobenou starší ženou, kterou vedla za paži.

“Nejspíš má vnitřní krvácení,” zavrčela lékařka. “S diagnostickou kamerou bych mohla říct přesně, která část je poškozená. Máte snad něco takového? Potřebuje synergín a plazmu. Máte je? Na operačním sále bych ho mohla otevřít, ránu sešít a hojení urychlit elektrostimulátorem. Za tři dny bych ho postavila na nohy. Máte snad operační sál? Nemáte.

Přestaňte se na mě tak koukat. Považovala jsem se za všemocnou léčitelku. Tohle místo mě ale naučilo, že jsem jen rozhraní mezi technologií a pacientem. A bez zařízení jsem nula.”

“Co ale můžeme udělat?” zeptal se Miles.

“Přikryjte ho. Za pár dní se jeho stav buď zlepší, nebo umře, podle toho, o jaké vnitřní poranění se jedná. To je všechno.” Odmlčela se. S rukama překříženýma na hrudi se zahořkle dívala na Sjegara, jako by jeho zranění považovala za osobní potupu. A tak to také prožívala, znamenalo to pro ni další břemeno zármutku a neúspěchu, zašlapávající její lékařskou hrdost do země. “Myslím si ale, že umře,” dodala.

“Taký myslím,” řekl Miles.

“Tak proč jste mě sem volal?” Oddusala pryč.

Později se ale vrátila a přinesla podložku na spaní a dva kusy hadrů, kterými Sjegara zakryla, aby byl víc chráněný. Pak s dusotem opět zmizela.

“Chytili jsme tu partu, co se tě pokusila zabít,” oznámila Tris Milesovi. “Co s nimi uděláš?”

“Pusťte je,” řekl Miles unaveně. “Nejsou to nepřátelé.”

“To sotva!”

“Nejsou to mí osobní nepřátelé. Byl to jen omyl. Nejsem nic víc než nešťastný poutník, který tudy prochází.”

“Laskavě se prober. Já nejsem Oliver, abych věřila na tvoje zázraky. Žádné procházení tudy, tohle je konečná zastávka.”

Miles si povzdychl. “Začínám mít pocit, že máš pravdu.” Podíval se na Sjegara. Rychle dýchal. “Tentokrát máš skoro určitě pravdu. Přesto je pusťte.”

“Proč?” zakvílela pobouřeně.

“Protože jsem to řekl. Protože jsem tě o to požádal. To si mám ještě kleknout?”

“Ne. V pořádku!” Otočila se prudce na patě, prsty si projela krátké vlasy a něco si zamumlala.

Nekonečný čas plynul. Sjegar ležel na boku, nemluvil, pohled upíral do prázdna. Miles mu pravidelně vlhčil rty. Výdej jídla probíhal bez incidentů a jeho účasti; Beatrice se u nich zastavila a dvě krysí tyčinky pustila na zem vedle nich; pečlivě hraným pohledem drsňáka dala najevo nesouhlas a odkračela pryč.

Miles si zraněné zápěstí položil do dlaně druhé ruky, seděl na zemi se zkříženýma nohama a přemýšlel o chybách, které ho dovedly až sem. Přemýšlel o své domnělé genialitě, s jakou nechával zabíjet své kamarády. Měl zlé tušení, že Sjegarova smrt ho zasáhne stejně, jako když před šesti roky zemřel seržant Bothari, a to se znali se Sjegarem jen týdně, ne roky. Měl důvod věřit, že opakovaná bolest v člověku zvyšovala obavy, vyvolávala v něm rostoucí hrůzu. Už ne, už nikdy znovu...

Lehl si na záda a upřeně pozoroval kupoli, to bílé, nehybné oko mrtvého boha. Co když za tuhle megalomanskou eskapádu zaplatilo svými životy už víc kamarádů, než měl tušení? Pro Cetagand'any by bylo typické, aby ho tady nechali, aniž by něco věděl, zatímco by v něm sílily pochybnosti a strach a pomalu ho přiváděly k šílenství.

Rychle ho přivedly k šílenství. Boží oko bliklo.

Miles nervózně zamrkal, otevřel oči dokořán a zíral na kupoli, jako kdyby ji chtěl provrtat pohledem. Opravdu to bylo bliknutí? Neměl jen halucinace?

Kupole zablikala znovu. Miles vyskočil a začal zhluboka dýchat.

Kupole zhasla. Během mžiku dovnitř vtrhla planetární noc, mlha, mrholení a studený vlhký vítr. Nefiltrovaný vzduch páchl jako zkažená vejce. Nezvyklá tma byla oslepující.

“NÁSTUP K JÍDLU!” zařval Miles ze všech sil.

Předpekli se proměnilo v chaos, oslnivě ozářený bombou, která vybuchla za shlukem budov. Červené světlo se odrazilo od obrovitého oblaku trosek a vystřelilo vzhůru. Řvoucí série podobných úderů obkroužila tábor, strhala závěs noci a ohlušila nechráněné vězně. Miles stále ječel, i když neslyšel vlastní hlas. Různobarevné čáry střel vysílané ze země se zatínaly jako drápy do mraků.

Tris se hnala kolem něho s vytřeštěnýma očima. Miles ji zdravou rukou popadl za paži a zapřel se patami, aby ji dokázal zbrzdit; pak ji strhnul k sobě a zakřičel jí do ucha.

“Už to začalo. Sežeň všechny velitele, ať dají dohromady první skupiny po dvou stovkách, rozestoupí se po celém obvodu a čekají. Řekni Oliverovi, že jeho hlídky musí zvládnout kontrolu těch, co budou čekat, než na ně přijde řada. Jestli všechno půjde podle nácviku, dostaneme se odtud všichni.” To doufám. “Ale jestli se na loď vrhnou jako kdysi na hromadu jídla, nemá šanci nikdo z nás. Rozumíš?”

“Nikdy jsem nevěřila. Nemyslela jsem. Říkáš loď?”

“Nemusíš myslet. Nacvičovali jsme to padesátkrát. Drž se jen drilu. Drilu!”

“Ty jeden hajzlíku!” Uznalý pohyb paží hodně připomínal zasalutování. Pak už se řítila pryč.

Na obloze nad táborem se několikrát zablesklo, vzniklé světlo jako kdyby trvalo nekonečně dlouho a strašidelně osvětlovalo scénu pod sebou. Tábor vřel jako rozkopnuté hnízdo termitů. Muži a ženy běhali všemi směry, zmateně křičeli. To nebyl obraz pořádku, jak si ho Miles představoval. Proč se jeho lidé rozhodli pro výsadek v noci, místo za denního světla? O tom si ještě promluví, až jim přestane líbat nohy.

“Beatrice!” Miles ji mávnutím ruky zastavil. “Pošli dál, že procvičujeme nástup na jídlo, jen kryší tyčinku nahradí místo v lodi. Vysvětlí jim to tak, aby to pochopili. Nedovol nikomu, aby odpelášil do tmy, jinak zmešká svůj odlet. Pak se vrátíš sem a zůstaneš u Sjegara. Nechci, aby se ztratil, nebo aby ho převálcovali. Rozumíš?”

“Nejsem něčí hlídací pes. O jakých lodích je tady řeč?”

Zvuk, po kterém Milesův sluch napjatě pátral, konečně prořízl hlomoz kolem a neustále zesiloval. Z vířících šarlatových mraků se vynořili obrovití brouci, měli krunýř, křídla, napjaté nohy a rozhlíželi se. Byly to plně pancéřované bojové výsadkové čluny. Dva, tři, šest... sedm, osm... Miles při počítání pohyboval rty. Třináct, čtrnáct. Bože. Dokázali B7 dostat ven včas.

Miles na ně ukázal. “O mých lodích.”

Beatrice stála s pusou otevřenou dokořán a upírala pohled vzhůru. “Bože, jsou krásné.” Skoro viděl, jak se jí v mozku otáčejí kolečka. “To ale nejsou naši. Ani Cetagand’ané. Kdo u všech čertů...?”

Miles se uklonil. “Tohle je placená akce.”

“Vy jste žoldáci?”

“To znělo, jako kdybychom byli obtížný hmyz se spoustou nožiček ve tvém spacím pytli. Proč to nevoláš radostně?”

“No... Ale...”

“Běž už, krucinál. Hádat se budeme až potom.”

Spráskla ruce a byla pryč.

Miles se sám pustil do zastavování každého kolem a předávání rozkazu dne. Odchytil si jednoho z Oliverových vysokých kamarádů a nechal se od něho vysadit na ramena. Rychlý pohled na tábor mu odhalil čtrnáct srážejících se ostrovů v davu, byly téměř správně rozestoupeny po obvodu. Převrácené čluny se zastavily ve vzduchu, jejich motory zavyly a pak se zaduněním postupně dosedly na zem po obvodu tábora.

“To bude dobré,” zamumlal si Miles pro sebe. “Dolů.”

Přinutil se dojít k nejbližší lodi. Běh k ní představoval scénář, za který zaplatil krví, zlamanými kostmi a hrdotí během posledních třech, čtyřech? - týdnů, aby se mu vyhnul. Čtveřice plně ozbrojených a napůl opancéřovaných vojáků seběhla po nákladové rampě a zaujala obranné postavení.

Dobře. Dokonce mířili správným směrem, na vězně, které sem přiletěli zachránit. Za nimi vyklusala ven větší skupina vojáků, byla plně opancéřovaná a přiskoky ve tmě se začala přemísťovat k cetagandským zařízením obklopujícím kupoli. Bylo těžké odhadnout, ze kterého směru hrozilo největší nebezpečí - střelba neutichala a jeho lodě nabízely Cetagand'anům spoustu možností, jak se pobavit.

Nakonec se objevil muž, kterého si Miles přál vidět nejvíc ze všech - komunikační důstojník.

“Poručíku, hm,” vybavil si jméno. “Můrko! Tady!”

Můrka ho zahlédl. Horečnatě popadl vysílačku. “Veliteli Tungu! Je tady, mám ho!”

Miles neomalene strhl sluchátka z poručíkovy hlavy, ten se úslužně přikrčil, aby mu ulehčil práci. Levou rukou si je stačil přistrčit k uchu právě včas, aby slyšel, jak Tung plechovým hlasem opakuje: “To je dobře. Pro Boha svatého ho znovu neztrať. Když bude třeba, tak si na něj sedni.”

“Kde jsou moji lidé?” zavolal Miles do vysílačky. “Už jste našli Elli a Elenu? Kolik máme času?”

“Ještě ne, pane, asi dvě hodiny, když nám bude přát štěstí,” Tungův hlas připomínal praskání bičem. “Vítejte znovu na palubě, admirále Naismithi.”

“Děkuju... Sežeňte Elenu a Elli. To je úkol číslo jedna.”

“Provedu.”

Když se Miles znovu otočil, viděl, že velitel skupiny v jeho sektoru už dal dohromady prvních dvě stě lidí a pustil se do řazení druhé dvoustovky, ostatní nechal sedět a čekat, až na ně přijde řada. Vězni vystupovali po rampě a po jednom procházeli zvláštní uličkou. Jeden žoldák jim na zádech vibranožem rozřízl šedivou tuniku. Jeho kolega jim pak po zádech přejel lékařským paralyzérem. Třetí žoldák jim příručním nástrojem dost hrubě odstraňoval cetagandské sériové číslo, které měli zakódované pod kůží. Neztrácel čas nějakým obvazováním. “Postupte si dopředu a sedněte si po pěti, postupte si dopředu a sedněte si po pěti, postupte si dopředu...,” odříkával za bzukotu hypnoticky se pohybujícího nástroje.

Miles zahlédl svého pobočníka, kapitána Thorneho, lékařku a chválabohu - vojáka s jeho uniformou a holínkami. Miles se k nim okamžitě vrhl, ale lékařka byla rychlejší.

Přejela mu lékařským paralyzérem po místě mezi nerovnými lopatkami a pak mu odstranila číslo.

“Au!” vyštěknul Miles. “To nemůžete alespoň vteřinu počkat, než umrtvení začne působit?” Bolest rychle ustupovala a proměnila se ve strnulost, zatímco Miles si levou rukou třel poraněné místo. “Co to má znamenat?”

“Promiňte, pane,” odpověděla lékařka. “Přestaňte, máte špinavé prsty.” Nastříkala mu na ně tekutý obvaz. “Šarže vždy první. Kapitánka Bothari-Jeseková a velitelka Quinnová vypátraly od cetagandské vězeňské stráže něco, co jsme před vaším příchodem sem nevěděli. Tyhle kódy obsahují kuličky drog - jejich lipidové membrány udržuje v klidu slabé magnetické pole, které Cetagand'ané vytvářeli v kupoli. Do hodiny po opuštění kupole začnou membrány praskat a uvolňovat jed. Asi po čtyřech hodinách postižený zemře, velmi nepříjemným způsobem. Taková malá pojistka proti útěku.”

Miles se otřásl. “Rozumím,” řekl tiše. Pak si odkašlal a prohlásil: “Kapitáne Thorne, udělte písemnou velitelskou pochvalu - nejvyššího stupně - velitelce Elli Quinnové a kapitánce Eleně Bothari-Jesekové. Výzvědná služba našeho zaměstnavatele o tom neměla tušení. Jejich informace byly v mnoha ohledech nedostatečné. Budu o tom s nimi muset promluvit, a pěkně ostře, při předložení účtu za tuhle rozšířenou operaci. Buďte tak laskavá, doktorko, a umrtvěte mi ještě tuhle ruku.” Miles k ní natáhl pravačku.

“To jsem si mohla myslet,” zamumlala lékařka. “Vy jste prostě nepoučitelný...” Stačilo jedno stisknutí paralyzéry a Miles nateklou ruku přestal cítit, od zápěstí dolů měl vzduchoprázdný. Pohledem se přesvědčil, zda mu ta část ruky vůbec zůstala připojená k paži.

“Zaplatí nám vůbec za tuhle rozšířenou operaci?” zeptalo se znepokojeně Thorne. “Začalo to jako jednorázový bleskový úder, který odtud měl dostat jednu osobu, a teď s tím má plné ruce práce celá Dendarijská flotila. Ti zatracení vězni nás početně převyšují v poměru dva ku jedné. O tomhle v původní smlouvě vůbec nebyla řeč. Co když nás v tom náš tajuplný zaměstnavatel nechá?”

“To neudělá,” odpověděl Miles. “Na to dávám svoje slovo. Nepochybně ale budu muset účet

doručit osobně.”

“Bůh jim v tom případě pomáhej,” zamumlala si lékařka pro sebe a pustila se do odstraňování čísel čekajícím vězňům.

Po Milesově boku se objevil komodor Ky Tung, podsaditý Euroasiat středního věku, napůl opancéřovaný a s velitelskou helmou na hlavě. První čluny s vězni se s klapnutím zavřely a s jekotem začaly mizet v černé mlze. Startovaly bez čekání, podle principu ‚Kdo dřív přijde, ten dřív mele‘. Miles znal Tungovu vášeň pro přesné formace, a tak věděl, že čas je jejich nejnebezpečnější omezující faktor.

“Kam ty hochy nahoře dáme?” zeptal se Miles Tunga.

“Vykuchali jsme dvě staré nákladní lodi. Do každé se může vejít pět tisíc lidí. Cestování nebude žádný luxus. Všichni budou muset ležet a dýchat co nejméně.”

“Co proti nám mohou vyhrabat Cetagand’ané?”

“V tomto okamžiku jen pár policejních člunů. Většina místního vojenského kontingentu je v současnosti na opačné straně jejich slunečního systému. To byl důvod, proč jsme si vybrali právě tuhle chvíli... Museli jsme počkat na zahájení jejich cvičných manévřů, pokud se ptáte, proč jsme se tak zdrželi. Jinými slovy máme stejný scénář jako u původního plánu pro plukovníka Tremonta.”

“Ovšem s tím rozdílem, že se řád zvýšil o deset tisíc. A budeme je muset odtud namísto jednoho přistání dostat ve čtyřech vlnách,” prohlásil Miles.

“To je stále možné,” usmál se Tung zeširoka. “Vybrali si pro tábory tuhle předsunutou planetu proto, aby nemuseli posilovat posádku a vybavení. Počítali také s tím, že od pokusů o záchranu každého odradí vzdálenost od Marilaku a jeho oslabení místní válkou. Za tu dobu, co jste byl v táboře, polovinu původního mužstva přesunuli na jiná místa. Celou polovinu!”

“Spoléhali se na kupoli.” Miles se na něho podíval. “A jaké jsou špatné zprávy?”

Tungův úsměv trochu zkysl. “Máme čas jen dvě hodiny.”

“Bum bác. I polovina jejich místní flotily je pořád moc velké sousto. Skutečně se sem stihnou dostat za dvě hodiny?”

“Teď už za jednu hodinu a čtyřicet minut.” Tungův pohyb očí prozradil, kde má ve velitelské helmě umístěny operační hodiny, jejichž holovizní obraz ležel na kraji jeho zorného pole.

Miles si v duchu udělal jisté propočty. “Dokážeme odtud odvézt i poslední várku?” zeptal se tiše.

“Záleží na tom, jak rychle zvládneme první tři,” odpověděl Tung. Jeho normálně stoická tvář byla teď ještě nečitelnější, nedala se z ní vyzorovat ani naděje, ani obava.

Jinými slovy záleží na tom, nakolik se mi je všechny podařilo vycvičit... Co udělal, to udělal; co se mělo stát, to se ještě uvidí. Miles se v myšlenkách vrátil do současnosti.

“Už jste našli Elli a Elenu?”

“Mám venku tři hlídky, které po nich pátrají.”

Zatím je tedy nenašel. Milesovi se sevřel žaludek. “Nikdy bych se nepokusil o podobné rozšíření operace, kdybych nevěděl, že mě sledují a dokážou využít i nepřímé nárazky.”

“Pochopily je všechny dobře?” zeptal se Tung. “Kvůli některým jsme se dost přeli, když jsme sledovali videozáznam.”

Miles se rozhlédl kolem. “Pochopily je správně... Vy jste tohle všechno natočili?” Překvapeně opsal rukou oblouk.

“Ano, vaši práci určitě. Máme záznamy přímo z cetagandských monitorů. Posílaly nám je denně. Velmi, hm, zábavné,” dodal Tung dobromyslně.

Některým lidem asi připadá zábavné dívat se, jak jiní polykají slimáky, pomyslel si Miles. “To bylo velmi nebezpečné... Kdy jste se s nimi naposledy spojili?”

“Včera.” Tung mu sevřel paži a zastavil ho. “Nedokážete to lépe než moje tři hlídky, pane. Kromě toho už nemám nikoho, kdo by pak hledal ještě vás.”

“Bože.” Miles se v rozrušení udeřil pravou pěstí do levé dlaně a teprve pak si uvědomil, že to nebyl dobrý nápad. Jeho dvě agentky, jeho životně důležité spojení mezi kupolí a Dendarijci, se ztratily.

Cetagandané stříleli špióny velmi důsledně. Obvykle po řadě výslechů, kdy smrt znamenala vítaný únik... Snažil se uklidnit logickými argumenty. Kdyby odhalili jejich pravou totožnost a vyslýchali je, tak by tady Tunga semleli jako v mlýnku na maso. Protože se tak nestalo, neobjevili je. Samozřejmě, mohla je zabít střelba od jejich vlastních přátel... Přátelé. Šlo o příliš mnoho přátel, aby si mohl v tomhle šíleném podniku zachovat zdravý rozum.

“Vy,” Miles si vzal oblečení od nehybně stojícího vojáka, „jděte tamhle,” ukázal rukou, “najdete tam dámu s rezavými vlasy jménem Beatrice a zraněného muže, který se jmenuje Sjegar. Přivedete je sem ke mně. Neste ho opatrně, má vnitřní zranění.”

Voják zasalutoval a odpochoďoval pryč. Bože, to byla úleva, když člověk mohl vydat rozkaz, aniž by ho musel podepřít nějakým náboženským argumentem. Miles si vzdychl. Vyčerpání číhalo na okamžik, kdy ho bude moci spolknout, krčilo se na kraji jeho adrenalinem bičovaného organismu. Všechny faktory - přepravní lodě, načasování, blížící se nepřítel, vzdálenost od únikového skokového místa se v jeho hlavě skládaly a znovu přeskupovaly do nejrůznějších variant. Především malé odchylky v čase se rozrůstaly do velkých problémů. Přece ale věděl, že to bude takovéhle, když se do toho rozhodli jít. Je zázrak, že se dostali až takhle daleko. Ne, podíval se letmo na Tunga s Thornem. Tady nejde o žádný zázrak, ale o mimořádnou iniciativu a oddanost jeho lidí. Velmi dobrý výkon, opravdu velmi dobrý výkon...

Miles se oblékal jen jednou rukou, a tak mu Thorne pomáhalo. “Kde mám hergot svou velitelskou helmu?” zeptal se Miles.

“Bylo nám řečeno, že jste zraněný, pane, a vyčerpaný. Měli vás okamžitě evakuovat.”

“To zas byl někdo moc horlivý...” Miles potlačil vztek. Neměl čas běžet si stěžovat nahoru. Kromě toho, kdyby měl mikrofon, svádělo by ho to vydávat rozkazy, ačkoli nebyl dostatečně informovaný o vnitřních složitostech operace z hlediska Dendarijské flotily. Miles přijal statut pozorovatele bez dalších poznámek. Měl tak alespoň možnost postarat se o krytí.

Milesův vojenský sluha se vrátil s Beatricí a čtyřmi vybranými vězni, kteří na podložce nesli Sjegara. Položili ho Milesovi k nohám.

“Sežeňte mou lékařku,” řekl Miles. Voják poslušně odklusal pryč a za chvíli ji přivedl. Klekla si vedle Sjegara, který byl napůl v bezvědomí, a odstranila mu číslo ze zad. Když Miles uslyšel uklidňující syčení spreje se synerginem, spadl mu kámen ze srdce. “Je to špatné?” zeptal se.

“Moc dobře to nevypadá,” připustila lékařka s pohledem upřeným na svou diagnostickou sondu. “Prasklá slezina, krvácení do žaludku, měl by jít rovnou na operační sál na velitelské lodi. Zdravotníku,” přivolala pohybem ruky jednoho Dendarijce, který se stráží čekal na návrat přepravního člunu, a dala mu instrukce, jak se má postarat o nemocného. Muž zabalil Sjegara do tenké fólie udržující teplo.

“Dohlédnu na to, aby se tam dostal,” slíbil Miles. Otřásl se, trochu Sjegarovi záviděl izolační fólii, protože kyselá mlha mu v kapkách ulpívala na vlasech a zavrtávala se mu do kostí.

Tung se náhle soustředil na hlášení, které uslyšel ve sluchátkách. Miles, který seržantu Murkovi vrátil ty jeho, aby mohl plnit své povinnosti, teď přešlapoval z nohy na nohu a v mukách čekal na zprávu. Eleno, Elli, jestli jsem vás zabil...

Tung mluvil do mikrofonu. “Výborně. Skvělá práce. Hlaste se u výsadekovaného místa A7.” Pohybem hlavy Tung přeladil na jiný kanál. “Sime, Noute, můžete se stáhnout na určené místo. Našli je.”

Miles si uvědomil, že se předklání dopředu, rukou se opírá o ledově studená kolena a čeká, až se uklidní, zatímco srdce mu bilo jako splašené. “Elli a Elena? Jsou v pořádku?”

“Nepožadovali zdravotníka... Jste si jistý, že ho nepotřebujete sám? Jste úplně zelený.”

“Jsem v pořádku,” odpověděl Miles. Uklidnil se, napřímil a setkal se s pátravým pohledem Beatrice.

“Beatrice, prosím tě, sežeň Tris s Oliverem. Potřebuju s nimi mluvit dřív, než odstartuje další vlna.”

Bezmocně potřásla hlavou a pospíchala pryč. Nezasalutovala. Na druhé straně se s ním ale

nedohadovala. Milese to nepatrně rozveselilo.

Dunivý hukot v celé kupoli se mezitím ztišil, jen občas zazněla střelba z ručních zbraní, lidský výkřik nebo zvýšený hlas. Střelba se ozývala z dálky, zanechávala za sebou rudé a oranžové záblesky v tlumící mlze. Nebyla to chirurgicky čistá operace... Cetagand'ané se pěkně namíchnou, až spočítají oběti, uvažoval Miles v duchu. Bylo načase odtud zmizet, už dávno. Pokoušel se otrávenými číselnými kódy vyvažovat obraz cetagandského úřednického a technického personálu, rozdrčeného pod troskami hořících budov. Ty dvě noční hrůzy se ale místo vzájemného vyrušení ještě násobily.

Přišla Tris s Oliverem, oba vypadali trochu divoce. Beatrice se postavila vpravo vedle Tris.

“Blahopřeju vám,” začal Miles dřív, než stačili cokoli říct. Musel toho moc projednat a měl málo času. “Dotáhli jste to na skutečnou armádu.” Ukázal na pravidelné šiky vězňů - bývalých vězňů rozmístěných po táboře a připravených k odletu. Všichni čekali klidně, většinou seděli na zemi. Nebo to byli Cetagand'ané, kdo jim vštípil takovouhle trpělivost?

“Dočasně,” odpověděla Tris. “Jestli se objeví zádrhel, jestli ztratíte jeden nebo víc přepravních člunů, jestli se někoho zmocní panika a začne ji šířit...”

“Klidně všem panikářům řekněte, že mohou letět se mnou, jestli je to trochu uklidní. A taky jim vyřídíte, že já poletím až s poslední várkou,” řekl Miles.

Tung, který poslouchal jejich rozhovor i hlášení ve sluchátkách, se po té novince zatvářil podrážděně.

“To je uklidní,” usmál se Oliver zeširoka.

“Každopádně budou mít o čem přemýšlet,” uznala Tris.

“Pro vás mám taky něco k přemýšlení. Jde o to, že ztělesňujete nový odpor Marilaku,” řekl Miles. “Můj zaměstnavatel mě původně najal na to, abych zachránil plukovníka Tremonta, který by mohl dát dohromady novou armádu a pokračoval v boji. Když jsem ho našel, umíral. Musel jsem se rozhodnout, zda se budu doslovně držet smlouvy a přivezu zpátky muže v katatonickém stavu či jeho mrtvolu, nebo zda se budu řídit duchem smlouvy a dodám armádu. Rozhodl jsem se pro druhou možnost a vybral jsem si vás dva. Vy musíte pokračovat v práci plukovníka Tremonta.”

“Byla jsem jen poručice,” bránila se zděšená Tris. Oliver se k ní přidal. “Jsem jen obyčejný pěšák, žádný štábní důstojník. Plukovník Tremont byl génius...”

“Teď jste ale jeho nástupci. To říkám já. Rozhlédněte se kolem. Myslíte, že si vybírám špatně své podřízené?”

Na chvíli se rozhostilo ticho. “Očividně ne,” zamumlala Tris.

“Vybudujte si svůj sbor. Najděte si geniální taktiky, technické čaroděje, kteří by pro vás pracovali. Vy ale budete hlavní hnací silou, vaše rozhodování bylo ukované v tomhle pekle. Jste to vy dva, kdo si bude pamatovat tohle místo, a tak si vždycky budete uvědomovat, co děláte a proč.”

“A kdy nastane čas k našemu propuštění z armády, bratře Milesi?” zeptal se Oliver tiše. “Byl jsem na řadě v době obléhání Fallow Core. Kdybych býval sloužil někde jinde, mohl jsem se vrátit domů.”

“Až po vašich ulicích přestane pochodovat cetagandská okupační armáda.”

“To není moc povzbudivé. Vyhlídky nejsou moc nadějné.”

“Naděje Barrayaru byly mnohem horší, přesto jeho obyvatelé Cetagand'any nakonec vyhnali. Trvalo to dvacet let a stálo to víc krve, než jste vy dva dohromady viděli za celý život, ale dokázali to,” ujišťoval je Miles.

Zdálo se, že na Olivera historický příklad zapůsobil víc než na Tris. “Jenže oni měli,” prohlásila skepticky, “šilence z rodu Vorů. Cvoky, co se vrhali do bitev, líbilo se jim umírat. Marilac nemá takovouhle kulturní tradici. Jsme civilizovaní, nebo jsme byli, kdysi...”

“Něco vám o Vorech povím,” skočil jí Miles do řeči. “Bláznům, co toužili slavně zahynout v bitvě, se jejich sen rychle splnil. Tím se také urychlilo vyčištění velitelů z řad nahromaděných hlupáků. Přežili jen ti, co se naučili bojovat všemi prostředky, aby zůstali naživu. Bojovali den po dni a vyhrávali, nic pro ně nebylo důležitější než vítězství - nezáleželo jim na pohodlí, bezpečnosti, rodinách,

přátelích nebo na vlastních nesmrtelných duších. Mrtví muži jsou ti, co prohrají. Přežít a zvítězit. Nešlo o žádné supermany, imunní vůči bolesti. Potili se úzkostí ve zmatcích a tmě. A vyhráli ani ne s polovinou záloh, které má k dispozici Marilac. Jako Vora,” Miles trochu zpomalil, “vás nemůže napadnout uvažovat o propuštění z armády.”

Znovu nastalo ticho. “I dobrovolná vlastenecká armáda musí jít,” řekla Tris, “a Cetagand’any sotva porazíme tím, že po nich budeme házet sežvýkané papírové kuličky.” “Nabízí se možnost finanční a vojenské pomoci tajným kanálem, jiným, než je ten náš. Ovšem za předpokladu, že bude existovat silné velení, aby bylo komu ji předat.”

Tris se podívala na Olivera. Vypadala, jako by v ní hořel oheň, něco takového u ní Miles už viděl. Mlhu prořízl první vracející se výsadkový člun. “V tomhle ohledu,” řekla docela tiše, „jsem se na rozdíl od vás považovala za ateistku. Přidáte se ke mně, seržante, nebo odejdete z armády?”

Oliver měl svěšená ramena. Bylo to ale způsobené tíhou minulosti, ne porážkou, protože žár v jeho očích nebyl o nic menší než u Tris. “Zůstanu,” zamručel.

Miles zachytil Tungův pohled. “Jak jsme na tom?”

Tung kývl hlavou a ukázal nahoru. “Máme asi šest minut zpoždění kvůli přestupu.”

“Dobrá.” Miles se otočil zpátky ke Tris a Oliverovi. “Poletíte s touhle várkou, každý v jiném člunu. Nahoře se postaráte, aby vaši lidé zrychlili přestup. Seržant Můrka vám určí vaše čluny...” Kývnutím hlavy Můrku přivolaal a pak je všechny poslal pryč.

Beatrice otálela na místě. “Mám sklony panikařit,” informovala Milese odměřeným tónem. Palcem u nohy kreslila spirály do vlhnocího prachu.

“Osobního strážce už nepotřebuju,” řekl Miles a zašklebil se. “Chůvu ale možná ano...”

Oči jí zazářily, ale neusmála se. Později, slíbil si Miles. Později se postará o to, že se bude umět smát.

Některé čluny už startovaly podruhé, zatímco ostatní se teprve vracely a přistávaly. Miles se v duchu modlil, aby jim v mlze neselhal senzory. Jejich zpoždění bude od tohoto okamžiku jen narůstat. Mlha se začala srážet do studených a bodavých stříbrných jehliček deště.

Operace začala víc záviset na strojích, na jejich počtu a načasování; loajalita, duše, hrůzostrašné povinnosti ustoupily do pozadí. Emocionálně chorobnému mozku, který nezná lásku ani strach, by tohle mohlo dokonce připadat jako zábava, pomyslel si Miles. Levou rukou si čmáral do prachu čísla, počet vězňů tady v táboře, kolik je jich nahoře, kolik na cestě a kolik jich ještě zbývá. Prach se ale začal měnit v lepkavé černé bahno a číslice se v něm ztrácely.

“Sakra,” procedil Tung najednou přes zaťaté zuby. Prostor před jeho tváří potemněl odrazem přijímaných videoinformací, které vstřebával s nacvičenou rychlostí. Pravou ruku sevřel a zkroutil, jako kdyby si chtěl strhnout velitelskou helmu a mrštít s ní do bahna s pocitem marnosti a znechucení. “Jsme v loji. Ztratili jsme dva čluny z druhé vlny.”

Které dva? problesklo Milesovi hlavou. S Oliverem? S Tris? “Jak se to stalo?” zeptal se. Jestli se srazily dohromady, tak si najdu, přísahám, zed’ a budu do ní tak dlouho mlátit hlavou, až zcepením...

“Naším kordonem pronikla cetagandská bojová loď. Zaútočila proti nákladním lodím, ale podařilo se nám ji včas zastavit. Skoro včas.”

“Znáte identifikaci obou člunů? Byly naložené, nebo se prázdné vracely zpátky?”

Tungovy rty se němě pohybovaly, jak si četl zprávu. “A4 byl plně naložený, B7 se vracel prázdný zpátky. Nikdo zásah nepřežil. Bojový člun Triumfu číslo pět je poškozený nepřátelskou střelbou; pilot se zotavuje ze zásahu.”

Nepřišel o své velitele. Neztratil následovníky plukovníka Tremonta, které si vlastnoručně vybral a pečlivě vychoval. Když znovu otevřel oči, zjistil, že Beatrice napjatě čeká, až jí identifikační znaky přeloží do normální řeči.

“Dvě stě mrtvých?” zašeptala.

“Dvě stě šest,” upřesnil Miles. Hlavou mu proletěly tváře, jména a hlasy šesti Dendarijců. Ony dvě

stovky čísel také měly své tváře. Jeho mysl jako by se bránila takovému zničujícímu přetížení, snažila ho vytěsnit ven.

“To se stává,” zamumlala Beatrice otupěle.

“Jsi v pořádku?”

“Samozřejmě. S tímhle člověk musí počítat. Je to nevyhnutelné. Já přece nejsem žádná ubrečená baba, co se složí v boji.” Rychle zamrkala a vztyčila bradu. “Dej mi nějaký úkol... Cokoli.”

Rychle, dodal Miles místo ní. Správně. Ukázal na druhou stranu tábora. “Jdi za Pel a Liant. Jejich dvě skupiny rozdělíš na části po třiatřiceti lidech, které přidáš ke skupinám, čekajícím na převoz ve třetí vlně. Nezbyvá nám nic jiného, než čluny přetížit. Pak se u mě znovu ohlásíš. Pospěš si, zbytek přiletí během pár minut.”

“Ano, pane,” zasalutovala. Udělala to kvůli sobě, ne kvůli němu; kvůli pocitu řádu, struktury, racionality, pudu sebezáchovy. Odpověděl jí zasalutováním a snažil se, aby bylo co nejdůstojnější.

“Už předtím byly přetížené,” namítl Tung, jakmile se Beatrice vzdálila z doslechu. “Budou vypadat jako dvě stě třicet tři sardinek namačkaných do jedné krabičky. Jejich nástup i vylození se protáhne.”

“Ano. Bože.” Miles přestal čmárat číslice do bahna. “Prosím vás, Ky, zadejte to počítači. Já už nevěřím, že dokážu spočítat, kolik je dvě a dvě. Potřebuju znát naše zpoždění v okamžiku, kdy se Cetagand'ané přiblíží na dostřel. Chci vědět co nejpřesnější čísla.”

Tung si mumlal do mikrofonu, jako když bičem mrská zadával čísla, rozpětí, časy. Miles sledoval všechny údaje s ostrážitostí dravce. “Pět člunů z poslední vlny bude ještě čekat na vyložení, zatímco my se už budeme smažit ve střelbě Cetagand'anů,” prohlásil.

To znamená tisícovku mužů a žen... “Dovolíte, pane, abych prohlásil, že nastal čas začít uvažovat o omezení našich ztrát?” dodal Tung. “Ano, komodore.”

“Varianta číslo jedna, maximálně účinná; v poslední vlně přiletí jen sedm člunů. Náklad pěti zůstane tady. Nepřítel je sice znovu zajme, jejich životy ale zůstanou ušetřeny.” Tung položil důraz na poslední slovo. “Má to ale jeden háček, Ky. Já tady nechci zůstat.”

“I tak přece můžete být v poslední lodi, která odletí, jak jste prohlásil. Mimochodem, pane, už jsem se vám zmínil, že váš slib považuji za velmi prostoduchou snahu udělat dojem?”

“Ano, a to velmi výmluvně a už hodně dávno. Možná máte pravdu, ale všiml jste si, jak mě zbývající vězni bedlivě pozorují? Viděl jste už někdy kočku, která spadla do násypky?” Tung se ošil, představoval si obraz, který mu Miles nastínil. “Vážně nehodlám postřílet tisícovku lidí jen proto, abych se dostal do vzduchu.”

“Při tak velkém rozestupu by si ani nemuseli uvědomit, že už žádné čluny nepřiletí.”

“A to je tady necháme stát a čekat na nás? Jako vyhladovělé stádo ovcí s hlavou zdviženou...”

“Ano.”

“Vám se ta možnost líbí, Ky?”

“Ne, chce se mi z ní zvracet. Vezměte ale do úvahy zbývajících devět tisíc. A Dendarijskou flotilu. Z vašeho nápadu hodit je všechny zpátky do jámy jen proto, že chcete odvézt úplně všechny svoje hříšníky, i když je to předem odsouzené k neúspěchu, se mi dělá ještě hůř. Devět desetin bochníku je pořád lepší než nic.”

“Dobrá, tohle je mi jasné. Přejdeme tedy k možnosti číslo dvě. Při opuštění oběžné dráhy musíme přihlédnout k rychlosti nejpomalejšího plavidla. A tím je...”

“To jsou nákladní lodě.”

“Zatímco Triumf je nejrychlejší?”

“Za to ručím svým krkem.” Tung kdysi býval na Triumfu kapitánem.

“A nejlépe vyzbrojený.”

“Ano. Co z toho má plynout?” Tung viděl moc dobře, kam Miles směřuje. Předstíranou nechápavostí se jen snažil nenechat se tam zatáhnout.

“Z toho plyne, že prvních sedm člunů poslední vlny se připojí k nákladním a odstartují podle plánu.

Pět pilotů stíhaček Triumfu pak shodí své stroje. Jeden je už poškozený, je to tak? Posledních pět přepravních člunů zaujme jejich místa na Triumfu, jehož obranný štít je ochrání před střelbou cetagandských lodí. Vězně nacpeme do chodeb Triumfu, zavřeme přechodové komory a vypálíme odtud, jako kdyby nám hořelo za patama.”

“Tisícovka lidí navíc ale něco váží...”

“Ani ne tolik jako dva výsadkové čluny. Ty se dají odhodit, pokud to bude třeba kvůli akceleraci.”

“... a přetíží to systémy...”

“S nouzovou zásobou kyslíku dokážeme doletět až k červí díře. Jakmile budeme mít skok za sebou, můžeme vězně beze spěchu přerozdělit na ostatní lodě.”

Z Tungova hlasu zaznívala mučivá úzkost. “Tyhle bitevní výsadkové čluny jsou úplně nový typ. A pokud jde o mé stíhačky, o pět stíhaček, uvědomujete si, jak bude obtížné získat prostředky na jejich náhradu? To bude dělat...”

“Musíme počítat čas, a ne probírat číslo na cenovce,” řekl Miles se zaťatými zuby. “Připočítám je k našemu účtu za poskytnuté služby,” dodal tišeji.

“Říká vám něco překročení nákladů? Budete...” Tung se soustředil na signál ve své velitelské helmě, kterou byl propojený s řídicí místností na palubě Triumfu. Zadal nové výpočty.

“Půjde to,” vzdychl si Tung. “Koupíme si tím sakramentsky drahých patnáct minut. Pokud se nic nepokazí...” Hlas mu přešel do nervózního mumlání, byl stejně netrpělivý jako Miles, že nemůže být na třech místech najednou.

“Můj přepravní člun se vrací,” oznámil Tung nahlas. Pohledem sklouzl k Milesovi, byla na něm patrná nechuť ponechat admirála jeho vlastním nápadům, zároveň se už nemohl dočkat, až bude pryč z kyselého deště, tmy a bahna a vrátí se do centra operace.

“Nezdržujte se,” řekl Miles. “Stejně nemůžete letět se mnou, je to proti předpisům.”

“Předpisy, ha, ha,” ušklíbl se Tung.

Po odletu třetí vlny zůstaly v táboře necelé dvě tisícovky vězňů. Opancéřovaní ozbrojenci přestali procsávat okolí cetagandských zařízení a stahovali se k místům, kde se měli nalodit. Právě teď mohl nastat nebezpečný obrat, nějaký cetagandský důstojník, který přežil, se mohl postavit proti nim a všechno zkomplikovat.

“Uvidíme se na palubě Triumfu,” řekl Tung důrazně.

Cestou, mimo Milesův doslech, se zastavil u seržanta Můrky. Miles se soucitně zašklebil, dovedl si představit, co Tung říká unavenému seržantovi. Jestli nepřivleče Milese s sebou, tak udělá líp, když se vůbec nebude vracet.

Zbývalo už jen chvíli počkat. Spěch a čekání. Miles si uvědomil, že čekání je pro něho špatné. Jeho tělo si přestalo vyrábět adrenalin, zbytek z něho vyprchával a najednou cítil, že je doopravdy vyčerpaný a zraněný. Osvětlující záblesky vystřídal rudé žhnutí.

Pauza mezi slábnoucím rachotem vzdalující se třetí vlny a ječivým kvílením člunu, který se jako první vrátil počtvrté, nebyla dlouhá; obyvatelé Marilaku stále čekali ve svých skupinách jako při výdeji krysích tyčinek, dodržovali kázeň. Nikdo jim samozřejmě neřekl o malém problému se zpožděním. Nervózní dendarijské hlídky je jen popoháněly při nástupu po rampách a snažily se udržet věci v tempu, které určoval Miles. Do zadního voje se nikdo nikdy moc nehrnul, dokonce ani ti šílenci, co si zdobili zbraně zářezy a chichotali se, když si vyprávěli o stále nových, bizarnějších způsobech vyhazování nepřátel do vzduchu.

Miles viděl, že Sjegara, napůl v bezvědomí, vynášejí po rampě jako prvního. Došlo mu, že Sjegar bude v péči lékařů na Triumfu rychleji, když poletí s ním tímhle přímým letem, protože jinak by musel čekat v přepravní lodi, až bude vhodná a bezpečná chvíle k jeho přesunu.

Aréna, kterou opouštěli, se stále hrůzostrašněji nořila do ticha, tmy, vlhka a smutku. Rozrazím dveře pekelné a vyvedu odtud mrtvé... Něco mu na tom citátu, který si zčásti pamatoval, nehrálo. Na tom ale nesejde.

Opancéřovaná hlídka, která patřila k tomuto člunu a byla poslední, se vynořila z mlhy a tmy; seržant Můrka ji pomocí elektronického hvízdnutí přivolal jako ovčák svolávající své psy. Můrka stál dole u rampy, představoval spojnici mezi hlídkou a kapitánkou člunu, která byla očividně nervózní, že odtud ještě nejsou pryč.

Najednou tmu prořal plazmový záblesk a se syčením proletěl vlhkým vzduchem. Nějaký cetagandský hrdina - důstojník, voják, technik - se vyplazil z trosek ven a našel zbraň a nepřítele, na kterého mohl vystřelit. Oslněnému Milesovi před očima skákaly rudé a zelené skvrny. Dendarijský žoldák vyskočil ze tmy, z opancéřovaných zad se mu kouřilo a sršely z nich jiskry. Muž se vrhl do černého bahna, aby je uhasil. Opancéřované nohy měl zdvižené a tělem házel jako ryba uvízlá v bahně. Nový plazmový výstřel šel však mimo a nenadělal větší škodu, než že pár kilometrů mlhy a deště proměnil v horkou páru na cestě do neznámého nekonečna.

To jim tak scházelo, nechat se přišpendlit nějakým ostřelovačem... Dvojice vojáků z dendarijského zadního voje se znovu ponořila do tmy. Jeden rozrušený vězeň - Bože, to je zas Pittův poručík - popadl zbraň patřící nehybnému žoldákovi v pancíři a chtěl se k nim přidat.

“Ne! Vrať se sem a bojuj, až bude vhodná chvíle, ty kreténe!” Miles se brodil blátem k Murkovi. “Zavolej muže zpátky, je nástup a odlet! Nemůžeme se zdržovat bojem!”

Někteří ze zbývajících vězňů se před střelbou vrhli do bláta, kdykoli jindy by to bylo možná rozumné. Miles teď ale pobíhal mezi nimi a plácal je do zad. “Nástup, honem!” Beatrice vyskočila z bahna, přidala se k němu a popoháněla ostatní před sebou.

Miles smykem zabrzdil u ležícího žoldáka a levou rukou mu rozepnul svorky na pancíři. Voják vyklouzl z osudného krunýře, přetočil se v bahně, vstal a kulhavě zamířil do bezpečí člunu. Miles běžel těsně za ním.

Můrka s jedním mužem čekal u rampy.

“Zatáhnete rampu, jakmile vám řeknu teď,” přikazoval Můrka kapitánce. “Raz...” Jeho hlas zanikl v plazmovém výbuchu, jehož paprsek mu jako nůž projel krkem. Miles stojící vedle seržanta ucítil pár centimetrů nad svou hlavou sálavé vedro. Pak se seržantovo tělo začalo hroutit.

Miles uskočil stranou, ale zároveň se mu snažil strhnout sluchátka. Hlava odpadla od krku. Miles ji musel obejmout svou znečitlivělou rukou, aby mohl sluchátka uvolnit. Tíha hlavy a její tvar se mu vryly do paměti. Obával se, že tuhle přesnou vzpomínku vymaže jedině až jeho vlastní smrt. Nechal hlavu spadnout na zem vedle seržantova těla.

Vrávoravě vystupoval po rampě, poslední opancéřovaný voják mu pomáhal, táhl ho za paži. Miles ucítil, že se rampa nezvykle prohýbá. Sklonil hlavu. Spoj mezi pláty byl roztavený, tudy prošel plazmový výboj, který zabil Můrku.

Vpadl do lodi, sevřel vysílačku a křičel do ní: “Okamžitě odstartujte! Let’te!”

“Kdo je to?” zeptala se pilotka.

“Naismith.”

“Provedu, pane.”

Motory zařvaly a člun se odlepil od země dřív, než se rampa stačila zatáhnout dovnitř. Rolovací mechanismy se namáhaly, kovové i plastové součástky sténaly a pak se zasekly v místě zdeformovaném žárem. “Zavřete průlez!” ječel ze sluchátek pilotčin hlas. “Rampa se zasekla,” křikl Miles. “Shod’te ji.” Rolovací mechanismus se skřípavě pohnul na opačnou stranu. Plošina se otřásla a znovu se zasekla. “Tohle je k ničemu!” zaječela Beatrice na druhé straně vchodu, chytila se hrany průlezu a vystrčenýma bosýma nohama začala bušit do rampy. Vzduch vtrhl do člunu, házel jím a otřásal, jako kdyby nějaký obr foukal do hrdla láhve.

Za doprovodu křiku, dupotu a nadávek se člun prudce naklonil na stranu. Muži, ženy, nepřípevněné zařízení, to všechno se smíchalo dohromady. Beatrice zakrvácenou nohou kopala do posledního zpropadeného svorníku. Konečně rampa odpadla. Beatrice ztratila rovnováhu a začala padat s ní.

Miles se k ní vrhl. Nikdy se už ale nedoví, jestli ji zachytil rukou, protože jeho pravačka

představovala znečitlivělou hmotu. Zahlédl její obličej jen jako bílou šmouhu a pak ji to smetlo do tmy.

Rozhostilo se obrovské ticho. Nevnímal nic z řevu větru, motorů, z vřískotu a kleteb. To všechno se ztratilo, viděl jen bílou šmouhu mizející ve tmě, obraz se opakoval stále dokola, jako kdyby si pouštěl smyčku na videu.

Zjistil, že klečí na zemi opřený o ruce a zrychlení lodi ho tiskne dolů. Takže se jim podařilo průlez zavřít. Potom, co řvoucí hlasy bohů byly umlčeny, mu lidská řeč kolem zněla zastřeně, slabě. Zdvihl hlavu a uviděl před sebou bledý obličej Pittova poručíka, který se krčil vedle něho a v ruce svíral dendarijskou zbraň, kterou popadl v těch jiných dobách.

“Koukej, ať pro svou zemi zabiješ hodně Cetagand’anů,” řekl mu Miles skřehotavým hlasem. “Postarej se o to, abys byl pro někoho užitečný, protože cena, kterou jsem já kvůli tomu musel zaplatit, je moc vysoká.”

Muž se nejistě zašklebil, byl tak vystrašený, že se nezmohl ani na to, aby se tvářil omluvně. Milese napadlo, jak asi vypadá jeho vlastní obličej. Určitě hodně podivně.

Miles se začal plazit vpřed, hledal něco, někoho... Neohraňené záblesky vytvářely žluté pruhy na kraji jeho zorného pole. Opancéřovaná žoldněrka, která odložila helmu, mu pomohla vstát.

“Pane? Neměl byste jít raději dopředu do pilotní kabiny?”

“Ano. To je v pořádku...”

Jednou rukou ho přidržovala v podpaží, aby znovu neupadl. Společně si hledali cestu přeplněným člunem, kde se Marilačané smíchali s Dendarijci. Všechny tváře byly otočené němu, bázlivě ho pozorovaly, nikdo se ale neodvážil nic říct. Milesův pohled upoutal stříbrný smotek.

“Počkejte...”

Svezl se na kolena vedle Sjegara. Probudila se v něm naděje... “Sjegare. Hej, slyšíš mě?”

Sjegar pootevřel oči. Bylo těžké poznat, kolik toho vnímá přes závoj bolesti, šoku a omámení léky.

“Vykročili jsme na cestu. Našli jsme ten správný okamžik. Kráčíme lehce. Hbitě a rychle. Stoupáme vzhůru, nad mraky. Přesně tak, jak stálo ve tvém Písmu.”

Sjegar pohnul rty. Miles se k němu víc naklonil.

“... to nebylo žádné Písmo,” zašeptal Sjegar. “Věděl jsem to... A ty taky... Do prdele...”

Miles znehybněl. Pak se znovu sklonil. “Ne, bratře, nemáš pravdu,” zašeptal, “neboť jsme vstoupili do řeky v šatech a opouštíme ji nazí.”

Sjegarovy rty se lehce stočily do úsměvu.

Miles začal brečet, až když měli za sebou skok červí dírou.

ČTYŘI

Illyan seděl mlčky.

Miles si lehl na záda, byl bledý a vyčerpaný. Hlas se mu třásl kvůli potlačovanému chvění v břiše. “Omlouvám se. Myslel jsem, že už je to za mnou. Od té doby se stalo tolik šíleností, nebyl čas na přemýšlení, třídění...”

“To bude bojovým syndromem,” nadhodil Illyan.

“Bojová akce trvala jen pár hodin.”

“Prosím? Podle zprávy to vypadá na šest týdnů.”

“To není podstatné. Pokud si hrabě Vorvolk myslí, že jsem měl lidské životy vyměnit za zboží, tak... Na rozhodování jsem neměl víc než pět minut a navíc za nepřátelské střelby. Ale i kdybych problém studoval celý měsíc, došel bych ke stejnému závěru. A za tím si budu stát před válečným soudem nebo v jiné zatracené aréně, kde se chce se mnou utkat.”

“Uklidni se,” radil mu Illyan. “Vorvolka a jeho stínové rádce si vezmu na starost. Myslím si... Ne, zaručuju vám, poručíku Vorkosigane, že jejich malé intriky už nebudou rušit vaše zotavování.” Oči se mu leskly. Illyan sloužil v Císařské bezpečnosti už třicet let, připomněl si Miles. Pes Arala Vorkosigana ještě neztratil zuby.

„Je mi líto, že má... lehkomyšlnost otřásla vaší důvěrou ve mě, pane,” řekl Miles. Tohle zranění

bylo zvláštní, Miles ho nepřestával cítit, tu neviditelnou bolest na prsou, která se hojila jen pomalu. Jinými slovy, důvěra byla důležitější, než si kdy předtím uvědomil. Má poslechnout Illyana a víc dbát na vnější dojem? “Příště se pokusím chovat inteligentněji.”

Illyan se na něho podíval neproniknutelným pohledem, ústa měl sevřená a krk podivně zarudlý. “Já také, poručíku.”

Ozvalo se zasyčení otevíraných dveří a šustot sukní. Hraběnka Vorkosiganová byla urostlá žena s kaštanovými vlasy a s chůzí, která se nikdy úplně nepřizpůsobila ženské módě na Barrayar. Nosila dlouhé, bohatě nabírané sukně vorských matron s radostí dítěte, které si hraje tím, že se parádí jako dospělí, a navíc se stejnou přesvědčivostí.

“Madam,” Illyan kývl hlavou a vstal.

“Ráda vás vidím, Simone. Na shledanou, Simone,” usmála se na něho zeširoka. “Lékař, kterého jste zastrašil, mě prosí, abych použila svou mimořádnou palebnou sílu a vyhodila vás odtud. Vy důstojníci a gentlemani si potřebujete probrat své záležitosti, teď je ale nejvyšší čas to zabalit. Lékařské monitory nelžou.” Sklouzla pohledem k Milesovi. Dobráckou tváří jí přeletěl varovný, ocelově pevný výraz.

Illyanovi to neuniklo. Uklonil se. “Už jsme skončili, madam. To není žádný problém.”

“To doufám.” Se zdviženou bradou sledovala, jak odchází.

Miles si prohlížel její souměrný profil. Náhle si uvědomil, že vzpomínka na smrt vysoké agresivní zrčky mu bude svírat vnitřnosti ještě dlouho potom, co se smíří s jinými ztrátami, za které nesl stejnou odpovědnost. Ha. To nám to trvalo. A porozumění je nám stejně k ničemu. Přesto tlak na jeho zátylku povolil, když se hraběnka Vorkosiganová k němu znovu otočila.

“Vypadáš jako rozmražená mrtvolka, miláčku.” Teplými rty se dotkla jeho čela.

“Díky, mami,” zašvitořil Miles.

“Ta sympatická velitelka Quinnová, která tě přivezla, říká, že jsi pořádně nejedl. Jako obvykle.”

“Ach,” Miles se rozzářil. “Kde je Quinnová? Můžu ji vidět?”

“Není tady. Jako příslušnice cizí armády nesmí vstoupit do oblastí podléhajícím úřednímu utajení, to jest do této vojenské nemocnice. Zatracený Barrayar!” To byla oblíbená věta kapitánky Cordelie Naismithové, původně z Astronomického výzkumu na Betě. Vyslovovala ji s různou modulací hlasu, podle situace; tentokrát to bylo s příděchem vzteku. “Vzala jsem ji k nám domů, aby měla kde čekat.”

“Děkuju ti. Jsem jí hodně dlužen.”

“Beru to tak.” Usmála se na něho. “Do tří hodin potom, co umluvíš doktora, aby tě propustil z tohoto místa, můžeš být u Dlouhého jezera. Pozvala jsem i velitelku Quinnovou, myslela jsem, že by tě mohla motivovat k tomu, abys věnoval větší pozornost svému zotavování.”

“Ano, madam.” Miles se opatrně zavrtal do pokrývek. Do paží se mu začínal vracet cit. Tím citem ale naneštěstí byla bolest. Usmál se bezbarvě. Bylo to lepší, než vůbec žádný cit, to ano.

“Budeme se u tebe střídat, krmit tě a rozmazlovat,” slibovala. “A... řekneš mi všechno o Zemi.”

“Hm... Ano. Je toho spousta, co ti mohu říct o Zemi.”

“Teď ale odpočívej.” Ještě jednou ho políbila a byla pryč.

Lois McMaster Bujoldová

HRANICE NEKONEČNA

Z amerického originálu *Borders of Infinity*,

vydaného nakladatelstvím A Baen Books Originál

v New Yorku v roce 1992,

přeložila Hana Volejníková.

Obálka: Martina Pilcerová.

Technická redakce: Tomáš Kropáček.

Odpovědná redaktorka: Ivana Milotová.

Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r.o.,

Jungmannova 14, 110 00 Praha 1,

jako svou 318. publikaci.

Sazba: SF SOFT.

Lito obálky: JAMS.

Vytiskla tiskárna S-TISK, Vimperk.

První vydání, Praha 2002.